

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: KAm-l's program : Vedtaget på kongressen november 1978

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1978

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

KAm-l's program : Vedtaget på kongressen november 1978

**Kommunistisk Arbejderforbund
(marxister-leninister)**

KAm-l's PROGRAM

**Vedtaget på kongressen
november 1978**

INDHOLD:

I: TEORETISK GRUNDLAG OG PRINCIPPER	3
II: SOCIALISTISK PROGRAM	7
III: KLASSEKRÆFTERNE	
A: INTERNATIONALT	9
B: NATIONALT	16
IV: TAKTIKKEN	
A: KLASSE MOD KLASSE OG ENHEDSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS POLITIK	21
B: REGERINGSSPØRGSMÅLET	25
C: KAMPOMRÅDER	
1) Internationalt	
a) kampen mod EF og supermagterne	29
b) Venskabsarbejdet med de socialistiske lande	30
c) Solidaritetsarbejdet med de nationale befrielsesbevægelser	31
d) Kampen mod fascismen	
e) Solidaritet med de »alliancefrie« landes bevægelse	32
f) De udenlandske arbejdere i Danmark	32
g) National uafhængighed til Grønland og Færøerne	
2) Nationalt	
a) Folketings-, amts- og kommunalvalg	33
b) Faglig kamp	37
c) Fagligt ungdomsarbejde	37
d) Resolution om boligen	40
e) Kvindespørgsmålet	44
f) Værnepligtspolitik	47
V: KAm-I's NÆRMESTE OPGAVER I KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI	50

ARBEJDERFORLAGET

I. Teoretisk grundlag og principper.

KAM-l's teoretiske grundlag er marxismen-leninismen.

Marxismen:

Marxismen har tre kilder og bestanddele. Dens kilder var det 19. århundredes tre åndelige hovedstrømninger: Den tyske filosofi, den engelske politiske økonomi og den franske utopiske socialisme.

Igennem en teoretisk bearbejdning og et afgørende brud med disse lærer, skabte Marx/Engels en helstøbt og videnskabelig verdensanskuelse: Den dialektiske og historiske materialisme, og den videnskabelige socialisme, som henholdsvis teori og program for arbejderbevægelsen.

Marxismens tre kilder er samtidig bestanddele af den:

1. Verdensanskuelse og metode

Den dialektiske og historiske materialisme.

Marxismens verdensanskuelse er materialistisk, fordi den i løsningen af det filosofiske grundspørgsmål går ud fra materien, væren som det primære og bevidstheden som det sekundære. Den anerkender verdens materielle beskaffenhed og dens erkendelighed, den betragter verden sådan, som den er i virkeligheden. Den marxistiske verdensanskuelse er dialektisk, fordi den betragter den materielle verden i stadig bevægelse, udvikling og fornyelse.

Den dialektiske materialisme er en videnskab der påviser de almene dialektiske love for verden, vejene til at erkende og dermed at ændre den.

Den historiske materialisme er udvidelsen af den dialektiske materialismes principper til studiet af samfundet og dets historie.

Ved hjælp af den historiske materialisme viste Marx/Engels hvorledes, der af den ene form for samfundsliv opstår en anden og højere form, hvordan den ene produktionsmåde afløser den anden: urkommunisme, slaveri, feudalisme, kapitalisme, socialisme og kommunisme.

De påviste, at nøjagtig ligesom menneskets erkendelse er betinget af materien, således sætter samfundets økonomiske natur rammerne for menneskets samfundsmæssige erkendelse.

Den historiske materialisme er videnskaben om de mest almene love for samfundslivet.

Den dialektiske og historiske materialisme adskiller sig fra al anden verdensanskuelse derved, at den ikke opstiller retningslinjer, hvorefter virkeligheden skal rette sig, men tværtimod er en *generalisering* af de videnskabelige resultater, menneskeheden til dato har opnået. Heri-

3.
gennem er den samtidig en vejledning til ny forskning, iden man, specielt i vor tid, hvor grænser mellem enkeltvidenskaberne fører til fagidioti og mangel på sammenhænge, har brug for et alment videnskabeligt grundlag, for at kunne tage det næste trin på erkendelsens trappe.

2. Den politiske økonomi

Den politiske økonomi beskæftiger sig med grundlaget - den økonomiske struktur på hvilken den politiske overbygning rejser sig. Den er et ideologisk våben i arbejderklassens tjeneste.

Marx fandt, at eftersom produktionen under kapitalismen er en produktion for privatprofiten og ikke for samfundsmæssige behov, så bliver den kapitalistiske produktion nødvendigvis uordnet og kaotisk, hvilket fører til regelmæssige kriser. Dette er den ene hjørnesteen i marxismens politiske økonomi: Kapitalismens egne love dømmer systemet til undergang.

Teorien om udbytningen, teorien om arbejderklassen som den klasse der skaber alle værdier under kapitalismen, er den anden hjørnesteen i marxismens politiske økonomi.

Kampen mellem klasserne er historiens drivkraft, men hvilke klasser der kæmper og disse klassers stræben bestemmes af produktionsmåden.

Denne *almene* teori må imidlertid til stadighed bruges på den måde, at vi løbende må udarbejde en økonomisk analyse af kapitalismens aktuelle udviklingstrin som grundlag for vores taktik. (Forbundet har hidtil forsømt denne opgave og er derfor kun i stand til at udtale sig om den aktuelle krisens klassekamps-mæssige muligheder i vage vendinger). En sådan teoretisk opgave er ikke løst en gang for alle, men må foretages til stadighed med større og større dygtighed.

Siden Marx' død, er der opstået en socialistisk verden. Arbejderklassens teoretikere i disse lande har til stadighed bestræbt sig for at udvikle en politisk økonomi for socialismen. Det vigtigste resultat heraf er, at vareøkonomien stadig findes under socialismen, med de farer for kapitalismens genrejsning dette indebærer. På baggrund af erfaringerne fra Sovjetunionen kunne Mao Tsetung heraf slutte, at de politiske modsætninger mellem klasserne, der findes under kapitalismen, i det grundlæggende også findes under socialismen. Kommunismens sejr og vareøkonomiens afskaffelse er derfor betinget af den fortsatte klassekamp under socialismen mod resterne af den private ejendomsret til produktionsmidlerne. Først når der ikke længere findes forskellig slags ejendomsret til produktionsmidlerne (enkeltkapitalisters, produktionskollektivets, folkekommuners, statens ejendomsret osv), men kun hele folkets 'ej', vil kommunismen være mulig.

3. Den videnskabelige socialisme.

I modsætning til de utopiske socialister, der hverken evner at klartlægge hvad lønslaveriet under kapitalismen indebar, eller at afdække lovene for kapitalismens udvikling eller at finde den sociale kraft, der var i stand til at skabe et socialistisk samfund, så forstod Marx/Engels at grundlaget for og drivkraften i al samfundsudvikling var klassekampen.

Allerede i Marx og Engels' videnskabelige socialisme findes den grundlæggende teori og de principper som enhver kommunist lige siden har bygget på:

- At kommunismen er vort historiske mål.
- At arbejderklassen er den eneste konsekvente revolutionære klasse, som befrier sig selv, ved at befri hele menneskeheden for det ene menneskes udbytning og undertrykkelse af det andet.
- At enhver statsmagt er redskab for den herskende klasse til undertrykkelse af andre klasser. Hvad angår den borgerlige statsmagt, så kan der ikke blive tale om nogen socialisme, før arbejderklassen har opløst denne, med den dertil fornødne magtanvendelse. Konkret betyder dette ikke, at for eksempel de statslige skoler, hospitaler, postvæsen, jernbaner osv skal nedlægges, men at statsmagten, dvs parlamentet, retssystemet, politiet og militæret skal opløses, og erstattes af en revolution, en proletarisk statsmagt.
- At staten i overgangsperioden mellem kapitalisme og kommunisme, ikke kan være andet end proletariatets revolutionære diktatur, oprettet og opretholdt af en bevæbnet arbejderklasse.
- At arbejderklassen må slutte sig sammen i et omkring sit eget uafhængige parti, der betjener sig af aktionsenhedens metode, alliancer med andre klasser, lag og nationer, samt udnytter modsætningerne i fjendens lejr, for at nå sine mål.
- At klassekampen er national i sin form, men international i sit indhold.

Leninismen:

Hvor Marx og Engels slap trådte Lenin til.

Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolutions epoke.

Leninismen er den proletariske revolutions teori og taktik i almindelighed, det proletariske diktators teori og taktik i særdeleshed.

Lenins vigtigste bidrag til marxismens videreudvikling er:

1) Teorien om *imperialismen*, som kapitalismens sidste og højeste stadium, (døende, rådende og snyltende kapitalisme), som *statsmonopolistisk* kapitalisme, hvor statsmagten smelter mere og mere intimt sammen med og underordnes finanskapitalen (hvad der ikke ændrer dens grundlæggende karakter som redskab for hele borgerskabet over for arbejderklassen).

Han påviste, at den statsmonopolistiske kapi-

talisme er den mest fuldstændige materielle forberedelse til socialismen. den *førgård*, det trin på den historiske stige, som *uden mellemtrin* efterfølges af socialismen. Men han påviste også, at imperialismen betyder krig og politisk reaktion, verdens opdeling mellem en håndfuld imperialistiske stormagter, og disses undertrykkelse og udbytning af det store flertal af jordens befolkning.

2) På baggrund heraf slog han fast at den *socialistiske verdensrevolutions epoke* var indtrådt, at socialismens sejr i et enkelt land er mulig som følge af kapitalismens ujævne udvikling, at revolutionen vil sejre først i de led, hvor den imperialistiske kæde er svagest.

3) Som følge heraf må kommunisterne ikke anlægge en snæver national synsvinkel, men udvikle en *international strategi og taktik*, der bygger på en analyse af *alle* klassers, lags og nationers stilling. Han slog fast at den generelle strategiske plan for verdensrevolutionen er, at gennemføre maximum af det som kan virkeliggøres i ens eget land, for at udvikle, støtte og vække revolutionen til live i alle lande, at de nationale befrielsesbevægelser kamp mod imperialismen er en uadskillelig del af den proletariske verdensrevolution, og at arbejderklassens vigtigste forbundsfæller er verdens millioner af fattige bønder.

4) Gennem sin ledelse af den russiske oktoberrevolution konkretiserede han Marx og Engels' almene teori om proletariatets diktatur. Han påviste at proletariatets diktatur hviler på forbundet mellem arbejderklassen og flertallet af den arbejdende befolkning, at *sovjemagten* er formen for den nye stat.

5) Han påviste at betingelsen for sejr over kapitalen er et *revolutionært parti*, der udgør arbejderklassens fortrop og som samtidig er en uadskillelig del af klassen, et parti hvis opgave det er at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen, det vil sige forvandle den spontane modstand mod kapitalisterne og regeringerne til en bevidst kamp for socialismen.

En opgave som det selvfølgelig kun kan løse hvis det selv er bærer af den revolutionære teori og behersker alle kampformer, legale som illegale, parlamentariske som udenomsparlamentariske, fredelige så vel som voldelige.

Partiet må ledes efter den *demokratiske centralisme*, hvor der er fri og åben kamp om teorien og taktikken, men hvor mindretallet indordner sig under flertallet og lavere instanser indordner sig højere instanser.

6) I alle spørgsmål: partiopbygning, kampen for reformer under kapitalismen, i selve magtovertagelsen, og under opbygningen af socialismen, fremhævede han *arbejderklassens og dens partis ledende rolle*.

Han slog fast, at for at sejre, må proletariatet

og dets parti vinde flertallet af befolkningen over på sin side. Men han afviste højreopportunisternes teori om at arbejderklassen først må gribe magten, når den har vundet flertallet ved et parlamentsvalg. Betingelsen for at vinde flertallet af den arbejdende befolkning, er netop at arbejderklassen griber magten, og begynder gennemførelsen af den arbejdende befolknings krav på udbyrternes bekostning. Men over for 'venstre'opportuniste og eventyrpolitikere slog han fast, at det kun kan ske bredt på baggrund af et revolutionært opsving blandt masserne, og at arbejderklassen inden for timer, dage og uger formår at overbevise den arbejdende befolkning om at den virkelig vil forsvare deres interesser.

7) Han påviste sammenhængen mellem opportunismen og imperialismen, og at 'kampen mod imperialismen er, når denne kamp ikke er uadskillelig forbundet med kampen mod opportunismen, en hul frase eller et bedrag'.

Udover ledelsen af den russiske oktoberrevolution, er grundlæggelsen af den Kommunistiske (3.) Internationale, hans største praktiske indsats. Det skete i kamp mod 2. Internationales ledere, der reviderede marxismen, og gik over på deres eget borgerskabs side i den imperialistiske 1. Verdenskrig. Og i kamp mod 'venstre'kommunistiske elementer inden for 3. Internationale, udviklede han *enhedsfrontens taktik* som metoden til at vinde arbejderklassens flertal for kommunismen, han påviste konkret at 'bolsjevismen er mønster på en taktik for alle'.

Stalin

Stalin er en af de store repræsentanter for den kommunistiske verdensbevægelse. I hans tid opbyggedes verdens første socialistiske stat, og med ham i ledelsen lykkedes det at knække nakken på Hitler-fascismen.

Men Stalin er også den mest omstridte. På trods af, at vi siden KAM-l's stiftelse har betegnet ham som en af vore ideologiske »forfædre«, på trods af, at han betragtes med mistro af det store flertal af danske arbejdere og revolutionære, så har vi endnu ikke indledt en systematisk undersøgelse af hans gode og dårlige sider, eller af de mange angreb der rettes mod ham, mod hans parti, og mod Kommunistisk Internationale. En sådan undersøgelse skal indledes i denne kongresperiode, og koncentrerer om følgende emner:

1) Kominterns taktik fra 1924-35. (Teorien om socialfascismen, påstanden om at Kominterns forskellige sektioner skulle underordne deres taktik under Sovjets udenrigspolitik).

2) Problemer ved socialismens opbygning. (Den påståede tvangskollektivisering, processerne mod trozkisterne, teorien om »klassekampens

ophør«, bureaukratiets fremvækst og »kulturrevolutionen der udeblev«).

3) Stalin og 2. verdenskrig. (»Ikke-angrebspagten« med Tyskland, Jalta-konferencen ved krigens afslutning, befrielseskampen i Grækenland og kommunistpartierne's rolle i kapitalismens stabilisering efter krigen, samt bruddet mellem Jugoslavien og den socialistiske lejr).

Det er altsammen vældigt omfattende emner, hvor nødvendigt kildemateriale ofte ikke er tilgængeligt. Formålet med at indlede denne diskussion, er derfor heller ikke at gøre et, på forhånd dødsdømt forsøg på, en gang for alle at »løse Stalin-spørgsmålet«. Men tværtimod at fremme løsningen af de opgaver KAM-l har stillet sig i opbygningen af det kommunistiske parti. Diskussionen af spørgsmål 1, skal således først og fremmest tjene til at forbedre det teoretiske grundlag for vores enhedsfrontpolitik. Spørgsmål 2, til at forbedre vores eget revolutionære program, spørgsmål 3 til at uddybe forståelsen for den opdeling af verden som 2. verdenskrig førte med sig, og som i stor udstrækning stadig gælder. Studierne af disse ting vil samtidig sætte os i stand til at gå ind i den løbende diskussion af Stalin-spørgsmålet i den danske arbejderbevægelse.

Næste kongres foretager en opsummering af resultaterne, også med henblik på en foreløbig, samlet vurdering af Stalins indsats.

Mao Tsetung

Siden vores sidste landsmøde er en af vor tids største marxister-leninister, Mao Tsetung død. Han stod i spidsen for KKP, som ledede det kinesiske folks sejrige kamp mod imperialismen og opbygningen af socialismen i verdens mest folkerige land.

Han videreudviklede teorien om klassekampens fortsættelse under proletariatets diktatur, slog fast at klassekampens hovedmodsigelse under socialismen stadig er modsætningen mellem arbejderklasse og borgerskab. Han videreudviklede teorien om *kulturrevolutionen*, som metoden til at forhindre genrensning af kapitalismen, og partiets udartning i borgerlig retning. Han gjorde marxismens filosofi tilgængelig for masserne. Han viste de undertrykte nationer den konkrete metode til deres befrielse, gennem udviklingen af *folkekrigens strategi og taktik*. Sammen med Albaniens Enver Hoxha og det albanske Arbejders Parti, gik Mao og KKP til kamp mod den moderne revisionisme med Krustjov og Tito i spidsen. Mao påviste at Krustjov og hans klike genrejste kapitalismen i Sovjetunionen, at Sovjet udviklede sig til en socialimperialistisk supermagt. På alle disse punkter har Mao bidraget til marxismen-leninismen.

6.

Marxismen-leninismen er en vejledning til handling

For at sejre i kampen for kommunismen, må den danske arbejderklasse og dens parti bevæbne sig med marxismen-leninismen.

Ingen proletarisk revolution har sejret, eller kan sejre uden at den ledes af et parti der bygger på marxismen-leninismen.

Marxismen-leninismen er ikke kun principper, den er først og fremmest en vejledning til handling, som vi må tilpasse de konkrete forhold, uden at forråde den revolutionære kerne.

Til udviklingen af vores teori for den socialistiske revolution i Danmark, har vi i marxismen-leninismen et skatkammer af erfaringer, opsummeret af en række store revolutionære. Men selv de største revolutionære har deres begrænsninger, marxismen-leninismen er ikke et skema, der giver svar på alle spørgsmål, men en videnskab der selv er underlagt dialektikkens love. Med en rigtig forståelse af dette kan vi blive i stand til at udarbejde et program og en rigtig politik, der bygger på en korrekt forståelse af den objektive virkelighed.

II. SOCIALISTISK PROGRAM (REVOLUTIONÆRE GRUNDKRAV)

Vort historiske mål er *kommunismen*: Det klasseløse samfund, hvor menneskets udbytning af mennesket er ophævet, hvor klassekampen er ophørt og hvor statsmagten - redskabet for den ene classes undertrykkelse af den anden - som følge heraf er døet bort. Det kommunistiske samfund er samfundet hvor »enhver yder efter evne og nyder efter behov».

Mellem kapitalismen og kommunismen ligger en lang historisk overgangsperiode: *socialismen*, eller »kommunismens første fase». Dette samfund bærer endnu mærkerne af det kapitalistiske samfund, hvoraf det er opstået. Klassekampen fortsætter, og i denne overgangsperiode kan staten derfor ikke være andet end proletariets revolutionære diktatur. Under socialismen gælder princippet: »Enhver yder efter evne, og modtager i forhold til sin indsats».

Denne overgangsperiode er den *socialistiske verdensrevolutions epoke*, som indledes med Oktoberrevolutionens sejr i Rusland i 1917. At revolutionen led midlertidigt tilbageslag med kapitalismens genrejsning i Sovjet, og alle østeuropæiske lande, undtagen Albanien, og kan lide yderligere tilbageslag, ændrer ikke, at vi befinder os i den historiske epoke med proletariske og nationale befrielsesrevolutioner, med imperialismens sammenbrud, og socialismens sejr i verdensmålestok. Hovedmodsigelsen i denne epoke er den internationale modsigelse mellem kapital og arbejde, mellem kapitalisme og socialisme.

I verdensrevolutionens epoke har kommunister følgende strategiske mål, hvis opnåelse er betingelsen for oprettelsen og befæstelsen af proletariets verdensdiktatur:

- At vinde arbejderklassens flertal for kommunismen.

- At oprette kampforbundet mellem arbejderklassen og det overvældende flertal af den arbejdende befolkning.

- At oprette kampforbundet mellem arbejderklassen i de imperialistiske og socialimperialistiske lande, og de undertrykte nationer.

De danske kommunisters strategiske hovedopgave er at vinde den danske arbejderklassens flertal for kommunismen, for iværksættelsen af følgende program:

Danmark er et imperialistisk land, omend det hører til de mindre betydende og altid har ori-

enteret sig efter den ene eller den anden imperialistiske stormagt.

7.

Det betyder at kommunisternes opgave er at forberede den danske arbejderklasse til en *socialistisk revolution*. Kun gennem arbejderklassens magtovertagelse, og samfundets overtagelse af samtlige produktionsmidler, udviklingen af en socialistisk planøkonomi, kan den arbejdende befolknings materielle, politiske og kulturelle interesser sikres. Men forudsætningen er at arbejderklassen under ledelse af sit parti knuser den borgerlige statsmagt, og opretter sin egen: proletariets diktatur. Socialismen kan kun opbygges ved hjælp af proletariets diktatur.

Socialismens sejr er ikke et resultat af idealistiske drømme om et nyt og bedre samfund, men vokser ud af klassekampen. Den socialistiske revolution indtræder ikke på kommando, ikke som et resultat af almen propaganda, men som en objektivt nødvendig udvej af det kapitalistiske samfund. Når der indtræder en revolutionær situation hvor alle samfundets modsigelser skærpes til det yderste, når den herskende klasse ikke længere kan herske og de undertrykte klasser ikke længere vil leve videre med det gamle system, da rejser masserne sig til den endelige kamp imod borgerskabet. Dette er kernepunktet i den videnskabelige socialisme, og grundlaget for følgende grove rids af et program for den socialistiske revolution i Danmark.

Den nye statsmagt

1) Vi vil udnytte alle muligheder for en fredelig udvikling af revolutionen. Men alle historiske erfaringer viser, at borgerskabet vil forsøge at undertrykke arbejderklassens frigørelse med vold, og at det vil bruge alle midler for at genoprette magten. Den absolutte betingelse for en ublodig revolution, er derfor at arbejderklassen er bevæbnet. Og betingelsen for at arbejderklassen kan fastholde magten, er at den borgerlige statsmagt (politi, militær, efterretningstjeneste, hjemmeværn osv) opløses, og erstattes af den bevæbnede arbejderklasse, organiseret i folkehær og arbejdermilits.

2) Den almindelige stemmeret er en demokratisk rettighed, vundet i kamp mod feudalismen, og den skal forsvares mod ethvert angreb fra reaktionære og fascistiske kræfter, og bevares og udvides under socialismen. Men *parlamentarismen* er en »sludrebutike», der blot skal tilsløre en håndfuld kapitalisters diktatur, og at det borgerlige demokrati er ude af stand til at løse den arbejdende befolknings grundlæggende problemer. Derfor kræver vi ophævelse af parlamentarismen, med dens adskillelse, mellem lovgivende og udøvende magt, og dens privilegier til de »folkevalgte». Det repræsentative demokrati bibeholdes, men revolutionens folkevalgte skal selv føre deres love ud i livet, selv

kontrollere virkningerne af dem, selv stå direkte til ansvar over for dem der har valgt dem. Parlamentarismens erstattelse med *arbejderråd* lokalt og på landsplan - der støtter sig på arbejderklassens andre masseorganisationer. Den revolutionære regering er direkte ansvarlig over for arbejderrådene. Alle embedsmænd, dommere, officerer osv. skal vælges, være umiddelbart afsættelige og ikke modtage mere i løn end en arbejder.

3) De arbejdendes aktive kontrol med produktion, handel pengevæsen, samfærdsel og kommunikationsmidler er betingelsen for at forhindre økonomisk sabotage fra kapitalisternes side, og for at udvikle den socialistiske planøkonomi. Til dette formål vælger de arbejdende inden for alle disse områder, kontrolgrupper, hvis forskrifter og påbud skal overholdes af virksomhedsledelsen. Overtrædelse af arbejderkontrollens og arbejderrådernes forskrifter kan straffes strengt.

Revolutionære grundkrav

Kun en sådan statsmagt kan gennemføre følgende revolutionære grundkrav:

1) Konfiskering (ekspropriation uden erstatning) af al storproduktion, samfærdselsmidler og kommunikationsmidler, og deres overdragelse til arbejderrådernes ledelse og administration efter en samlet plan.

2) Konfiskering af alle større jordbesiddelser og deres umiddelbare overførelse til arbejderrådene, som statsbrug. Nationalisering af al jord (dvs: brugsretten til husmænd og mindre landmænd, forbud mod køb og salg af jord og fast ejendom).

3) Konfiskering af alle banker og deres centralisering i en statsbank. Konfiskering af det samlede guldforråd, værdipapirer osv. Afvikling af al indkomstskat. Ophævelse af arveretten. Statsligt monopol på udenrigshandelen og annullering af statsgæld, som skyldes inden- eller udenlandske kapitalister. Handel med andre lande på lige fod og til gensidig fordel. Reel løsrivelse og uafhængighed fra kapitalistiske handelsblokke, det være sig EF eller Comecon.

4) Nationalisering af hele boligmassen, og arbejderrådernes forvaltning af den. Iværksættelse af omfattende boligbyggeri.

5) Indførelse af almindelig arbejdspligt efter princippet »Den der ikke gider arbejde, skal heller ikke have noget at spise«.

Disse indskrænkninger i, og ophævelser af borgerskabets politiske og økonomiske rettigheder er forudsætningen for at de arbejdende masser kan tage de demokratiske rettigheder i besiddelse, der kun eksisterer på papiret, eller er stærkt indskrænket for dem, i selv den mest demokra-

tiske borgerlige republik: Ytringsfrihed, organisations- og forsamlingsfrihed, strejkeret, deltagelse i ledelsen af staten og produktionen. Proletariatets diktatur er arbejderklassens diktatur over et lille mindretal af befolkningen, kapitalisterne, men demokrati for de arbejdende klasser og lag, det overvældende flertal af befolkningen. Derfor vil der heller ikke blive tale om ekspropriation af småborgerskabet, de små vareproducenter. Også deres produktion og ejendom skal efterhånden socialiseres, men det vil ske gennem tålmodig overtalelse, ved forskellige kooperative overgangsformer, og sidst men ikke mindst, ved den socialistiske storproduktions eksemplets magt.

Proletariatets diktatur er samtidig forudsætningen for den vældige frigørelse af produktivkræfter, som alene kan sikre og forbedre de arbejdende massers levevilkår, og løse de problemer som kapitalismen og imperialismen giver de arbejdende masser: Økonomisk udbytning, undertrykkelse af kvinden, massearbejdsløshed, bolignød, livs- og sundhedsfarlig produktion og miljø, undertrykkelse på det kulturelle og uddannelsesmæssige område, national undertrykkelse og krig.

Fra Fremskridtspartiet til DKP er de alle uforsonlige modstandere af et sådant program. Enten ved at være direkte tilhængere af den mest uhammede udbytning og voldsanvendelse over for den arbejdende befolkning og undertrykte nationer - eller ved at modsætte sig bevæbning af arbejderklassen og den fornødne magtanvendelse over for borgerskabet. Uanset de store forskelle der er mellem de nævnte partier, så står de alle for modstand mod proletariatets diktatur, og opslutning om den borgerlige stat og den private ejendomsret til produktionsmidlerne. Derfor behøver arbejderklassen, både før, under og efter magtovertagelsen, et konsekvent revolutionært parti. Partiet kan imidlertid kun vinde ledelsen af revolutionen gennem de enkelte kommunisters gode eksempel, og en tålmodig propaganda og agitation for kommunismens ideer og partiets politik, ud fra de arbejdende massers erfaringer.

III. KLASSEKRÆFTERNE

Ved hjælp af klasseanalysen skelner vi virkelige venner fra virkelige fjender. Klasserne bestemmes grundlæggende ud fra deres forhold til produktionsmidlerne, men også ved deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet, og derfor også ved de måder hvorpå de får, og det omfang hvori de får part i samfundsrigheden, i den af arbejderklassen skabte merværdi.

Idag drives udviklingen frem af følgende grundlæggende modsigelser:

- Modsigelsen mellem de undertrykte nationer på den ene side, og imperialismen og socialimperialismen på den anden side.
- Modsigelsen mellem proletariatet og borgerskabet i de kapitalistiske og revisionistiske lande.
- Modsigelsen mellem imperialistiske og socialimperialistiske lande og blandt disse lande.
- Modsigelsen mellem socialistiske lande på den ene side og imperialistiske og socialimperialistiske lande på den anden side.

A: INTERNATIONALT

1. Krigens og imperialismens kræfter

Det imperialistiske system er arbejderklassens og de undertrykte folks hovedfjende - og de imperialistiske magters kampe og indbyrdes rivalisering om overherredømme i verden udgør den alvorligste hindring for folkenes stræben efter verdensfred, national befrielse og socialisme.

Imperialisme betyder krig. De imperialistiske magters og blokkens indbyrdes kamp om markeder, råvarer og indflydelsesområder er en lovmæssighed, og når denne kamp ikke længere kan føres med fredelige midler, betænker de sig ikke på at starte imperialistiske omfordelingskrige. To gange i dette århundrede har verdens folk måttet betale dyrt i menneskeliv og lidelser som følge heraf.

At nogle stormagter kappes om overherredømmet i verden på grundlag af deres respektive økonomiske, politiske og militære *magt* - det er et grundlæggende kendetegn ved imperialismen. Og idag ser vi, at *to* stormagter - vi kalder dem *supermagter* - har distanceret sig fra den øvrige imperialistiske verdens stormagter.

USA og Sovjet (Sovjet dog især *militært*) er de to 'giganter' i verden idag. Deres kappestrid - rivalisering - vil nødvendigvis før eller siden føre til en *ny verdenskrig, med mindre* folkene forinden rejser sig til revolution og knuser det imperialistiske system.

Begge supermagter er mulige krigsanstiftere. Men det ændrer ikke ved, at en krig mellem dem vil blive en imperialistisk omfordelingskrig - uanset hvilken magt, der udløser den -, og at hovedfjenden for folket i hvert enkelt krigsførende land derfor bliver deres 'eget' imperialistiske borgerskab.

Men een ting er at fastslå, at verdens folk har to hovedfjender, USA og Sovjet. Noget andet er at fastslå det mere præcise *styrkeforhold* mellem de to supermagter indbyrdes, for dermed også at kunne besvare spørgsmålet: hvilken af de to hovedfjender er *farligst* for folket i et givet land på det givne tidspunkt? Det kræver en konkret analyse af det pågældende lands placering i det imperialistiske verdenssystem .

2. USA-imperialismen

I begyndelsen og midten af 70'erne var USA-imperialismen ramt af en række vanskeligheder: nederlaget i Indokina, dollarkrisen, Watergate-skandalen. Både militært, økonomisk og politisk var USA i en kriseagtig tilstand, som man ikke havde kendt til siden anden verdenskrig. Men Carter-administrationen synes stærkt indstillet på - med en delvis ny taktik - at genoprette og udvide USA-imperialismens positioner. Carters »moraliske« udenrigspolitik er en fortsættelse af den kolde krigs anti-kommunistiske felttog: kampagnen for »menneskerettighederne« er den ideologiske retfærdiggørelse af USAs imperialistiske politik: at sikre sig og udvide amerikansk indflydelse økonomisk, politisk og militært, først og fremmest i konkurrence med den sovjetiske supermagt.

Hertil kommer USAs stigende satsning på at udvikle 'under-imperialistmagter' rundt om i verden, som skal gøre det beskidte arbejde for USA, uden at USA selv behøver at gribe *direkte* ind. Eksempler er Israel, Iran, Brasilien og Indonesien.

I Afrika ser vi Carter-regeringens 'bløde landings'-taktik i dens afstandtagen fra åbenlyse ny-kolonialistiske løsninger, som helt mangler lokal folkelig opbakning, til fordel for tilsyneladende mere sikre, progressive styrer, som har bredere støtte i befolkningen, og som USA-imperialismen satser på at kunne dominere økonomisk og politisk på længere sigt. Dette er idag udpræget situationen i Zimbabwe, men også i Namibia.

Militært er USA i disse år ved at udvikle en lang række nye, revolutionerende våbentyper og -systemer, som påny vil give USA et stort

forspring i forhold til Sovjet, som ellers i de senere år gennem sin enorme oprustning er kommet op i nærheden af USA. USA-imperialismen bevarer således sin klare førsteplads i verden i militær og militærteknologisk henseende. Den amerikanske rustningsindustri blomstrer som aldrig før. Og USAs partnere i *NATO-alliancen* nyder »godt« af det, jvf. f.eks. F-16-flyene. I det hele taget satser Carter-administrationen klart på en styrkelse af NATO og af de militære bånd mellem USA og Vesteuropa.

Også i *økonomisk* og *civil-teknologisk* henseende indtager USA stadig en suveræn førsteplads i verden. Gennem sit net af multi-nationale selskaber overalt i den vestlige verden (og i Sovjet og Østeuropa), gennem sin reelle kontrol med en række økonomiske verdensorganisationer og sin kontrol med den mest avancerede teknologi har USA stadig et solidt greb om den kapitalistiske verdens økonomi.

Men USAs forsøg på, efter svækkelserne i begyndelsen og midten af 70'erne, påny at indtage den helt suveræne førsteplads blandt verdens imperialistmagter sker på et tidspunkt, hvor nye og modsatrettede tendenser i verdenssituationen vokser sig stadigt stærkere. Dels den sovjetiske supermagts øgede styrke, dels - og ikke mindst - de undertrykte nationer og folks kamp, som indtager en stadig stærkere position som selvstændig kraft i verdenspolitikken.

De objektive betingelser og begrænsninger for USAs fortsatte imperialistiske ekspansion er altså afgørende anderledes end for blot en halv snes år siden. Dette gør det berettiget at konkludere, at USA er en supermagt, som *har kulmineret*, set i historisk perspektiv. Men det betyder på ingen måde, at USA-imperialismen er blevet mindre farlig eller mindre aggressiv. Tværtimod - jo mere trængt, USA-imperialismen bliver, jo mere desperate handlinger kan den gribe til.

3. Sovjetunionen

Sovjetunionen - verdens første socialistiske stat - er idag en kapitalistisk og imperialistisk stat af en speciel type. Arbejderklassen og det øvrige arbejdende folk udbyttes og undertrykkes af det nye bureaukrat-borgerskab, som ikke engang tillader befolkningen de mest grundlæggende demokratiske rettigheder, som strejkeret, organisations-, demonstrations- og ytringsfrihed, selvom disse rettigheder (bortset fra strejkeretten) er garanteret i den sovjetiske forfatning.

Formelt set er den private ejendomsret til de vigtigste produktionsmidler afskaffet, og formelt set er der planøkonomi. Men i praksis er det et privilegeret lag af statsbureaukrater, der administrerer og råder over produktionsmidlerne og tilrettelægger produktionen (planen) efter egne klasseinteresser. De udgør det nye sovjet-borgerskab.

Men Sovjets socialistiske fortid betyder, at dets økonomi og samfundstruktur adskiller sig fra de vestlige kapitalistiske landes på en række punkter. *Staten* spiller en betydelig større rolle i reguleringen af økonomien i Sovjet, end den gør i vesten. Især sværindustrien og *rustningsindustrien* er i høj grad centraliseret og kontrolleret direkte af det statsbureaukratiske borgerskab.

Videre har det sovjetiske borgerskab ikke vovet at fjerne *alle* de sociale velfærdsordninger m.v., som indførtes under socialismens opbygning. På nogle punkter er f.eks. arbejderbeskyttelsen bedre udbygget i Sovjet end i vesten.

En fjernelse af disse ting ville utvivlsomt blive mødt med hård modstand fra arbejderklassens side, det ville betyde en skærpet klassekamp. Disse ordninger er altså et slags *materielt* element i den *ideologiske* retfærdiggørelse, i marxismen-leninismens navn, som Sovjet-borgerskabet indhyller sit diktatur i.

Alene den omstændighed, at det er den *ideologiske* (og ikke den fysiske, voldelige) undertrykkelse, der er *hovedsiden* i dagens Sovjet, gør, at Sovjet ikke kan betegnes som et fascistisk diktatur af en eller anden type. Den klassiske definition af fascismen - som finanskapitalens åbne, terroristiske diktatur - må fastholdes.

Hertil kommer, at for at kunne opretholde illusionerne om det »blomstrende sovjet-demokrati« blandt masserne er magthaverne nødt til at tillade *visse* former for kritik og opposition, blot de holder sig indenfor *systemets* rammer.

Sovjetunionen er et statskapitalistisk samfund, hvis socialistiske fortid gør, at det har en række særtræk, som adskiller det fra *såvel* de traditionelle vestlige, kapitalistiske borgerlige demokratier som fra de traditionelle fascistiske diktaturer.

Men kapitalistisk er Sovjet, og i imperialismens tidsalder er det ikke muligt at forestille sig et højtudviklet kapitalistisk land, der ikke også er *imperialistisk*. Således også Sovjet, men igen *adskiller* den sovjetiske *social-imperialisme* (socialistisk i ord, imperialistisk i gerning) sig fra den traditionelle imperialisme.

Sovjets *økonomiske* styrke og indflydelse uden for egne grænser kan (når bortses fra Østeuropa) langt fra måle sig med USAs. Den sovjetiske 'u-landshjælp', kapitaleksport, er af langt mindre omfang end USAs, selv om de sovjetiske 'blandede selskaber' spiller en voksende rolle i en del lande blandt de undertrykte nationer.

Sovjet-magthaverne søger at kompensere den økonomiske tilbagestående ved at satse på *militær* styrke. Hær, luftvåben og især flåde er i de senere år blevet udbygget i et rekordtempo, som klart overskrider Sovjets egne forsvars- og

sikkerhedsbehov. På den anden side betyder Sovjets *teknologiske tilbagestående* i forhold til især USA, at sidstnævnte bevarer sit militære og militærteknologiske forspring.

Politisk giver Sovjets fortid og prestige som socialistisk stat såvel muligheder som begrænsninger for den sovjetiske supermagtspolitik. Mulighederne ligger i at vinde indflydelse i (og over) progressive stater og (befrielses)bevægelser - som det f.eks. skete med MPLA i Angola. Begrænsningerne er samtidig, at Sovjet ikke så åbenlyst som f.eks. USA kan gribe ind i andre lande på reaktionens side.

Sovjets imperialistiske ambitioner har medført, at samfundsøkonomien i stigende grad *militariseres*. Det sker på bekostning af forbrugsvarerindustrien og fødevarerproduktionen, jvf. den permanente landbrugskrise, enorme kornimport osv. Afhængigheden af vestlige lån og kreditter og teknologi er ligeledes voksende - og endda efter en brat stigende kurve.

Alt i alt må dagens Sovjetunionen betegnes som en supermagt, som, trods alvorlige indre svagheder (især økonomisk-teknologisk), er på langsom vej opad. Sovjet formår i stigende grad at udfordre sin amerikanske supermagts-kollega, omend det stort set kun er på det militære og magtpolitiske plan. Sovjets ekspansionistiske verdenspolitik må betegnes som social-imperialistisk, men denne betegnelse er ikke tilstrækkelig til at give en dækkende beskrivelse af, på hvilke punkter den adskiller sig fra den traditionelle vestlige imperialism.

4. Supermagternes allierede

Til de to supermagters vigtigste allierede hører de to militærblokke, de hver især står i spidsen for: *NATO- og Warszawa-pagterne*.

Gennem den militære samordning i NATO er de vest-europæiske imperialistiske lande med til aktivt at støtte USAs imperialistiske undertrykkelsespolitik overfor en lang række undertrykte nationer i Afrika, Asien og Latinamerika. De er også i praksis med til at bakke op om USAs opbygning af »under-imperialist-magter«, som fungerer som militære forposter for USAs interesser i de pågældende områder.

På lignende vis fungerer Warszawa-pagten som et instrument for Sovjets supermagtspolitik. Deres medvirken ved den sovjetiske aggression mod Tjekkoslaviet i -69, mod Pakistan i 1971, og senest mod Eritrea, (med Cubas villige militære bistand), er eksempler.

Samtidig er der voksende tendenser til modsætninger *indenfor* de to store 'lejre', anført af hver af de to supermagter. Modsætningerne er betinget af den økonomiske verdenskrises skærpede kamp mellem imperialisterne om markeder, råvarer og indflydelsesområder. Det er baggrunden for de intensive handelsforhand-

linger m.v. mellem USA, EF-blokken og Japan indbyrdes. Også indenfor 'øst-blokken' er det økonomiske problemer (råvarepriser, handelsvilkår m.v.), der ligger bag de spirende modsætninger mellem de østeuropæiske lande (anført af Jugoslavien og Rumænien) og Sovjet.

Sammenfattende må det dog siges, at modsætningerne mellem supermagter og deres respektive allierede indbyrdes er modsætninger *indenfor* det imperialistiske og social-imperialistiske system. Og disse modsætninger overskygges klart af modsætningen mellem de to supermagter, med hver deres allierede imperialistmagter.

Derfor er det også berettiget at sige, at det er de to supermagter (med følgeskab af deres allierede), der med deres indbyrdes kamp om verdensherredømmet, med deres gigantiske oprustning, alvorligt truer verdensfreden.

5. Fredens og socialismens kræfter

Heroverfor står så fredens og socialismens kræfter i verden idag. Disse kræfter kan opdeles i hovedkræfterne, hovedstyrken, hovedreserverne og bi-reserverne.

a. Hovedkræfterne (ledende kræfter). Disse udgøres af arbejderklassens revolutionære bevægelse i alle lande, herunder de lande, hvor den har erobret magten, dvs. de lande, hvor proletariatets diktatur er oprettet. Det er idag tilfældet i Kina, Albanien, Nordkorea, Vietnam. Herforuden er der en række nyligt befriede lande, hvor nationale befrielsesbevægelser har smidt de vestlige imperialister på porten og er i færd med at opbygge en selvstændig, national økonomi. Fiere af disse lande ledes af erklærede marxistisk-leninistiske partier eller organisationer, med socialismen i deres land som målsætning. Der er tale om lande som Laos, Kampuchea, Angola, Mocambique og Guinea-Bissau. Disse lande befinder sig i den ny-demokratiske revolutions fase, men det må indtil videre betragtes som et åbent spørgsmål, om de går i retning af socialismen (proletariatets diktatur).

Et specielt problem frembyder dog den udenrigspolitik, som Kina er slået ind på i de senere år. Kina opfatter idag utvetydigt Sovjetunionen som den *farligste* af de to supermagter, som den mest sandsynlige udløser af en ny verdenskrig. Sovjet er »hovedmålet for kampen mod hegemonismen« (overherredømmet), hedder det i KKP-organet »Folkets Dagblad«s store artikel om »tre verdensteorien« fra okt. -77.

Det er på denne baggrund, Kinas åbne støtte og opmuntring til de mest Sovjet-fjendtlige kræfter i USA, NATO og EF skal ses. At disse kræfter samtidig tilhører de imperialistiske borgerskabers aggressive højrefløj, ser Kina ikke som nogen hindring for mulige taktiske allian-

cer. vendt imod Sovjet. Kina arbejder her også på at inddrage landene i den såkaldte »anden og tredje verdens« i denne alliance. Baggrunden er teorien om de »tre verdener«, som Kina bruger som et *strategisk begreb*: alle lande i »den tredje verden« har, uanset klassekarakter, objektiv interesse i at slutte sig sammen imod supermagterne, og især Sovjet. Og her kan den »tredie verden« under visse omstændigheder alliere sig med »den anden verden« (de mindre imperialistmagter i bl.a. Europa), som, omend vakkende, også er imod supermagterne (især Sovjet!). Kina opfatter sig selv og de øvrige socialistiske lande som del af »den tredje verden«.

»Tre Verdens«-teorien er en kontrarevolutionær teori, der demobiliserer de revolutionære kræfter. Teorien er udtryk for en manglende tillid til folkernes kræfter i deres kamp for freden og for socialismen. Fulgte kommunisterne Kinas linie, ville det betyde, at de skulle arbejde for f.eks. den vesteuropæiske arbejderklassens aktive støtte til EF og NATOs oprustning, den amerikanske arbejderklassens støtte til USAs krigsforberedelser, den angolanske befolknings støtte til de sydafrikanske- og USA-støttede U-NITA- og FNLA-provokatorer i deres kamp mod den (Sovjet-støttede) angolanske regering, den zaireske befolknings støtte til den reaktionære Mobuto-likes nedkæmpelse af den anti-amerikanske folkeopstand i Shaba-provinsen - de arabiske folks støtte til den USA-venlige Sadats »fredsinitiativ« overfor Israel, dvs. hans forsøg på bl.a. at holde Sovjet udenfor indflydelse i Mellemøsten - osv. osv.

En sådan politik er borgerlig, da den selvsagt ikke vil være noget værn for freden, tværtimod.

Det er ubestrideligt, at Kinas udenrigspolitiske linie gennem de seneste år har vakt en betydelig forvirring hos de revolutionære og progressive folk verden over, og den har svækket Kinas indflydelse og prestige hos disse folk - til bl.a. Sovjets fordel. End ikke Kinas støtte til »Den alliancefri Bevægelse«s krav om en 'ny økonomisk verdensorden' (som vender sig imod ikke blot den vestlige imperialisme, men også mod social-imperialismens »internationale arbejdsdeling«), kan betegnes som konsekvent. Den kinesiske støtte dikteres også her først og fremmest af, hvorvidt de enkelte krav og de enkelte lande retter sig imod Sovjet - og resultatet er, at kineserne som regel fremstiller de mest vestligt orienterede af disse lande (dvs. de mest anti-sovjetske) som forbilleder for de »alliancefri« (f.eks.: Zaire, Sudan, Egypten). Desuden sættes kravene om den 'ny økonomiske verdensorden' ikke ind i den rette sammenhæng - dvs. som udtryk for de nationale borgerskabers ønske om - *indenfor* verdenskapitalismens rammer - at få en større del af 'kagen' for sig selv.

Men selv om vi tager afstand fra Kinas udenrigspolitiske linie, hvis grundlag er teorierne

om »de tre verdener« og om Sovjet som hovedfjenden for verdens folk, så betegner vi alligevel ikke Kina som en social-imperialistisk supermagt. Kina er fortsat et socialistisk land, som hverken økonomisk eller politisk har mulighed for at optræde som en sådan. Desuden støtter Kina fortsat en række nationale befrielsesbevægelser væbnede kamp i Asien og specielt i det sydlige Afrika.

b) Hovedstyrken. Fredens og socialismens hovedstyrke er de højtudviklede kapitalistiske - imperialistiske - landes *industriarbejderklasse*, samt i de undertrykte nationer *de fattige bøndermasser*.

c) Hovedreserverne. I de imperialistiske lande er arbejderklassens hovedreserver (de direkte reserver), dvs. dens vigtigste forbundsfæller, i kampen for freden og socialismen de dele af småborgerskabet og mellemagene, som kan vindes gennem en enhedstaktik fra det kommunistiske parti. Desuden er det nabolandenes arbejderklasse, de nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer, samt de socialistiske lande.

I de undertrykte nationer er hovedreserverne for arbejderklassen og de fattige bønder, i kampen for den demokratiske revolution, de øvrige dele af småborgerskabet, dele af intelligentsiaen, samt dele af det nationale borgerskab.

d) Bi-reserver. Til disse (de indirekte reserver) hører modsætningerne og konflikterne mellem de ikke-proletariske klasser i hvert enkelt land, samt modsætninger mellem de borgerlige stater. Disse kan udnyttes af de revolutionære kræfter til at isolere de krigsanstiftende og reaktionære kræfter maksimalt, dvs. til at fremme fredens og socialismens sag. En af de vigtigste bi-reserver idag er »De Alliancefri Landes Bevægelse«.

6. Strømninger i den internationale arbejderbevægelse.

a) Socialdemokratismen

Socialdemokratiene indtager fortsat en dominerende plads i den reformistiske del af arbejderbevægelsen i Vesteuropa. Fælles for de socialdemokratiske partier er, at deres topledelse består af borgerlige arbejderbureaukrater og akademikere, som er helt indstillet på at redde de borgerlige samfund igennem den kapitalistiske krises rystelser på den for borgerskabet bedste måde - dvs. ved at vælte krisens byrder over på arbejderbefolkningens skuldre, men vel at mærke på en sådan måde, at arbejderne stort set accepterer krisepolitikken som »det mindste onde«. De socialdemokratiske ledere afviser de mest åbenlyst arbejderfjendske indgreb, som borgerskabets højrefløj foreslår, men samtidig er de ofte med til at gennemføre overgreb mod arbejderklassen, der reelt er ligeså grove, *sammen* med selvsamme højrefløj, blot i en 'indsukret' udgave.

Det ovenfor sagte gælder i store træk for socialdemokratiene i Sverige, Norge, Danmark, England, Holland, Belgien, Vesttyskland, Østrig og Portugal. Selvom der kan spores tydelige tendenser til voksende opposition mod den førte politik blandt de socialdemokratiske medlemmasser og -vælgere, er der dog på ingen måde tale om noget opbrud fra den socialdemokratiske reformisme. Snarere ser man tendenser til, at den usikkerhed, som krisen medfører, får mange arbejdere til at vælge 'det sikre' og velkendte, socialdemokratiet, fremfor en splittet, opportunistisk eller sekterisk venstrefløj.

En noget anden tendens indenfor den socialdemokratiske II Internationale gør sig gældende i lande som Frankrig, Italien og Spanien. De socialdemokratiske partier i disse lande har traditionelt været nødt til at samarbejde 'til venstre' i en vis udstrækning, for at bevare sin indflydelse i arbejderklassen. Presset fra de store kommunistiske massepartier - nu »eurokommunistiske« - i disse lande har været for stort til, at SD-lederne har kunnet ignorere det. At den politik, de fremlægger, ikke *kvalitativt* adskiller sig fra den 'nordiske' socialdemokratiske, står dog fast. Det hænger også sammen med »eurokommunismen«s karakter.

b) »Eurokommunismen«

De kommunistiske partier i Italien, Frankrig og Spanien har været genstand for en gradvis borgerliggørelse lige siden anden verdenskrigs afslutning. Den nye, »euro-kommunistiske« fase, markerer således ikke noget kvalitativt brud med denne udvikling, den er tværtimod den helt naturlige forlængelse af socialdemokratiseringen af disse partier.

»Euro-kommunismen« karakteriseres først og fremmest ved to ting: åbenlys klassesamarbejds-prædiken og åbenlys kritik af visse sider af det sovjetiske samfund.

De tre nævnte partier accepterer åbent deres landes medlemskab af NATO og EF. Det italienske parti går ind for et »historisk kompromis« mellem arbejderklassen og borgerskabet, i form af et regeringssamarbejde mellem »kommunistpartiet« og det største borgerlige parti, de Kristelige Demokrater, »i nationens interesse«.

Som de reformistiske arbejderpartier, de er, gælder det først og fremmest om for de borgerligt tænkende bureaukrater i partiapparatet at fastholde og udvide deres privilegier og magt. For at bevare - og styrke - deres positioner i det borgerlige samfund er de nødt til stadig mere åbent at 'vælge side', dvs. vælge at tjene deres 'eget' lands borgerskab fremfor det sovjetiske borgerskabs interesser.

Ved at lægge luft til Sovjet-magthavernes undertrykkelse af de demokratiske rettigheder op-

når »euro-kommunismen« tre ting:

- Borgerskabets højrefløj får sværere ved at vinde genklang i befolkningen for sin anti-kommunistiske hetz mod partierne for at ville indføre 'sovjetiske tilstande', osv.
- Partierne vil få større tilslutning fra de dele af arbejderbefolkningen, som ikke sympatiserer med Kreml-magthaverne, og som endnu ikke har gennemskuet, at parti-lederne ikke ønsker at rukke ved kapitalismen.
- Partiernes troværdighed som EF-, NATO- og USA-venlige styrkes i hhv. Bruxelles og Washington, hvilket også forøger deres regeringschancer.

Sovjets åbne kritik af »euro-kommunismen« skyldes *ikke* dennes socialdemokratiske klassesamarbejdspolitik. Den har Kreml selv været fortalende for i årevis. Nej, hvad Moskva frygter er først og fremmest en tiltagende opløsning af det sovjetiske greb om »den kommunistiske verdensbevægelse«. Hvad der står på spil er den sovjetiske supermagts indflydelse via de Moskva-'kommunistiske' partier rundt om i verden, og ikke mindst Sovjets herredømme i Østeuropa. Magthaverne i de østeuropæiske lande kan tænkes at lade sig inspirere af »euro-kommunismen« til en mere uafhængig linie i forhold til Sovjet. Kommentarer til »euro-kommunismen« i nogle østeuropæiske landes officielle presse tyder da også i den retning.

Den direkte organisatoriske splittelse i et 'uafhængigt' og et 'Moskva-tro' parti, som har fundet sted i en række lande i de senere år, er også et udtryk for den udvikling, at partierne, hvis de ønsker reel indflydelse, må vælge deres eget lands borgerskab fremfor at være loyal formidler af det sovjetiske borgerskabs synspunkter.

c) Sovjet-revisionismen

Sovjetunionen er fortsat det ideologiske 'kraftcenter' for den moderne revisionisme. Men det er en kendsgerning, at det, Kreml kalder »den kommunistiske verdensbevægelse«, ikke længere udgør nogen »ubrydelig enhed«. »Eurokommunismen«s eksistens, de små revisionistiske, men ikke totalt Moskva-loyale 'kommunistpartier', samt de helt Kreml-tro partier - viser klare brudflader, omend det hele foregår indenfor de revisionistiske/reformistiske rammer.

Kendetegnende for de fleste af de mest loyale Moskva-partier i Vesteuropa er, at de kun spiller en ubetydelig rolle for klassekampen i deres land. Markante undtagelser er det portugisiske og det finske parti (og til en vis grad det danske). De øvrige er groft sagt reduceret til minipartier, som indskrænker sig til at propagandere Sovjets synspunkter på verdensbegivenhederne.

Hvad der forener alle disse partier er de gamle, revisionistiske teorier, som Krustjov knæsatte i 1956: muligheden af »fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen« via et »anti-monopo-

listisk demokrati, som angiveligt skal kunne forene hele folket, inklusive de mindre kapitalister, imod en håndfuld monopolkapitalister. Statsapparatet, som iflg. teorien kontrolleres af monopolerne, skal så bruges til at stække - selvsamme monopol! Resultatet bliver som den moderne revisionismes forbilleder i Østeuropa: statskapitalisme.

d) *Trotskismen*

Den internationale trotskistiske bevægelse spiller stadig en mikroskopisk rolle for klassekampen i de aller fleste lande - trods dens selvudnævnte status som verdensproletariatets avantgarde (Fjerde Internationale, oprettet 1938). I de få lande, hvor trotskismen har opnået en vis indflydelse i arbejderbevægelsen (f.eks. Frankrig, Sri Lanka), har det ivojrt medført splittelser, og bl.a. i de to nævnte lande er det udbrydere fra Fjerde Internationale, der spiller den dominerende rolle.

Trotskismens manglende gennemslagskraft hænger bl.a. sammen med dens historiske binding til en bestemt periode i den revolutionære arbejderbevægelses historie, nemlig striden Trotski/Stalin i SUKP(b) i 20'ernes (og 30'ernes) Sovjet. Den dogmatiske overtagelse af samtlige Trotskis standpunkter i denne strid er baggrunden for bevægelsens linie på alle væsentlige spørgsmål i dag: Sidestillingen af de statskapitalistiske lande (Sovjet-blokken) og de socialistiske lande; afvisningen af den ny-demokratiske revolution som et nødvendigt trin på vejen til den socialistiske revolution i de undertrykte nationer, og den heraf følgende afstandtagen fra, ja, undertiden åbne fordømmelse af nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer (f.eks. PLO); den principielle afvisning af folkefronten og dens principper; på en på én gang opportunistisk og sektersk holdning til Socialdemokratiet, der betragtes som et arbejderparti, som blot er 'voldtaget' af de borgerlige, og som man derfor vil samarbejde med om gennemførelse af revolutionære overgangskrav. Sådanne enhedstilbud har SD-lederne naturligtvis let ved at afvise, og dermed henvises trotskismen til isolation. Hertil kommer bevægelsens fastholden ved tendensfriheden som princip i enhedsarbejdet med reformisterne, hvilket totalt strider imod aktionshedens metode.

c) *anarkismen/anarkosyndikalismen*

Den 'klassiske' anarkistiske bevægelse eksisterer idag stort set kun som et kuriosum. I stedet er de anarkistiske ideer blevet optaget i forskellige revolutionære strømninger af syndikalistisk eller anarko-syndikalistisk tilsnit. Disse strømninger spiller især en vis (til dels historisk betinget) rolle i lande som Italien og Spanien.

Der er ingen skarpe grænser mellem de forskellige retninger indenfor denne strømning, og ofte er de enkelte organisationer yderligere opdelt i indbyrdes stridende fraktioner. Hvad der

er fælles for hele 'familien' - hvad enten de betegner sig selv som anarkister, syndikalister, anarko-syndikalister, venstresocialister, eller endog marxister-leninister, er: en sektersk optræden i forhold til den reformistiske del af arbejderbevægelsen (afvisning af enheds- og folkefrontens metode), afvisning af det revolutionære, leninistiske partis nødvendighed, afvisning af marxismens princip om proletariatets diktatur, samt i det hele taget afvisning af at beskæftige sig med regeringsspørgsmålet (både under og efter kapitalismen); som følge heraf indskrænkning til at rejse/beskæftige sig med økonomiske krav.

Et af denne strømningens nøglebegreber er 'selvorganisering', dvs. afvisning af repræsentative organer og organisationsformer. I stedet sættes det 'direkte' demokrati og 'direkte' forvaltning.

Strømningen har sin materielle basis i især proletariserede/arbejdsløse studenter og ungarbedere, samt ligestillede mellemlag. Strømningens 'radikalistiske' præg giver den en speciel tiltrækningskraft blandt disse sociale grupper. Det er på denne baggrund, dens fremgang i takt med den økonomiske krises udvikling skal ses.

f) *Terrorismen*

Terrorismen er som en afart af anarkismen traditionelt at betragte som en strømning i arbejderbevægelsen, jvf. de russiske terrorister før og ved århundredeskiftet. Terrorismen har sine rødder i den flammende harme hos intellektuelle, der ikke formår eller har mulighed for at forbinde det revolutionære arbejde med den spontane massebevægelse. Terroreren bliver for dem et 'kunstigt vækkelsesmiddel', et angiveligt middel til at mobilisere den slumrende arbejderklasse til revolutionær kamp.

Vore dages terrorisme, koncentreret om Vesteuropa (Baader-Meinhof-gruppen, »De Røde Brigader«) og Japan (»Den Røde Hær«), spiller en eentydigt reaktionær rolle. Grupperne (hvis sociale basis er studenter og intellektuelle) arbejder bevidst på gennem deres terror-aktioner at fremme fascistiseringen af de borgerlige demokratier. Borgerskabets øgede anvendelse af åbenlyse politistatsmetoder skal 'vække masserne' til at indse systemets rette natur, hvorefter de går til kamp mod det.

Den slags »elendighedsteorier« har intet som helst at gøre med kommunisternes kamp for sammen med alle progressive at kæmpe for hver fods bred af borgerligt demokratiske rettigheder, som det er muligt at aftvinge borgerskabet. Det giver nemlig de bedste betingelser for arbejderklassens kamp for et virkeligt demokrati, dvs. socialismen.

Terrorismen fungerer i vore dage som borgerskabets (og specielt dets højrefløj) bedste alibi for at indskrænke de demokratiske rettigheder.

Hertil kommer, at borgerskabet søger at miskreditere de nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer ved at slå deres væbnede kamp i hartkorn med de individuelle terror-aktioner af Baader-Meinhof-typen. Men de nationale befrielsesbevægelser væbnede kamp er en del af folkekrigens metode, hvor masserne selv er inddraget direkte i kampen. Der er tale om revolutionære borgerkrigssituationer, hvor masserne er alt andet end passive tilskuere.

Det er idag alle revolutionæres pligt klart at fordømme de individuelle terrorgrupper som det, de er: borgerskabets alibi for at fremme fascistiseringen og dermed hæmme arbejderbefolkningens kamp.

g) »M-L-bevægelsen«

Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, som opstod i 60'erne i kølvandet på striden mellem den moderne revisionisme med Sovjetunionen i spidsen og marxismen-leninismen med Kinas og Albaniens kommunistiske partier i spidsen, er idag ramt af splittelse og krise.

Splittelsen blev åben (omend ikke med 'navns nævnelse' til at begynde med) med det albanske partis stort anlagte kritik af KKP's »teori om de tre verdener« i sommeren -77. De albanske kommunister stempler denne teori - og dermed også den kinesiske udenrigspolitik gennem de seneste år - som 'klasseløs', revisionistisk og kontrarevolutionær. På sin side angriber KKP albanerne (stadig uden at nævne nogen navne til at begynde med) for forsonlighed overfor den sovjetiske social-imperialisme, samt for at undervurdere modsætningerne mellem de forskellige borgerlige stater.

Hertil kommer albanernes påstand om, at den nuværende kinesiske ledelse er kommet til magten med ulovlige midler.

Denne uenighed mellem KKP og AAP om såvel udenrigs- som indenrigspolitiske spørgsmål har afspejlet sig i en opspaltning af de erklærede marxistisk-leninistiske partier og organisationer verden over i 'to lejre': en pro-albansk og en pro-kinesisk. Hvor det, der tidligere skilte de forskellige 'm-l-organisationer' i de enkelte lande, kun var *nationale* spørgsmål, er de idag udvidet til også at omfatte synet på hele den internationale situation, herunder synet på Kina og Albanien.

Vurderingen af den internationale situation afspejler sig hos 'm-l-organisationerne' også i deres nationale taktik og strategi. De pro-kinesiske organisationer i Vesteuropa støtter f.eks. idag - mere eller mindre åbenlyst - deres landes medlemskab i/ optagelse i EF og NATO. (En undtagelse er på dette punkt det danske KAP). Denne 'fædrelandsforsvar's-linie, som i en række tilfælde har medført regulær aktionsenhed mellem disse organisationer og organisationer

på borgerskabets højrefløj, har selvsagt bidraget kraftigt til den miskrediterede og helt isolerede stilling, de pro-kinesiske 'm-l-organisationer' idag indtager i Vesteuropa.

De pro-albanske 'm-l-organisationer's stilling er på den anden side ikke stort bedre. Selv om de på en del områder står for en rigtig politik (f.eks. kamp mod EF og NATO), er deres som regel yderst selvtilstrækkelige og sekteriske holdning til såvel den øvrige revolutionære som den reformistiske del af arbejderbevægelsen en effektiv hindring for deres gennembrud i arbejderklassen.

Fælles for så godt som hele 'm-l-bevægelsen' i de imperialistiske lande (både den pro-albanske og den pro-kinesiske) er deres afvisning af enheds- og folkefrontens politik, og *specielt* afvisning af ethvert samarbejde med de revisionistiske 'kommunist'partier. At denne linie er inspireret af og støttet af hhv. Albaniens og Kinas kommunistiske partier, er der ingen grund til at tvivle på. Det fremgår bl.a. af de nære parti-forbindelser, der findes mellem organisationerne og hhv. KKP og AAP.

Mens 'm-l-bevægelsen' således i de højtudviklede kapitalistiske lande stort set er reduceret til sekteriske smågrupper uden nogen nævneværdig indflydelse på klassekampen er billedet noget anderledes i visse af de undertrykte nationer, specielt i Sydøstasien. Her er det (f.eks. i Thailand og Philippinerne) stærke marxistisk-leninistiske partier, der står i spidsen for den væbnede, nationale befrielseskamp efter folkekrigens principper. Dette er næppe nogen tilfældighed. De kinesiske og albanske kommunisters erfaringer kan mere direkte overføres og anvendes i lande af denne type, mens en i hovedsagen dogmatisk og selvstændig overføring af dem (som tilfældet er hos 'm-l-organisationerne' i vor del af verden) til højtudviklede imperialiststater er dømt til at mislykkes. De problemer og opgaver, den revolutionære arbejderbevægelse står overfor idag i de højtudviklede lande, adskiller sig på væsentlige punkter fra dem, KKP og AAP stod/står med, og som disse partier har behandlet teoretisk og praktisk.

Om udviklingen i Kina og holdningen til de socialistiske lande

Den nye ledelse i Kina har taget en række skridt, som *kan* indebære faren for, at de borgerlige kræfter i det kinesiske samfund igen (ligesom før kulturrevolutionen) får vind i sejlene: Systematisk genindførelse af materielle stimulanser til arbejderne (akkord-, bonusordninger m.v.), genindførelse af adgangseksaminer ved læreanstalterne, øget import af bl.a. teknologi fra udlandet, m.m. Det må også noteres, at en række af disse nye skridt falder i tråd med den linie, som Teng Hsiao-ping var fortaler for

under kampagnen mod ham i 1975-76. Samt at både Teng og en række andre af de ledende kadre, der under kulturrevolutionen blev kraftigt angrebet for at »gå ad kapitalismens vej«, i dag atter sidder på centrale poster i parti- og statsledelsen - uden at deres linie dog nødvendigvis repræsenterer flertallet her.

Kinas Kommunistiske Parti bærer imidlertid selv et stort ansvar for den usikkerhed og tvivl, der hersker - ikke blot i KAM-I og i den internationale 'm-l-bevægelse', men hos alle revolutionære og progressive verden over - angående den interne partikamp. KKP har ikke gjort en *åben*, teoretisk/politisk kamp mellem de to linier tilgængelig for den internationale bevægelse. Eksempelvis føres kampen mod »De fire Bande« fortsat hovedsagelig ved hjælp af løsevne citater og bemærkninger, der som oftest er helt ukontrollerbare for udenforstående.

I det hele taget må det understreges, at jo mere åben, bred og fri debat, kritik og kontrol, der eksisterer i et socialistisk land, jo færre muligheder vil en borgerlig klike have for at tilrane sig magten i parti- og statsledelsen og monopolisere al magt, diskussion og information for sig selv.

Princippet om den åbne debat og kritik må også gælde kommunisternes forhold til de socialistiske lande. Disse må betragtes - ikke som ufejlbare »Mekka'er«, hvor det blot gælder om at skrive den seneste resolution af - men derimod som overgangssamfund, på vejen fra kapitalisme til kommunisme, som samfund, hvor der stadig foregår en hård klassekamp mellem de to veje, og hvor en borgerlig fløj indenfor det kommunistiske parti derfor for en tid kan tilrane sig magten i parti- og statsledelse og forsøge at dreje produktionsforholdene tilbage til kapitalismen. Hverken genrejsningen af kapitalismen eller opbygningen af socialismen sker fra den ene dag til den anden, og derfor er en løbende, grundig, nuanceret og kritisk diskussion af disse lande nødvendig.

Den diskussion og splittelse, der er opstået omkring Kinas indenrigs- og udenrigspolitik, og som inddrager ikke blot Kinas og Albanien kommunistiske partier, men hele den internationale kommunistiske bevægelse, er efter KAM-I's opfattelse stadig at betragte som 'modsetninger indenfor folket', og skal derfor behandles som sådanne.

Men vi må erkende, at sådan betragter Kina og Albanien ikke deres indbyrdes modsætninger, der netop har udviklet sig antagonistisk. Hovedansvaret for denne udvikling hviler på den kinesiske ledelse, med dens klare højrelinje i udenrigspolitikken, og dens afbrydelse af økonomisk og teknisk bistand til Albanien (og Vietnam), hvad der må betegnes som et groft brud på principperne for relationer mellem socialistiske lande. Men den albanske ledelse har også bidraget, og bidrager til den antagonistiske ud-

vikling, ved at afvise, at Kina stadig er en socialistisk stat, ved at stemple Kina som en imperialistisk supermagt, og ved først nu at oplyse den internationale arbejderbevægelse om den sidste halvdel, til hele snes års væsentlige uoverensstemmelser mellem de to partier. Noget tilsvarende gælder striden mellem Vietnam og Kampuchea. De væbnede konfrontationer mellem disse lande er selvsagt uforenelige med principperne for løsning af modsætninger mellem socialistiske/nydemokratiske stater. På tidspunktet for kongressen er baggrunden for disse stridigheder endnu så uklar, at det ikke er muligt for os at placere hovedansvaret.

Den eneste vej til at sikre enheden i den internationale kommunistiske bevægelse er at vende tilbage til den leninistiske metode for opbygningen af III. Internationale: Den åbne, kammeratlige diskussion imellem og indenfor alle partier og grupper, bl.a. på jævnlige indkaldte internationale kongresser og konferencer.

B: NATIONALT

Klassekampens hovedmodsigelse i Danmark er modsætningen mellem arbejderklassen (proletariatet) og borgerskabet.

Arbejderklassen kendetegnes grundlæggende ved at den producerer merværdi. Der findes ca. 1 mill. faglærte og ufaglærte arbejdere. Heraf producerer ca. 800.000 merværdi. Arbejderklassens kerne udgøres af ca. 230.000 arbejdere (antallet af beskæftigede i virksomheder med 100 ansatte og derover).

Borgerskabet er den klasse der ejer og administrerer produktionsmidler - herunder altså også de øverste ledere af statslige og »kooperative« virksomheder. Danmark har et meget stort antal mindre virksomheder, men det ændrer ikke ved, at det danske borgerskab er et *monopolistisk* borgerskab - det vil sige at landet reelt regeres af en lille håndfuld finanskapitalister.

»Mellemkrafterne«

Mellem arbejderklassen og borgerskabet findes:

a) *Småborgerskabet* - det vil sige den klasse der både ejer produktionsmidler og selv arbejder, og som enten ingen ansatte har, eller få. Det udgøres af ca. 300.000 fiskere, husmænd, mindre landmænd, småhandlende osv.

b) En række *mellemlag*, der kendetegnes ved at de må sælge deres arbejdskraft for at kunne leve, altså er lønarbejdere, men ikke producerer merværdi. Det er en meget stor gruppe privat og offentligt ansatte (ca. 840.000). Flertallet af studerende tilhører ligeledes mellemlaget.

Dele af småborgerskabet og mellemlagene er tæt knyttet til borgerskabet, andre dele til arbejderklassen, og atter andre domineres af småborgerlig vaklen. Det er især i småborgerskabet og mellemlagene at arbejderklassen vil finde deres direkte og indirekte forbundsfæller i kampen om magten.

Borgerskabets vigtigste allierede er en lang række ledere (kontorchefer, ingeniører osv.) i kapitalens egne virksomheder, ledende embedsmænd i stat (herunder også dommere, officerer, politichefer osv.) og kommune, og visse lag af akademikere, der modtager særlige privilegier, samt ikke mindst vigtigt: Sådanne »arbejderbureaukrater«/ dvs. forhenværende eller særligt privilegerede arbejdere, der gennem positioner og privilegier har fået interesse i kapitalismens bevarelse. Ekstraprofitterne, hentet hjem gennem udbytningen af de undertrykte nationer er det økonomiske grundlag for opretholdelsen af disse ret store lag af kapitalens nærmeste håndlangere.

Arbejderklassens pålidelige forbundsfæller er de hundredtusinder af lønarbejdere (især butiks- og kontorpersonale, statsligt og kommunalt ansatte funktionærer og arbejdere) hvis løn- og levevilkår ligger nær arbejderklassens, samt de dele af småborgerskabet for hvilke det samme gælder.

Da overgangene mellem klasserne ikke er skarpe og entydige, kan man i visse tilfælde (kassedamer, rengøringsfolk og lignende) tale om tilhørsforhold til arbejderklassen, på trods af at disse grupper ikke er merværdiskabende.

Parlamentet har i alle borgerlige demokratier været et demokratisk slør over borgerskabets diktatur over arbejderklassen. Her stadfæstes love for samfundsændringer, som ændrede styrkeforhold i klassekampen allerede har gjort til en realitet.

Partierne

De politiske partier repræsenterer forskellige lags og klassers interesser. Men også partierne er underkastet klassekampens hovedmodsigelse mellem proletariat og borgerskab. Som følge heraf vil et partis handlinger altid tjene enten borgerskabets eller arbejderklassens interesser, (også selvom der er tale om partier, der har deres udspring i, og repræsenterer småborgerskab, mellemlag og andre klasser, som kendetegnes ved ikke at kunne føre nogen selvstændig kamp til endelig løsning af deres problemer).

Idag findes der intet revolutionært arbejderparti af gavn. Til gengæld er der et utal af partier, der direkte eller indirekte tjener borgerskabets interesser, og netop skaffer borgerskabet allierede i andre lag og klasser.

Der er dels de åbenlyst borgerlige partier: FRP,

V. K. CD og Kr. Folkeparti. Fælles for dem er, at de hovedsagelig henvender sig til småborgerskabet og mellemlagene for at sikre borgerskabets herredømme her. Men de har også en vis indflydelse i arbejderklassen. Fælles for dem er at de agiterer for den »hårde linje« over for arbejderklassen, drastiske indskrænkninger i levevilkår og demokratiske rettigheder, ved rabiat hetz imod arbejderklassens revolutionære kamp nationalt og internationalt. Disse partier repræsenterer borgerskabets højrefløj.

Borgerskabets venstrefløj, dets »liberale« fløj repræsenteres dels af partier som RFB og Det Radikale Venstre. Dels af de reformistiske arbejderpartier S, SF, DKP. Disse partier er mere påvirkelige i spørgsmålet om reformer/ indrømmelser til arbejderklassen, end de partier der repræsenterer borgerskabets højrefløj. De reformistiske arbejderpartier har selv en materiel interesse i at give en vis betinget støtte til arbejderklassens reformkamp, da det netop er herved deres ledere skaffer sig positioner i det borgerlige samfund. Denne vaklen betinges af reformistpartiernes medlemssammensætning (som hovedsagelig består af tre dele: borgerliggjorte ledere, mellemlagsfolk, og arbejdere) og af deres vælgerbasis, som hovedsagelig (i hvert fald for SD's og DKP's vedkommende) er arbejderklassen.

Men i de afgørende spørgsmål for revolutionen - forholdet til statsmagten og forholdet til den spontane bevægelse, - er der ingen vaklen for de reformistiske arbejderledere og flertallet i disse partier. SD's ØD-planer, og »kapitalstyring«, SF's »socialistiske løsninger« og »revolutionære reformer« og DKP's »anti-monopolistiske demokrati« er grundlæggende det samme: Illusioner om at man kan reformere kapitalismen til det bedre, at man kan »indføre socialisme« ved hjælp af den borgerlige stat. Altså i virkeligheden ikke andet end dække for lederne og dele af disse partiers eget ønske om at bevare den borgerlige stat. Og de støtter kun arbejderbevægelsen, så længe og for så vidt den ikke overskrider den borgerlige legalitets rammer. Herved bliver de borgerlige arbejderledere borgerskabets *social* hovedstøtte, fordi de med løfter om reformer, tilsløring af de faktiske klassekræfter, og »socialistiske« fraser formår at sprede vaklen og kompromisholdning hos borgerskabets vigtigste modstander: arbejderklassen. De reformistiske arbejderledere er borgerskabets virkelige agenter i arbejderbevægelsen.

Den væsentligste forskel mellem de reformistiske arbejderpartier er af *taktisk* art: Socialdemokratiet har indflydelse over arbejderklassens flertal, DKP (og i svindende grad SF) har indflydelse over de mest miliante arbejderlag. DKP indtager en særstilling ved sin tilknytning til det »nye« borgerskab i Sovjet. Men når det kommer til et valg imellem det sovjetiske og det danske borgerskab tvinges DKP-lederne til at vælge det danske borgerskab, hvis de vil

fremme deres egen strategi. Næmlig deres ønske om i fællesskab med Socialdemokratiet at administrere kapitalismen. - dvs. også DKP vil uvægerligt blive tvunget med på en kurs, der kan sammenlignes med Eurokommunismens.

Det nye venstre

Den sidste halve snes år, er der opstået en revolutionær bevægelse i opposition til SF og DKP's reformisme. - Den består hovedsagelig af studerende, proletariserede studenter og yngre arbejdere. Organisationerne er VS og smågrupperne. Disse grupper vakler mellem reformisme og marxisme, idet de som regel er under stærk indflydelse af retninger, der forholder sig fjendtligt til den revolutionære marxisme. Fælles for dem er »økonomismen«: forsøget på at indskrænke området for den revolutionære agitation, og at alle, KAm-I inklusive, kun helt undtagelsesvis og lokalt er i stand til at mobilisere arbejdere til kamp.

Krisen og klassekampen

Siden 73-74 har også det danske borgerskab været i offensiven, for at vælte krisens byrder over på den arbejdende befolkning: Virksomhedslukninger, massefyringer, rationaliseringer, og en endnu hårdere linje over for lønkrav, samt prisstigninger.

Regeringen er fulgt trop med løndiktater, forringelse af de kollektive overenskomster, nedskæringer af sociale ydelser, øget skattetryk. Kapitalisterne har i tilgift fået direkte økonomiske tilskud, skattelettelser, øgede spekulationsmuligheder, øget integration i EF.

Og for at forringe arbejderklassens kampmuligheder: politiske fyringer, hetz og politi imod aktionerende arbejdere og andre undertrykte, kriminalisering af blokadevåbnet, forsøg på kriminalisering af hævdvundne kampskridt mod skruebrækkere. Med henblik på kommende sammenstød mellem klasserne: Professionalisering af militæret, militarisering af politiet, stramning af retsplejeloven.

Borgerskabet og dets statsmagt er stadig i en situation, hvor det kan tvinges til at give politiske og økonomiske indrømmelser til en kæmpende arbejderklasse. Men erfaringerne fra de sidste 3-4 år viser, at selv indfrielsen af beskedne lønkrav som regel kræver langt større mobilisering og solidaritet i arbejderklassen end det var nødvendigt under 60'ernes højkonjunktur.

De politiske kræfter

Denne reaktionære politik gennemføres af en politisk blok mellem SD og flertallet af de åbenlyst borgerlige partier i folketing og kommunalbestyrelser - af et samarbejde mellem stat, kapital og fagbevægelse (meget ofte i egentlige samarbejdsorganer, hvor de tre parter er repræsenteret, mest på topplan, men i stigen-

de grad på amts- og kommunalt plan) - samt i et direkte samarbejde på den enkelte virksomhed og i den enkelte faggruppe mellem kapitalisterne og reformistiske fagforenings- og tilslidsfolk.

Dansk Arbejdsgiverforening og de åbenlyst borgerlige partier går i spidsen for den reaktionære udvikling ved at agitere energisk i befolkningen for stadig grovere indgreb over for arbejderklassen. Men hovedansvarlig for at denne politik overhovedet kan føres igennem, er de Socialdemokratiske ledere, idet de endnu formår at overtale arbejderklassens flertal til at acceptere indkomspolitik og samarbejde med »de borgerlige« som det »mindste onde«. Det sker ikke mindst ved at love »retfærdig indkomspolitik«, det vil sige at »de rige« også skulle komme til at betale, og ved at hetze mod kræfterne til venstre for SD som »uansvarlige«, som »ekstremister« sov, en hetz, der også rammer aktionerende arbejdere og andre.

Indirekte er SF- og DKP-lederne medansvarlige for denne politik. De (især DKP) har indflydelse blandt de mest militante arbejderlag - en indflydelse som de imidlertid bruger på følgende måde:

- De bekæmper udviklingen af de »nye« kampformer, som arbejderklassen har udviklet og som er nødvendige. Demokratiske valgte strejkekomiteer, støttekomiteebevægelsen, huslejeboycot m.m. Kun under stærkt pres fra arbejderklassen kan de tvinges til at støtte den slags aktioner, og da for at modarbejde dem »inde fra«.

- De viger tilbage for de afsløringer og de konkrete tilbud om aktionsenhed til socialdemokratiske organisationer, som er betingelsen for at mobilisere de socialdemokratiske arbejdere. I stedet spreder de illusioner om SD ved at fremstille det som om det er »løkket« ind i samarbejdet med »de borgerlige«.

- De spreder forvirring om krisens natur ved at fremstille det som om den kan løses inden for det kapitalistiske samfunds rammer, (at man for eks. kan fjerne arbejdsløsheden ved at øge befolkningens købekraft) ligesom de undlader at forberede arbejderne på at en konsekvent kamp for at fravriste borgerskabet indrømmelser, vil føre til *skærpe* af krisen og klassekampen. Og de fremsætter selv borgerlige »løsninger« som f.eks. SF's ØD og DKP's chauvinistiske »væk med moms på danske varer«.

- De fremstiller over en bank, kræfterne til venstre for sig, som »ekstremister«, og hjælper SD og højrekræfterne ved at afvise den nødvendige aktionsenhed mellem alle modstandere af reaktion og indkomspolitik.

VS og smågruppernes støtte til den arbejdende befolknings aktioner er mere uforbeholden end

SF og DKP's, og det er ofte folk fra disse grupper, der har taget initiativ til, og i det hele taget disse grupper der agiterer, for, de »nye« militante kampformer. Deres afvisning af enhedsfrontspolitikken, og modstanden mod teoretisk afklaring og samling i en slagkraftig revolutionær organisation, forhindrer dem dog i at levere noget konsekvent bidrag til arbejderklassens kamp. Tværtimod forsøger ledende folk i disse grupper, teoretisk at udvikle og underbygge en ren splittelsestaktik, der spiller alle kort i hænderne på reformisterne:

KAP, der overhovedet afviser at rette tilbud og krav til reformistiske ledere og organisationer om aktionsenhed. RSF der ganske vist giver udtryk for at enhedsfrontspolitikken må omfatte hele arbejderbevægelsen, men som roder dagskrav og »revolutionære overgangskrav« sammen i en pærevæling, som reformisterne ikke har svært ved at afvise.

Om den dominerende gruppe: VS, FS og KF, der er ved at samles om »venstrekræfternes aktionsenhed« - et utopisk forsøg på at opbygge en politisk blok imod SD, bestående af SF, DKP og dem selv. - En taktik, der bygger på en forsonlig opfattelse af reformismen (SF og DKP kaldes »socialistiske partier«, det benægtes at de borgerlige arbejderledere er borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen) og som forsøger at sætte arbejderklassens mindretal (SF/DKP's tilhængere) op imod flertallet (SD's) idet den behandler SD som arbejderklassens hovedfjende.

Væsentlige modsætninger

Krisen skræper uundgåeligt klasse modsætningerne i befolkningen, først og fremmest mellem arbejderklassen og borgerskabet. Kapitalisterne og de lag der står dem nærmest, skræper selv kursen mod arbejderklassen og lønarbejdere i det hele taget, og øger presset på regeringen og SD for stadig hårdere overgreb. Hidtil er kun et mindretal af arbejderklassen og den arbejdende befolkning gået aktivt til modstand. Men blandt flertallet vokser utilfredsheden med den førte politik, og kravet især til SD, om at afbøde krisens virkninger for dem.

Denne modsigelse er grundlaget for følgende modsætninger i og mellem de politiske partier og grupperinger - modsætninger som er afgørende for den revolutionære taktik.

a) »Borgerlig samling« er blevet feltråbet for borgerskabets højrefløj. Men der er to linjer: på den ene side FRP der siger »borgerlig samling mm« og front imod »socialisterne« (herunder SD).

På den anden side flertallet af de borgerlige partier, der i lighed med de dominerende kapitalister insisterer, at kun i samarbejde med SD og LO kan krisens byrde væltes over på arbejder-

klassens skuldre. Disse partier forsøger at samles om at gøre hvert enkelt forlig med SD så reaktionært i sit indhold som muligt, at få fjernet ethvert forslag der isoleret set kunne være i arbejdernes interesse, få fjernet de socialdemokratiske »mærkesager« - og ad denne vej få etableret en borgerlig samlingsregering, i forståelse med et svækket SD. Det Konservative Folkeparti har haft fremgang på denne politik under parolen »borgerlige stemmer der arbejder«.

b) SD's fremgang må ikke tolkes som deres vælgeres accept af den førte politik. Tværtimod. Fremgangen kommer hovedsagelig fra højre. Den betyder, at flertallet af arbejderklassen og brede lag af den arbejdende befolkning accepterer samarbejdet »hen over midten«, men ønsker at styrke SD, for at de skal »tøjle« de borgerlige og gøre indkomstpoltikken mere retfærdig. SD's valgløfter om indgreb mod spekulationen, omfattende indsats mod arbejdsløsheden, mere retfærdig skattepolitik hvor de velbærgede betaler mere, modstand mod yderligere integration i EF, ønskes indfriet.

Dette, samt de mange store arbejdskampe under regeringen Jørgensen, skræper modsætningerne i SD mellem top og bund, mellem højre og venstre. Nogen »officiel« venstrefløj, der træder åbent frem ved afstemninger på partikongressen ses endnu ikke. Kravet om at SD skal opgave samarbejdet med »de borgerlige« til fordel for en mere arbejdervenlig politik er heller ikke blevet rejst inden for partiet. Men især på faglige kongresser, og fra den socialdemokratiske lejerbevægelse, kommer der hård kritik af forligspolitikken. Voksende dele af partiet går imod partiledelsens afvisning af at samarbejde til venstre (ex. SID's kongres). Voksende dele af partiet tvinges til at tage krav som 35-timersugen og andre af arbejderklassens dagskrav op, og love at støtte dem.

Den nylige dannelse af SV-regeringen vil yderligere skræpe disse modsætninger.

c) Heller ikke i SF og DKP findes der endnu nogen klar opposition imod den classesamarbejdslinje, som disse partier står for. Men deres stagnation/tilbagegang skræper modsætningerne i dem, og viser deres dilemma: De ønsker at vinde positioner i det borgerlige samfund, for at administrere kapitalismen (reformere den, kalder de det selv). Men dette kan de ikke opnå, uden større opbakning i den arbejdende befolkning, en opbakning som de imidlertid kun kan opnå ved at bekæmpe SD mere energisk, som konkurrerende reformistiske partier, og ved at støtte krav og aktioner, der går på tværs af SD-ledelsens og højresocialdemokraterne. Begge dele strider imod deres eget reformistiske grundlag og aktuelle udvikling.

SF søger at løse dette dilemma, ved at agitere for et »stabil« R-S-SF-samarbejde, ved at tilbyde sig med ØD, og med skønsmaling af rege-

ringens beskæftigelsesplan og andre initiativer. Et sådant samarbejde *kan* blive en politisk realitet, nemlig som SD's »bløde landing«, hvis den spontane utilfredshed med de sorte forlig skulle blive for stor. Men SF kommer til at betale den pris at medvirke til overenskomstindgreb, for der er intet i deres taktik, der kan presse regeringen til at opgave det. Splittelsen i SF har ganske vist været et opgør mellem højreorienterede levestandardpolitikere og yngre, mere radikale og ukompromitterede kræfter. Men SF's halehængspolitik overfor SD er der endnu ikke blevet sat spørgsmålstegn ved.

DKP's reformisme forbyder dem at samarbejde med de revolutionære grupper, om konkrete afsløringer af SD's borgerlige rolle. Det manglende opsving i massebevægelsen, det manglende pres fra de revolutionære, afholder dem fra at medvirke til de konkrete tilbud om aktionsenhed til SD'ske organisationer, som kan mobilisere de socialdemokratiske masser i et effektivt pres på regeringen. Men deres opbakning i arbejderavangarden forhindrer dem på den anden side i så åbenlyst knæfald for regeringen, som SF's. Ligeledes er partiets stærke binding til Sovjet en forhindring for fremgang. Da der i DKP samtidig findes en opposition (især blandt dets medlemmer i Sømandsforbundet og i Rør og Blikkenslagernes fagforening) som ønsker en mere militant linje, (men som ofte er mere sovjettro end partiledelsen) er partiet sat i en initiativløshed, som ikke gør sprængning eller afskalning usandsynlig.

d) Hovedtendensen i den revolutionære bevægelse idag er opslutning om VS. VS har fremgang blandt radikale mellemlag og yngre arbejdere på deres klarere kritik af indkomspolitikken, deres ukorrumperede fremtræden i forhold til SD og parlamentarismen, og Preben Wilhelms saglige folketingsarbejde i det hele taget. Men denne fremgang har snævre grænser, da den hurtigt sætter VS i situationer, hvor det afsløres, at de ikke aner hvad de skal stille op med større folketings- og kommunalrepræsentation, af den simple grund at de ikke har nogen klar linje for samarbejde med SD. I teorien er flertallet af partiet imod samarbejde overhovedet, i praksis vil de blive tvunget til det, og da på et opportunistisk grundlag. Fremgangen - sammen med tilgangen fra revolutionære smågrupper som KF og Forb. Soc. vil skærpe modsætningerne angående taktikken, og øge sandsynligheden for ny splittelse.

IV: TAKTIKKEN

A: KLASSE MOD KLASSE - ENHEDSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS POLITIK

Hverken i Danmark eller andre imperialistiske/socialimperialistiske lande, er der altså tale om nogen revolutionær situation, eller om, at vi umiddelbart er på vej ind i en sådan. Kommunisternes opgave består derfor i, at forene arbejderklassen og alle undertrykte i aktionsenhed, til forsvar for deres umiddelbare politiske og økonomiske interesser. Grundlaget for denne taktik sammenfattes i parolerne KLASSE MOD KLASSE og ENHEDSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS TAKTIK

Klasse mod klasse

Over for reformisternes direkte eller indirekte samarbejde med borgerskabet, sætter vi taktikken KLASSE MOD KLASSE. Det betyder:

- At vi i ethvert dagsaktuelt spørgsmål af betydning for arbejderklassen - levevilkår, arbejdsforhold, spørgsmålet om demokratiet, sport, kultur, miljø, spørgsmålet om regeringens politik og dens sammensætning, spørgsmålet om arbejderklassens organisering osv. - stiller arbejderklassens kort- og langsigtede interesser over for borgerskabet.

- At vi i forbindelse med ethvert af arbejderklassens dagskrav fremhæver arbejderklassens selvstændige kamp som betingelse for fremgang for kravene - og forklarer de politiske og økonomiske betingelser som må være til stede for hvert kravs gennemførelse, herunder peger på de kamp- og organisationsformer som må anvendes.

- At vi i ethvert dagsaktuelt spørgsmål afslører *alle* klasser og lags og partiers stilling til arbejderklassens interesser, kritiserer den borgerlige og småborgerlige linje i arbejderbevægelsen, i dens forskellige højre- og »venstre«-opportunistiske udgaver. Men kritikken af opportunismen må være konkret og systematisk, det må ske på grundlag af massernes aktuelle behov og interesser.

KLASSE MOD KLASSE betyder *ikke* at arbejderklassen står alene, uden forbundsfæller over for borgerskabet. Men tværtimod at hele den arbejdende befolknings interesser kun kan forsvares konsekvent af arbejderklassen, og under dens ledelse, og at den fælles fjende er borgerskabet og imperialismen.

KLASSE MOD KLASSE udelukker heller ikke enheds- og folkefronttaktikken - det vil sige fælles aktion med reformistiske arbejderpartier, og borgerligt eller småborgerlige liberale partier

og organisationer. Ej heller udelukker den støtte til reformistiske partier og repræsentanter ved valg til folketing, kommunalbestyrelser, fagforenings- og løjrbestyrelser, eller andre valg som det er af betydning for arbejderklassen at deltage i, og hvor kommunister ikke selv stiller op. Tværtimod: KLASSE MOD KLASSE-taktikken er forudsætningen for aktionsenheden og opbygningen af enheds- og folkefronten, der netop kun kan etableres på et klassekampgrundlag.

Aktionsenhedens metode

Aktionsenhedens metode er den *eneste* vej til *her og nu* at forene alle de arbejdere der rent faktisk kan forenes til kamp for arbejderklassens umiddelbare interesser. Den er samtidig vejen til opbygningen af enhedsfronten. Aktionsenhedens metode består i:

1) Tilbud om fælles aktion for arbejderklassens mest påtrængende politiske og økonomiske dagskrav, rettet til arbejdere af enhver politisk opfattelse, og til de reformistiske partier, organisationer og repræsentanter i masseorganisationerne. Tilbud om aktionsenhed anvendes både lokalt og på landsplan, »fra oven« og »fra neden«, omkring et eller flere af klassekampens delspørgsmål.

2) Aktionsenheden kan bestå i alt fra fælles agitation om afgrænsede spørgsmål (fx løbesedler), fælles offentlige møder, fælles fremsættelse af forslag i masseorganisationer, og i parlamentariske forsamlinger, samt boykot's af forskellig art, strejker, demonstrationer, besættelser.

3) For kommunister kan der kun være *et* formål med tilbud om og indgåelse af aktionsenhed: At mobilisere arbejderne til selvstændig kamp for deres umiddelbare interesser. Derfor er »åbent-brev«-aktioner mest formålstjenlige - det vil sige: fremsættelse af tilbuddet om aktionsenhed i former så arbejderne får kendskab til det (løbesedler, »læserbreve«, på arbejdermøder, fra parlamentariske forsamlinger for slet ikke at tale om anvendelse af massemedier til formålet). Og derfor stiller kommunister ikke andre betingelser for indgåelse af aktionsenheden end følgende:

a) Grundlaget skal udelukkende bestå af arbejderklassens dagskrav, det vil sige krav som virkelig er i dens interesse, og som kan forene flertallet af arbejderklassen til fælles kamp. Vi accepterer ikke enhed om reformistiske paroler, som kun vil tjene det formål at lede arbejdermasserne på vildspor, eller udspekulerede »venstre«-radikale paroler, der kun tjener til at udelukke den ene eller anden gruppe arbejdere fra aktionsenheden.

b) Overenskomster om aktionsenhed skal bruges til energisk agitation blandt arbejderne for deres deltagelse i den, og agitationens form og indhold må indrettes på dette. Derfor må der

også være fuld åbenhed om forhandlinger om aktionsenhed, og arbejderne må løbende informeres.

c) Aktionsenheden må ikke betyde indskrænkninger i vores ret til selvstændig propaganda og agitation (hvad der dog ikke betyder at vi støtter »tendensfrihed« i overenskomster om enhedsdemonstrationer!).

Afvises aktionsenheden af en eller flere organisationer/repræsentanter, bør kritik af dette indgå i det fælles grundlag for de organisationer der gennemfører aktionsenheden. Afvises vort forslag om aktionsenhed af samtlige de organisationer vi har henvendt os til, bør vi gennemføre selvstændige aktioner/arrangementer, og under alle omstændigheder udnytte afvisningen til agitation blandt arbejderne og de pågældende organisationers medlemmer, med henblik på at øge presset på de pågældende organisationer og deres ledere, for at få dem til at indgå i aktionsenheden.

Selv om ingen af de reformistiske partier som helhed, kan inddrages i nogen enhedsfront på nuværende tidspunkt, skal vi alligevel tilstræbe længere varende overenskomster med deres lokalorganisationer som et vigtigt led i opbygning af enhedsfronten.

Enhedsfront

Arbejderklassens enhedsfront er den mest effektive metode til at forene alle dele af arbejderklassen i aktionsenhed imod klassefejden. Ved enhedsfront forstås vi varige overenskomster mellem kommunistiske og reformistiske organisationer, om fælles indsats for arbejderklassens umiddelbare politiske og økonomiske interesser. En front der bør gives organisatorisk udtryk i fælles »overpartiske« organer til ledelse af kampen, som den bedste form til at drage virkeligt brede arbejdermasser med.

Vi sigter frem mod en enhedsfront bestående af samtlige arbejderpartier og arbejderbevægelsens masseorganisationer. Denne front kan ikke etableres idag. End ikke med SF og DKP er det muligt at opnå sådanne varige overenskomster om fælles kamp. De reformistiske partier og masseorganisationer kan kun presses ind i enhedsfronten, under følgende betingelser:

1) En langt skarpere klassekamp, hvor de arbejderlag hvor reformisterne har deres faste basis, massivt kræver aktionsenheden, og hvor også de reformistiske partiers eksistens trues af borgerskabets højrefløj.

2) Eksistensen af en slagkraftig marxistisk-leninistisk organisation med betydeligt fodfæste i de mest bevidste arbejderlag, og med en principfast enhedspolitik over for de reformistiske partier, som kan lette de reformistiske arbejderes og organisationers vej til enhedsfronten.

Folkefront

Folkefrontspolitikken er midlet til allerede idag at drage arbejderklassens forbundsfæller i andre lag, klasser, nationer og stater med i kampen mod kapitaloffensiv, indskrænkning af demokratiske rettigheder, fascisme og krigsfare. Grundlaget for en virkelig folkefront er arbejderklassens enhedsfront. Kun aktionsenheden mellem virkeligt brede arbejdermasser, og disses forsvar for hele den arbejdende befolknings interesser, vil kunne drage de småborgerlige lag med i kampen.

Nogen folkefront findes hverken nationalt eller internationalt. Men for at fremme den, og for stadig at udvide området for vores agitation, må vi allerede idag udvikle folkefrontspolitikken. Vi støtter de nationale befrielsesbevægelser, de »alliancefrie landes« bevægelse for så vidt som den går imod imperialismens og socialimperialismens interesser, vi deltager i »Folkebevægelsen mod EF« sammen med borgerlige og småborgerlige kræfter for at styrke forsvaret for den nationale uafhængighed, vi støtter samarbejdsudvalget mod Ejerlejligheder. Vi kræver også af de Radikale og Retsforbundet, at de går sammen med arbejderpartierne i folketinget, for at gennemføre ting i den arbejdende befolknings interesse. Vi vil ligeledes udvikle en politik, som viser de småborgerlige lag og ikke mindst de store mellemlag, at kun i en alliance med arbejderklassen, kan de opnå resultater i kampen mod angrebene på deres levevilkår.

Enhedsfronts og folkefrontstaktikkens betydning for den revolutionære strategi

Enhedsfrontens og folkefrontens taktik bygger på den leninistiske grundsetning: For at arbejderklassens flertal og i det hele taget de arbejdende masser kan nå frem til kommunisternes centrale parole: proletariats diktatur, strækker kommunisternes propaganda og agitation ikke til - den være sig nok så konkret. Hertil kræves også massernes egne politiske erfaringer. Kun på grundlag af de fælles kamperfaringer, hånd i hånd med de reformistiske arbejdere, er det muligt for kommunisterne at fremskynde disses revolutionære udvikling. Det er betingelsen for, skridt for skridt at vinde gehør i arbejderklassen for nødvendigheden af proletariats diktatur. Vores enhedsfronts- og folkefrontspolitik tager netop udgangspunkt i de aktuelle kampopgaver og store problemer som kapitalismens krise stiller de arbejdende masser overfor, og i deres nuværende bevidsthed og erfaringer, ikke mindst i deres holdning til de forskellige politiske strømninger i arbejderbevægelsen.

Enhedsfrontens og folkefrontstaktikken er samtidig den eneste vej til at forene masserne til kamp mod klassefejden, så længe reformis-

men er dominerende i arbejderbevægelsen. Fremgang for denne taktik vil *ikke* løse kapitalismens krise, men bidrage til at *skærpe* borgerskabets politiske og økonomiske krise, og forbedre arbejderklassens kampmuligheder, og fremskynde arbejdernes nødvendige politiske erfaringer - ikke mindst med de reformistiske ledere - lære dem at organisere sig til kamp. Således vil den betyde at der vindes tid, og samles kræfter til det revolutionære stormløb mod den borgerlige stat. Enhedsfronten er bindeleddet mellem den revolutionære arbejderavangarde, organiseret i det kommunistiske parti og arbejderklassens flertal. Folkefronten er bindeleddet mellem arbejderklassen og dens nationale og internationale forbundsfieller. Men enhedsfronts- og folkefrontspolitikken er også nødvendig i løsningen af KAM-I's nærmeste opgave: Samlingen af arbejderavangarden og alle revolutionære i et kommunistisk parti. Til at vinde arbejderavangarden for dette, er propagandaen hovedmidlet. Men det er ikke det eneste middel. Uden en agitation henvendt til masserne, uden en politisk linie for, hvordan masserne kan kæmpe her og nu, vinder vi ikke den bevidste arbejder, der idag er under indflydelse af revisionistiske og 'venstre'radikale retninger. Den bevidste arbejder kendetegnes netop af, at han alvorligt bekymrer sig om hvordan masserne drages med i kampen. Enhedsfronts- og folkefrontspolitikken er netop svaret, også til ham, på dette spørgsmål. Men heller ikke den kan kun fremføres propagandistisk og agitatorisk. Hvor lille en organisation vi end er, så må vi *selv* gå i spidsen, og gennem anvendelse af *aktionsenhedens metode* - konkret *vis*, hvordan der skal kæmpes. Det er også grundlaget for konkret at vise hvori forskellen mellem *revolutionær* enhedspolitik og højre eller 'venstre'opportunistisk består.

Lærer vi at udføre enhedsfronts- og folkefrontspolitikken rigtigt, vil der ske følgende:

Enten lykkes det at vinde flertallet i et, eller flere af de reformistiske partier for revolutionen, *eller* disse partier splittes og arbejdermasserne drages væk fra deres indflydelse. Derfor udelukker vi heller ikke på forhånd muligheden af forhandlinger, ikke kun om enhedsfront, men også om samling i *et* revolutionært masseparti.

Me udgangspunkt i Kommunistisk Internationales beslutninger i dette spørgsmål stiller vi følgende betingelser for enhed i et fælles revolutionært masseparti:

- 1) At de reformistiske partier gør sig fuldstændig uafhængige af borgerskabet og imperialismen/socialimperialismen.
- 2) At enhedsfronten allerede er oprettet.
- 3) At nødvendigheden af en revolutionær omstyrtelse af borgerskabet og oprettelsen af proletarietets diktatur i form af sovjetter (arbejderråd) anerkendes.
- 4) at det gives afkald på at understøtte ens eget lands borgerskab i en imperialistisk krig.

5) at partiet opbygges på grundlag af den demokratiske centralisme.

Hermed også sagt, at samling i et sådant parti langt fra er nogen aktuell mulighed, og at det ikke er i *den* retning de reformistiske partier udvikler sig idag.

Under *alle* omstændigheder vil enheds- og folkefronttaktikken isolere de opportunistiske arbejderledere og vise at kommunisterne er de eneste konsekvente forkæmpere for arbejderklassens interesser. Men det sker vel at mærke kun, under følgende betingelser:

- Kommunisterne må tilkæmpe sig initiativet ved indgåelse af aktionsenheden, lære præcist at vurdere hvilke krav der er behov for at kæmpe for, hvilke krav der kan forene arbejderne til kamp.

- Ethvert forsøg på at sabotere aktionsenheden må afsløres, såvel som vi må kæmpe mod ethvert forsøg på at bruge enhedsfronten og aktionsenheden, til at udviske skellet mellem kommunisme og reformisme.

- Vi må ikke under nogen omstændigheder give afkald på retten til at fremføre vor alsidige propaganda og agitation, da vi dermed afskærer os fra løsningen af vores opgave: at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen.

- Vi skal hele tiden tiden lytte til masserne og ikke mekanisk blive stående ved *en* gang opstillede paroler. Hvis masserne 'løber foran' et grundlag vi har indgået med andre organisationer, skal vi øjeblikkeligt kræve det ændret, og om nødvendigt bryde den »gamle« aktionsenhed, for bedre at kunne arbejde for oprettelsen af en ny, på et grundlag der modsvarer massernes kamplyst.

Specielle problemer

Ovenstående er de generelle spørgsmål og retningslinjer for KLASSE MOD KLASSE og ENHEDSFRONTS- OG FOLKEFRONTS-TAKTIKKEN, som gælder i hele den periode af klassekampen, hvor den anvendes. I den nærmeste periode vil KAM-I være stillet over for følgende specielle problemer i denne taktik:

1) Taktikken over for SD

Særlig vanskelig at opnå, er aktionsenheden med socialdemokratiske medlemmer/organisationer og repræsentanter. Det skyldes, at de socialdemokratiske masser kun i ringe grad kræver denne aktionsenhed, og at SD er 'magthavende' parti, i et samarbejde med borgerskabet og dets åbenlyse repræsentanter blandt partierne - og det ikke kun i folketinget, men i det overvældende flertal af kommunalbestyrelser, masseorganisationer og 'kooperative' virksomheder.

Af disse grunde at afvise at anvende aktionsenhedens metode over for Socialdemokratiet, ville dog være at spille højresocialdemokraterne og partiledelsen alle kort i hænde, til at fortsætte deres reaktionære politik i samarbejdet med kapitalisterne og de borgerlige partier, til deres hule løfter om at opfylde så det ene så det andet af arbejderklassens krav.

Tilbud om aktionsenhed også til socialdemokratiske organisationer/repræsentanter er tværtimod den mest effektive måde at bekæmpe deres dobbeltspil på, det vil forøge vores muligheder for at drage de socialdemokratiske masser med i kampen, forudsætningen for at øge pressen på Socialdemokratiet, ja, idet hele taget forudsætningen for en resultatrig kamp mod kapitalen. Derfor skal vi opsoge enhver mulighed for også at rette tilbud om aktionsenhed til Socialdemokratiet, lære at forstå de socialdemokratiske arbejderes tankegang, og at formulere de dagskrav der kan drage dem med i kampen.

Men det betyder, at vores tilbud om aktionsenhed i det hele taget ikke indeholder paroler, der indebærer krav til de socialdemokratiske masser om et generelt brud med den socialdemokratiske politik, dvs. vidtgående krav som kun et mindretal af arbejderklassen er nået til erkendelse af, og som derfor netop adskiller de forskellige fløje af arbejderbevægelsen. Sådanne krav er meningsløse, da de på forhånd udelukker fælles kamp.

Det er naturligvis et kompromis med Socialdemokratiet. Aktionsenheden er i det hele taget et kompromis med de reformistiske partier, fordi der nu engang ikke kan blive noget *udtalt* revolutionært perspektiv i aktionsenheden. Men det er et nødvendigt kompromis, der vil vende sig til arbejderklassens og kommunisternes fordel, fordi det letter de socialdemokratiske arbejderes og organisationernes deltagelse i kampen. - Og *der* kan kun vanskeliggøre højresocialdemokraternes og partiledelsens reaktionære politik, og i sig selv være den hårdeste kritik af denne politik. Hermed er der naturligvis ikke taget afstand fra aktionsenhed, der indeholder direkte kamp mod socialdemokratiske ledere, (som for eks. en forbundsformand der truer med eksklusion af strejkende arbejdere). Men der må tages udgangspunkt i de socialdemokratiske arbejderes erfaringer og bevidsthed, formålet er stadig at drage dem med for det er *forudsætningen for resultater i kampen mod de pågældende højresocialdemokrater.*

Overfor den socialdemokratiske partiledelse og regeringen, indskrænker mulighederne for aktionsenhed sig af gode grunde ganske betragteligt, i den nuværende situation. Der vil højst blive tale om at kræve fælles aktion i *folketinget*, nemlig i form af kravet til regeringen om at benytte sig af det ene eller andet flertal i ethvert spørgsmål hvor det er i arbejderklassens interesse. Dette krav er imidlertid yderst velegnet til at tilbyde aktionsenhed til de »nedre« de-

le af socialdemokratiet, til deres medlemmer, afdelinger og repræsentanter i masseorganisationer, da det meget ofte vil dreje sig om indfrielse og konkretisering af socialdemokratiske løfter eller krav, som SD selv har rejst.

Da SD er »magthavende« parti, da SF og DKP stort set ikke har indflydelse i andet end de mere militante lag af arbejderklassen, og da de revolutionære i 9 ud af 10 tilfælde ikke selv er i stand til at mobilisere arbejdere, vil det ofte være formålstjenligt, at opbygge tilbud om aktionsenhed til socialdemokratiet, i en »to eller tretrinrakete«, hvor vi først samler en eller flere revolutionære grupper om en henvendelse til SF og DKP's organisationer/repræsentanter, med det formål at lave et fælles udspil over for socialdemokraterne. Hermed tager man højde for de faktiske styrkeforhold og kan begrænse mulighederne for splittelse af aktionsenheden. Men det kan også betyde at initiativet glider os af hænde (for eks. i endeløse diskussioner med VS og smågrupperne), og er - som alle andre taktiske retningslinjer, ikke noget der skal følges mekanisk. Vores tilbud om aktionsenhed, er forslag om handling, og ikke diskussionsoplæg.

I enhedsfrontspolitikken over for SD støder vi yderligere på følgende vanskelighed: SF og DKP *taler* ganske vist om den, men er modstandere af *konkrete* tilbud, der virkelig kan mobilisere socialdemokratiske arbejdere, da de ved at det i virkeligheden er en *udfordring* til højresocialdemokraterne, - for slet ikke at tale om deres hårdnakkede modstand mod de nødvendige afsløringer. De fleste grupper i den revolutionære bevægelse, især VS er ligeledes modstandere, men ud fra den »venstre« radikale opfattelse, at det i sig selv er opportunistisk at anvende en sådan taktik, og at kritik/afsløring af SD er *tilstrækkeligt* til at mobilisere de socialdemokratiske arbejdere.

Af disse grunde at undlade at foreslå disse organisationer fælles initiativer over for SD, vil dog være at ligge under for deres opportunistiske metode, at svække kampen for aktionsenhedens metode. Også selv om vi har formodninger om at vores forslag vil blive afvist, skal vi stille dem alligevel, da det er et nødvendigt led i at rejse kampen for aktionsenhedens metode i disse organisationer. Når det drejer sig om større klassekampsaktioner - for eks. demonstrationer - forholder det sig jo sådan, at hvis vi ikke har VS med er vi ikke i stand til at lægge noget effektivt pres på SF og DKP. Og har vi ikke SF og DKP med, vil der ikke være tale om noget virkelig pres på socialdemokratiet. En vigtig nærmeste opgave, er derfor kampen for, gennem teoretisk kamp, propaganda, agitation og konkrete udspil, at overbevise især VS om nødvendigheden af også at anvende aktionsenhedens metode over for SD. At de skulle afvise vores forslag, betyder naturligvis ikke automatisk, at vi så afviser den aktionsenhed, som det er muligt at opnå.

2) 1. maj

1. maj er arbejderklassens internationale kampdag. Men hvordan viser arbejderklassen først og fremmest sin internationale solidaritet? Ved at bekæmpe hovedfjenden, som står i vores eget land: Det danske borgerskab. Heraf følger, at vi også første maj anvender aktionsenhedens metode som beskrevet ovenfor. Vi afviser teorien om at 1. maj skal bruges til at »mærke styrkeforholdet« mellem de forskellige retninger i arbejderbevægelsen, da det ikke er andet end en »markering« af *splittelsen*, til borgerskabets og højresocialdemokraternes store fornøjelse. Derfor afviser vi også forsøg på »socialistiske enhedsdemonstrationer« hvor to eller flere organisationer skal nå frem til at formulere et »socialistisk enhedsgrundlag« (der i øvrigt uundgåeligt vil betyde kompromisser på *teoriens* område for kommunister).

Men 1. maj adskiller sig nu engang fra andre dage ved at den også er *socialismens* dag. Flertallet af den danske arbejderklasse ønsker socialisme. Alle ved at der er uforenelige opfattelser af hvad det er, og hvordan den nås. Derfor ville vi kun spille reformisterne kortene i hænderne, ved at afvise at demonstrere sammen med dem, under en parole om socialisme. Men det må ske på to betingelser: At man undlader det umulige: nemlig at nå til enighed om et »socialistisk enhedsgrundlag«, og at det er arbejderklassens dagskrav og aktuelle kampopgaver der står i centrum for demonstrationerne, og deres forberedelser.

1. maj er en dag hvor arbejdere over hele landet er i bevægelse, og hvor den »offentlige mening« beskæftiger sig med, hvad der sker i hele arbejderbevægelsen. Denne dag er derfor særlig velegnet til udspil over for socialdemokratiets partiafdelinger og deres masseorganisationer, for at rejse et af de centrale spørgsmål for klassekampen idag: Hvem skal SD samarbejde med, om hvad, hvordan etableres det samarbejde og hvad kan der komme ud af det. Sådanne udspil må netop komme fra en samlet »venstrefløj«, og må bestå i et tilbud om aktionsenhed for arbejderklassens *dagskrav*. Selv om mulighederne for at »venstrefløjen« fra SF og udefter vil acceptere et sådant forslag, er meget små, så vil det - netop på baggrund af diskussionerne omkring 1. maj -78 - om ikke andet tjene til at rejse diskussionen i disse organisationer om den rette forståelse af aktionsenhedens metode.

Samtidig med at tage initiativer i sådanne partiforhandlinger, udnytter vi enhver mulighed for at presse fællesorganisationer og oppositionelle fagforeninger til at samle arbejderbevægelsen 1. maj omkring arbejderklassens dagskrav.

Enhedsfrontspolitikkens aktuelle hovedindhold

Enhedsfrontspolitikkens og folkefrontspolitikkens aktuelle hovedindhold dikteres af den ak-

tuelle situation, de aktuelle kampopgaver og arbejdermassernes nuværende erfaringer og bevidsthed. Disse ting er ridset op i de foregående afsnit. De betyder, at aktionsenheden skal oprettes om følgende spørgsmål:

1) Forsvar for arbejderklassens og den arbejdende befolknings levevilkår, imod kapitalens offensiv, imod regeringens indkomst- og nedskæringspolitik.

2) Forsvar for de borgerligt demokratiske rettigheder imod den stadig mere reaktionære agitation fra borgerskabets højrefløj, mod regeringens, voldsmagtens og opportunistiske arbejderlederes forsøg på at indskrænke arbejderklassens kampmuligheder, samt imod enhver spire til fascistisk eller halvfascistisk bevægelse.

3) Forsvar for verdensfreden, i kamp mod de to supermagter USA og Sovjet, og deres allierede i NATO og Warschawapagt og reaktionære stater. Den danske arbejderklasse leverer sit vigtigste bidrag til verdensfreden, ved at rette hovedslaget mod det danske borgerskab og *dets* internationale allierede, især USA og Vesttyskland.

4) Solidaritet med kæmpende arbejdere og andre undertrykte i andre lande, med ethvert folk der kæmper mod racisme, fascisme, og imperialistisk/socialimperialistisk aggression, og med de socialistiske lande.

B: REGERINGSSPØRGS- MÅLET

I

Det er af største vigtighed for kommunister at have en selvstændig linje også i regeringsspørgsmålet - både som det stiller sig under kapitalismen og under socialismen.

Generelt fordi vi ud fra det lærer arbejderne at skelne mellem de politiske og økonomiske betingelser som må være til stede for indfrielsen af deres krav. Her skelner vi mellem tre hovedgrupper af krav:

1) Krav som rent faktisk kan indfries inden for den danske kapitalismes rammer, af den nuværende stat og den ene eller anden form for borgerlig regering ('reformer').

2) Krav som ikke i sig selv har noget med socialisme at gøre, men hvis indfrielse kræver en voldsom krise for borgerskabet, med begyndende opløsning af den borgerlige stat. ('revolutionære overgangskrav').

3) krav, hvis indfrielse forudsætter oprettelsen af proletarietets diktatur.

I dag har regeringsspørgsmålet særlig betydning fordi krisen tvinger den siddende regering til at gribe ind i et hvilket som helst spørgsmål

af betydning for massernes levevilkår og demokratiske rettigheder (og det tilmed i evindelige forligsforhandlinger, og folketingsvalg 'i utide', der hyppigt sætter regeringsspørgsmålet til diskussion). Men også hvad den nuværende stat angår, må vi skelne mellem krav som rent faktisk kan opfyldes af den siddende regering ved hjælp af det ene eller det andet flertal og krav som bør forbindes med eksistensen af et flertal af arbejderpartier og et samarbejde mellem dem.

På den måde er vores linje i regeringsspørgsmålet en nødvendig forudsætning for at kunne vise arbejderklassen *den konkrete politiske vej* til gennemførelsen af både reformer og socialisme. Men hvis man omvendt sammenblander disse krav - f.eks. forbinder et revolutionært grundkrav som 'ekspropriation af kapitalister' med den borgerlige stat (hvad man gør hvis man stiller det som et krav til *den*) - så er det vildledning af arbejderklassen, så er det i praksis *reformisme* - nemlig understøttelse af den udbredte reformistiske illusion at den borgerlige stat kan bruges som redskab i arbejderklassens hænder til 'indførelse' af socialisme.

II

En hvilken som helst regering dannet mens den borgerlige stat endnu er intakt, vil være et redskab for bevarelsen af kapitalens diktatur. Kun i en socialistisk revolution, gennem oprettelsen af proletariatets diktatur kan der dannes en *virkelig* arbejderregering, bestående af det kommunistiske parti (evt. med et mindretal af repræsentanter fra andre partier, eller dele af sådanne, der støtter kommunisternes magtovertagelse). Kun en sådan regering, dannet på grundlag af arbejdrådene kan indfri de centrale revolutionære grundkrav: ekspropriation af al storproduktion, og sikringen af arbejdernes kontrol med al produktion, kommunikation osv. (se afsnittet socialistisk program).

Men det betyder ikke at kommunister forholder sig ligegyldigt til regeringsspørgsmålet som det stiller sig under kapitalismen. Vi kæmper for enhver virkelig reform - enhver indrømmelse - den være sig nok så beskedne, som vi kan aftvinge borgerskabet.

I overensstemmelse hermed foretrækker vi - så længe oprettelsen af proletariatets diktatur ikke er umiddelbart forestående - til enhver tid *den* borgerlige regering, der giver arbejderklassen og kommunisterne de bedste kampmuligheder i kampen for reformer og i kampen for socialismen. Vi foretrækker borgerligt demokrati, fremfor fascisme, vi foretrækker borgerskabets liberale fløj, frem for dets reaktionære fløj.

Men vi fører en *revolutionær kamp for reformer*. Vi går ind for et reformprogram, der også er rettet mod reformisterne, det vil sige et program, der udelukkende indeholder krav som er i arbejderklassens og den arbejdende befolk-

nings interesse. Vi fremhæver til stadighed: *at* kun klassekamp kan aftvinge borgerskabet indrømmelser, *at* sådanne indrømmelser ikke vil løse krisen, men tværtimod kan bidrage til at skærpe den og klassekampen som helhed, *at* kun proletariatets diktatur kan bringe arbejderklassens *løsning* på krisen.

III

Idag repræsenteres borgerskabets liberale fløj, i de fleste vesteuropæiske lande, hovedsagelig af de reformistiske arbejderpartier. Reformistiske arbejderregeringer er *også* borgerlige regeringer. De er redskaber for klassesamarbejdet. Borgerskabets og de reformistiske leders formål med dem er at få arbejderklassen til at affinde sig med kapitalismens krise gennem mindre indrømmelser, og især gennem *løfter* om reformer, at passivisere arbejderklassen, og afholde den fra den revolutionære vej, og de tolereres kun af borgerskabet, for så vidt de er i stand til at løse denne opgave.

Ikke desto mindre foretrækker vi regeringer bestående af disse partier, fordi de indebærer de bedste kampmuligheder for arbejderklassen og kommunisterne, både i kampen for reformer og i kampen for socialismen. I kampen for reformer, fordi de er mere påvirkelige for pres fra arbejdermasserne, end åbenlyst borgerlige partier (som følge af deres vælgerbasis, og til en vis grad også deres medlemssammensætning, som er arbejderklassen). I kampen for socialismen, fordi reformisterne når de er i regering - især i en krise som den nuværende, der skærpes og trækker i langdrag - *selv* leverer de mest konkrete eksempler på reformismens forræderi, og dermed fremmer arbejdernes nødvendige politiske erfaringer. Derfor kan selv eksistensen af en reformistisk arbejderregering, *objektivt bidrage* til opløsningen af den borgerlige stat, og til fremkomsten af en revolutionær situation.

Af disse grunde kæmper vi sammen med de reformistiske arbejdere, også for dannelsen af en reformistisk regering. Men vi kræver at reformisterne tager magten alene, uden samarbejde med åbent borgerlige partier, (et krav der støder på hårdnakket modstand hos borgerskabet og de reformistiske ledere netop fordi de ved hvilke kampmuligheder dette kan indebære for arbejderklassen).

En bred mobilisering af den arbejdende befolkning imod borgerskabet og dets krisepolitik er betingelsen for at fremtvinge *den* type reformistisk regering, og for at afpresse den indrømmelse til arbejderklassens dagskrav (en mobilisering som kommunisterne må hjælpe frem ved aktionsenhedens metode). Og kun hvis kommunisterne formår at udføre en propaganda og agitation på grundlag af arbejderne egne erfaringer med den reformistiske regering, vil den betyde en større revolutionær bevidsthed i arbejderklassen.

Revolutionære skal ikke deltage i en borgerlig arbejderregering, da det netop vil *svække* vores muligheder, både for at øge presset på den, med henblik på indrømmelser, og for at afsløre dens klassesamarbejde. Da vi på forhånd ved, at en sådan regering vil vakle mellem borgerskabets højrefløj og arbejderens reformkamp, kan vi ikke love at give den andet end betinget støtte: Støtte til dens gennemførelse af ethvert skridt som virkelig er i arbejderklassens interesse, og ubønhørlig afsløring af ethvert forræderi og forsonlighed over for kapitalen og borgerskabets højrefløj.

Men så længe den revolutionære krise endnu ikke er modnet - det vil sige så længe arbejderklassens flertal ikke er vundet for kommunismen, så længe der ikke eksisterer et revolutionært opsving i masserne, så længe alle kompromispartier ikke er tilstrækkeligt afsløret, så længe der ikke er maksimal opløsning i fjendens lejr - så længe *opsøger* vi heller ikke lejligheden til at vælte en borgerlig arbejderregering, hverken ved parlamentariske kombinationer sammen med åbenlyst borgerlige partier, eller gennem masseaktioner. Går masserne i aktion over for en reformistisk regering er linjen at skærpe kravene til den i overensstemmelse med massernes erfaringer og kamplyst. De reformistiske ledere skal dog ikke misforstå den nye linje: Den betyder *ikke* at revolutionære i parlamentet skal eller vil stemme for nogen som helst overgreb over for de arbejdende masser.

IV

Ovenstående er vores generelle svar på regeringsspørgsmålet under kapitalismen og socialismen, og den generelle linje over for en hvilken som helst reformistisk regering. De aktuelle styrkeforhold mellem borgerskab og arbejderklasse, og mellem de forskellige politiske kræfter, gør at regeringsspørgsmålet står således i Danmark idag: SD danner regering. Men hvem skal SD samarbejde med, om hvad, hvordan etableres dette samarbejde, og hvad kan der komme ud af det.

De forskellige politiske partiers svar på dette spørgsmål er fremstillet i afsnittet om klassekræfterne. KAM-1 svarer:

- SD skal bryde samarbejdet med de åbenlyst arbejderfjendske partier, og samarbejde med resten af arbejderbevægelsen.

- Kun en stigende mobilisering i den arbejdende befolkning - kampen klasse mod klasse - kan fremtvinge et sådant samarbejde, og det er i det hele taget betingelsen for at afpresse en SD-regering nogen som helst indrømmelser.

- Et sådant samarbejde kan betyde indrømmelser til arbejderklassens dagskrav. Men det kan ikke løse krisen til arbejderklassens fordel, tværtimod kan det føre til en skærpelse af den og af klassekampen som helhed.

- Vær på vagt mod de reformistiske ledere klassesamarbejde. Selv ikke en S-SF-DKP-regering vil kunne »indføre socialismen«, men være et redskab for bevarelsen af den borgerlige stat.

Med denne agitation foretrækker vi en SD-mindretsregering frem for en åbenlyst borgerlig regering. Vi foretrækker at SD samarbejder til venstre ved hjælp af det ene eller andet flertal, fremfor det nuværendes samarbejde med »de borgerlige«. Vi foretrækker et flertal af arbejderpartier og en SD-mindretsregering på det grundlag, frem for folketingets nuværende sammensætning. Og vi foretrækker en koalition af alle de reformistiske partier, fremfor en SD-mindretsregering, på arbejderflertal.

»Andre flertak

På følgende punkter kan der, i et samarbejde mellem de fire arbejderpartier, og hovedsagelig de Radikale Venstre og Retsforbundet, skabes flertal for krav som er i arbejderklassens interesse: Stop for udstykning af ejerlejligheder, mere retfærdig beskatning (fjernelse af fradragsregler, inddragelse af spekulationsgevinsten i jord og fast ejendom) forhøjelse af folke- og invalidpensioner med 10% ansættelser i den sociale- og sundhedsskettoren, som kan afbøde nogle af de sidste års nedskæringer, forslag vendt imod integrationen i EF. Specielt for de Radikale gælder det, at de tidligere har været vækklende modstandere af Danmarks medlemskab af NATO, og sandsynligvis vil kunne presses til at medvirke til nedskæringer på militæret. Specielt for RFB gælder det at de er den klareste repræsentant for den »gammel-liberal« modstand mod statens indblanding i erhvervslivet, mod indgreb i overenskomster, (herunder »infrysning« af dyrtidsportioner), diverse arbejdsgivertilskud, devalueringer, ØD m.m.

Arbejderflertal

Et flertal af arbejderpartier kan hovedsagelig give sig udslag i to regeringsformer:

a) *SD-mindretsregering*. Dette er slet ikke nogen usandsynlig udvikling inden for de nærmeste år. Men hvis det sker som følge af en styrkelse af SD, og ikke af »venstrefløjens«, vil det ikke være korrekt at agitere for SF og DKP's intræden i en sådan regering da det så kun vil kunne ske på betingelse af at de opgiver deres støtte til en række af arbejderklassens dagskrav som de støtter idag. I stedet bør vi agitere for, at en samlet »venstrefløj« tilbyder SD en klart afgrænset samarbejdsaftale. Det er ikke for tidligt at overveje hvori en sådan kunne bestå, og begynde propagandaen og agitationen for den. Betingelsen for at SD overhovedet accepterer en sådan, betingelsen for at indsnevre SF/DKP-ledernes muligheder for knæfald og forræderi mod dagskravene, er nemlig at arbejderklassen, presser på for at få den oprettet, og at kravene til den hamres fast.

b) *Koalition af reformistiske partier*

Den mest reformvenlige borgerlige regering vil være en koalition af de reformistiske arbejderpartier, hvor partierne længst til venstre er blevet styrket på løfter om at indfri nogle af arbejderklassens vigtigste dagskrav (og den vel at mærke ikke dannes i en revolutionær situation, hvor dagskravene overskrider rammerne for kapitalismen).

Også til koalitionsregeringen stiller vi nedestående krav, *samt* kravene om Danmarks udmeldelse af EF og NATO, som SF og DKP i dag har på programmet. SF og DKP's ledere vil være tilbøjelige til at sælge ud af disse og andre krav for at få en taburet. Men vi vil gøre hvad vi kan for at holde deres partier fast på kravene, og derfor er vores linje at SF og DKP ikke skal gå i regering med SD før disse krav kan opfyldes, og i det hele taget ikke sælge et eneste progressivt krav for at få en taburet, og ethvert forsøg herpå skal kritiseres på det skarpeste.

Vi kræver at et arbejderflertal opfylder følgende krav:

Bolig: huslejestop, ophævelse af loven om »omkostningsbestemt leje«. Langt større boligbyggeri, og med de almennyttige boligselskaber som bygherre. Statsstøtte til nedbringelse af huslejerne, og en stærkt forbedret boligsikring. Skærpede regler for brandsikring. Aftrapning og fjernelse af rentefradragsretten på ejerboliger, infrysning af værdistigninger som offentlig prioritet og fjernelse af beskatning af lejeværdi. Stop for ejerlejligheder.

Overenskomster: Nej til ethvert indgreb i overenskomsterne, ophævelse af sådanne gældende indgreb. Fuld dyrtidsregulering, som udbetales umiddelbart efter prisstigningerne. Standsning af alle indbetalinger til ATP-fonden, de indestående midlers anvendelse til sociale formål. Fjernelse af forligsmandens ret til at udsætte strejker.

Socialpolitik: Normeringerne på hospitaler, plejehjem, forsorg, daginstitutioner føres tilbage til før nedskæringerne begyndte. Gratis hjemmehjælp. Ens og kraftigt forhøjelse af alle pensioner. Fuld dyrtidsregulering af sociale ydelser. Bistand efter »skøn« erstattes af faste ensartede ydelser over hele landet.

Skattepolitik: De rige skal bære en langt større del af skattebyrden. Den indirekte beskatning, først og fremmest moms, skal afskaffes. Fradragjunglen, der kun tjener de velbærgede, skal udryddes, og der skal gennemføres progression i kommuneskatten, samt en forøgelse af progressionen i statsskatten. Spekulationsgevinster i jord og fast ejendom skal inddrages. Formueskat, selskabsskat og arveafgift skal skærpes. Skat på luksus og reklame.

Nedskæringer på stat og kommunes papir-

nusseri, på politi, militær, hjemmeværn, nedskæringer af højtstående embedsmænds, officere, akademikeres og folkevalgte lønninger og »bens«.

Handel: Fjernelse af underskuddet på betalingsbalancen, gennem begrænsning af energiimporten, udviklingen af alternativ energi (men nej til A-kraft!) Begrænsning af bilimporten, og øget trafikikkerhed gennem hyppigere syn og skærpede sikkerhedsbestemmelser.

Beskæftigelse: Det øgede boligbyggeri vil betyde flere arbejdspladser. Herudover forkortelse af arbejdstiden (35 timer med fuld lønkomensation) og igangsættelse af arbejder, der også kommer den arbejdende befolkning til gode (uddannelsesinstitutioner, hospitaler, plejehjem, offentlig transport m.m.).

Demokratiske rettigheder: Ophævelse af »blokadedecirkulæret« til landets politimestre, væk med stramningen af retsplejeloven, samme rettigheder for udlændinge og danskere.

Efter disse retningslinjer vil vi udvikle vores krav til den siddende regering og til et arbejderflertal på følgende punkter: Kvindepolitik, familiepolitik, uddannelse, energi, miljø, kultur, idræt.

V. Enhedsfrontsregering

Vi udelukker ikke på forhånd muligheden af, at give helhjertet støtte til/indtræde i en regering, dannet før proletariatets diktatur. Hvis de borgerligt liberale og de reformistiske partier virkelig deltager i en slagkraftig enheds- og folkefront imod klassefejden og hans internationale allierede, så vil et stærkt kommunistisk parti også være parat til at dele ansvaret med dem.

Men der vil vel at mærke være tale om en principielt anden type regering, end en hvilken som helst reformistisk arbejderregering. På baggrund af arbejderbevægelsens erfaringer, og især på baggrund af retningslinjer fra Kominterns 7. verdenskongres, kan vi slå fast at det vil være en regering som er opstået som resultat af enhedsfronten, en regering som på ingen måde indskrænker det kommunistiske partis og arbejderklassens masseorganisationers virksomhed, en regering som tager afgørende forholdsregler imod finanskapitalisterne, fascistene og de reaktionære.

Mens den ene eller anden reformistiske arbejderregering altid vil være et redskab for klasse-samarbejdet, så vil enhedsfrontsregeringen være et organ for samarbejdet mellem arbejderklassens revolutionære fortrop, og andre antifascistiske, borgerligt demokratiske partier. Derfor forlanger vi af enhedsfrontsregeringen en helt anden politik. Den skal virkeliggøre bestemte til situationen svarende revolutionære

grundkrav («overgangskrav», se nedenfor).

Følgende forudsætninger skal være opfyldt før dannelsen af en sådan regering er en politisk nødvendig opgave:

1) Det borgerlige statsapparat skal allerede være tilstrækkelig desorganiseret og lammet, så at borgerskabet ikke er i stand til at forhindre dannelsen af en sådan regering.

2) De virkelig brede masser af den arbejdende befolkning må optræde stormende imod fascisme og reaktion, men er endnu ikke parat til at rejse sig til opstand under det kommunistiske partis ledelse, for indførelsen af proletariatets diktatur.

3) En betydelig del - om ikke flertallet - af medlemmerne i de reformistiske og antifascistiske partier må kræve hensynsløse forholdsregler mod fascisme og reaktion og optræde åbent imod de reaktionære dele af deres egne partier.

Er disse forudsætninger til stede, så vil kommunisterne heller ikke tøve med at give en helhjertet støtte til at indtræde i en sådan regering, for da vil den både kunne forhindre en fascistisk magtovertagelse/imperialistisk besættelse, og føre til afgørende slag imod finanskapitalisterne og reaktionen og således blive formen for massernes overgang til den socialistiske revolution.

Hermed har vi også taget afstand, både fra reformisternes »betingelser« for at indtræde i regeringer, og fra deres teori om at der kan eksistere et »demokratisk mellemstadium« mellem borgerligt demokrati og proletariatets diktatur. Især de moderne revisionister er fortalere for, at deres »anti-monopolistiske demokrati« er et sådant »demokratisk mellemstadium« der vil udgøre en langsom glidende overgang til *socialismen*. Enhedsfrontsregeringen, eller andre tænkelige »overgangsformer« er for kommunisterne imidlertid »kun« overgangen til den socialistiske *revolution*, den *form* i hvilken vi leder masserne frem til oprettelsen af proletariatets diktatur. Etableringen af en virkelig enhedsfrontsregering vil betyde en voldsom skærpe af klassekampen, og meget hurtigt sætte afgørelsen af følgende spørgsmål på dagsordenen: »Fremad mod proletariatets diktatur, eller tilbage til borgerskabets«.

Enhedsfrontsregering i Danmark?

Det ændrer dog ikke, at især de moderne revisionister i DKP (men også SF) har krav på programmet, som også KAm-1 rejser, og som netop bør forbindes med en enhedsfrontsregering, som den ovenfor er beskrevet. Det er krav som: ikke en øre til militæret. Forskellige nationaliseringskrav (af pengevæsen, levnedsmiddelproduktion, transport, energi, kommuni-

kation) - vel at mærke nationaliseringer som virkelig sigter til at dæmme op for kapitalisternes økonomiske sabotage. Nationalisering af udenlandske monopoler (som for eks. olieselskaber). Regeringens kontrol med produktionen.

Sådanne krav har SF og DKP på programmet. Men selv ikke de er tilstrækkelige til at udgøre enhedsfrontsregeringens program. Hertil kræves yderligere: opløsning af politiet, bevæbning af arbejderklassen, og begyndende organisering af arbejdernes kontrol med produktion, samfærdsel osv., ophævelse af alle bindinger mellem fagbevægelsen og den borgerlige stat.

Men selv om SF og DKP har nogle af ovenstående krav på programmet, og selv om SD siden sidste kongres lige akkurat *antyder* i en fjern fremtid at ville medvirke til noget sådant (med bisættningen om »samfundsøvertagelse af produktionsmidler«) så er der *intet* i disse partiers udvikling der peger i retning af at de også i *handling* vil støtte gennemførelsen af sådanne krav. Tværtimod. De undlader at agitere for deres egne programpunkter, så snart det går på tværs af borgerskabets interesser. Og hele deres praksis, og grundtanken i SF's og DKP's programmer, går ud på, at sådanne krav kan og skal »gennemføres« *mens den borgerlige stat endnu er intakt*, ja lige frem gennem en *udbygning* af denne statsmagt. De reformistiske ledere i SF og DKP ønsker at »gennemføre« disse krav *bureaukratisk* og ikke revolutionært demokratisk. Dermed bliver de et redskab for den selvsamme monopolkapital som de siger at bekæmpe, og bidrager til en udbygning af den statsmonopolistiske kapitalisme.

Vi udtaler os derfor kun om enhedsfrontsregeringen for at give et tilnærmelsesvist billede af de politiske og økonomiske betingelser der skal være for indfrielsen af de med den forbundne krav, for at forhindre højreafvigelse i vores egen kamp for den reformistiske arbejderregering, og for at afgrænse os fra de moderne revisionisters forvanskning af arbejderbevægelsens erfaringer i spørgsmålet om »overgangsformerne«.

C: KAMPOMRÅDER

1. Internationalt

a) Kampen mod EF og supermagterne

Danmarks medlemskab af EF og af Nato er en alvorlig indskrænkning af den nationale uafhængighed.

Gennem udsalg af den nationale uafhængighed til de overstatslige EF-organer, gennem opbygningen af en EF-union, oprettelsen af en EF-

hær, osv. søger det danske borgerskab at styrke sin stilling, dels overfor den danske arbejderklasse, dels overfor andre imperialistiske blokke og magter. Yderligere dansk integration i EF er desuden ensbetydende med stærkere binding, dvs. underordning, under EF's ledende magt. Vesttyskland, såvel økonomisk, politisk som militært.

Denne udvikling kan aldrig være i arbejderklassens interesse, og kampen mod EF er derfor en vigtig taktisk opgave. »Folkebevægelsen mod EF« er forsat den samlede kraft i den danske befolknings modstand, og KAM-I deltager derfor i Folkebevægelsens arbejde.

KAM-I støtter fuldt og helt Folkebevægelsens parole: »Nej til EF-union - Danmark ud af EF«, som i den nuværende situation kan samle de bredest mulige dele af befolkningen.

Samtidig arbejder vi for - i og udenfor Folkebevægelsen - at fremme forståelsen for, at hovedfjenden i kampen mod EF er det danske borgerskab, og at hovedårsagen til arbejdsløshed, prisstigninger og krise ikke er EF, men selve kapitalismen, og at EF 'blot' er et af kapitalens redskaber til at vælte krisens byrder over på de arbejdende masser.

Videre er det vigtigt at være på vagt mod tendenser hos SF- og DKP-lederne til at slække eller indstille kampen mod EF-integrationen, ligesom VS' sektoreriske splittelseslinje (at kampen mod EF er ensbetydende med arbejderklassens kamp for socialismen) må tilbagevise. Sidst, men ikke mindst gælder det om at støtte og styrke EF-modstanderne blandt socialdemokratiets medlems- og vælgerbasis.

Kampen mod de to supermagters krigs- og aggressionspolitik betyder for den danske arbejderklasse først og fremmest kamp mod USA-imperialismen og dens militære redskab, NATO. Det er med andre ord også en kamp for national uafhængighed.

Gennem NATO-medlemskabet er det imperialistiske Danmark direkte medansvarlig for USA-imperialismens krigsforberedelser og aggressionspolitik rundt omkring i verden. Via NATO (bl.a. den »dansk-tyske fælleskommando«) knyttes Danmark desuden yderligere tæt til den vesttyske imperialisme.

I USAs og NATOs krigsforberedelser og kaprustning med Sovjet og Warszawapagten indtager de nordiske lande, herunder Danmark, en vigtig strategisk rolle. I en evt. krig mellem de to imperialistiske blokke, anført af henholdsvis USA og Sovjet, vil NATO-medlemskab øge risikoen for Danmarks inddragelse i krigen, f.eks. i form af besættelse fra den ene eller den anden supermagts side.

Af ovenstående grunde er et centralt krav i

kampen mod krigsfaren: »DANMARK UD AF NATO«.

Men ikke kun militært er Danmark et halehæng til USA-imperialismen. Gennem medlemskab af talrige internationale organisationer, hvor USA spiller den dominerende rolle, styrkes den økonomiske og politiske afhængighed af denne supermagt yderligere. Der er tale om bl.a. 'Det Internationale Energiagentur' («Olieklubben»), Den Internationale Valutafond, Verdensbanken, m.fl. Den danske regering må uophørligt stilles overfor krav om at bryde disse bindinger i konkrete spørgsmål (se nærmere nedenfor - afsn. »De 'alliancefri lande's bevægelse«).

Kampen mod supermagterne føres mest effektivt ved, at folket i hvert enkelt land retter hovedstødet mod den af de to supermagter, der har den dominerende indflydelse i det pågældende land. Det danske folks hovedfjende er USA- (og EF)-imperialismen. Men samtidig er det en vigtig og nødvendig opgave for kommunisterne at bekæmpe og afsløre den sovjetiske supermagt og dens hensigter, og i det hele taget gennemhulle det tykke slør af demagogi og »fred og afspænding«, som social-imperialismen dækker sin oprustning og sin supermagtspolitik bag.

b) Venskabsarbejdet med de socialistiske lande

Et led i kampen for freden og socialismen er oplysnings- og venskabsarbejdet med de socialistiske lande. Disses konsolidering og fredelige udenrigspolitik er et af de vigtigste værn imod imperialismens/social-imperialismens krigsforberedelser.

Afpasset efter situationen lokalt arbejder KAM-I i de eksisterende venskabsorganisationer, dvs. Venskabsforbundet Danmark-Kina, Venskabsforeningen Danmark-Albanien, Dansk Vietnamesiske Forening og Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Venskabsarbejde med de socialistiske lande indebærer ikke et kritikløst og blindt forsvar for alle sider af disse landes inden- og udenrigspolitik. De borgerlige hetz mod og bagvaskelser af de lande, hvor socialismen er under opbygning, skal selvsagt afsløres og tilbagevise, men det gøres netop bedst ved ikke at fremstille alt som 'rosenrød' under proletariats diktatur, men derimod som det, det er: arbejderklassens statsmagt, hvor klassekampen fortsætter, og hvor de borgerlige kræfters indflydelse stadig kan være stor.

Denne holdning til venskabsarbejdet kan bl.a. findes i Venskabsforbundet Danmark-Kina, hvilket må anses for en positiv udvikling. En kritisk holdning til f.eks. teorien om de 'tre

verdener' - dvs til vigtige sider af Kinas aktuelle udenrigspolitik - må være mulig indenfor Venskabsforeningens rammer, ja, den er nødvendig for et effektivt og troværdigt venskabsarbejde.

c) Solidaritetsarbejdet med de nationale befrielsesbevægelser.

Til den danske arbejderklassens hovedreserver i kampen for freden og for socialismen hører de nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer. Opbygningen af et kampforbund mellem de arbejdende masser i de imperialistiske lande og de undertrykte nationer er et af kommunisternes vigtigste strategiske mål.

Som led i opnåelsen af dette mål er det en vigtig taktisk opgave at styrke danske arbejderes solidaritet med de undertrykte folk, der står i spidsen for kampen mod imperialismen i dag, dvs først og fremmest de nationale befrielsesbevægelser i det sydlige Afrika og i Mellemøsten. Disse to områder af verden udgør idag brændpunkterne i opgøret mellem de imperialistiske og de anti-imperialistiske kræfter, og det er disse områder, der skal prioriteres højest i solidaritetsarbejdet.

I Mellemøst-konflikten drejer det sig dels om en bred oplysningskampagne om zionismens reaktionære natur og den israelske ekspansionspolitik, samt for det palæstinensiske folks krav og nationale rettigheder, herunder om PLOs program og mål. Dels drejer det sig om at drage den danske NATO-regering til ansvar for dens støtte til Israels aggressionspolitik. Kræve af den, at den fordømmer denne USA-støttede politik, samt anerkender PLO og dermed det palæstinensiske folks ret til national selvbestemmelse.

Den materielle støtte til det palæstinensiske folks kamp må kanaliseres igennem Indsamlingen Palæstinas Røde Halvmåne.

Den politiske støtte til PLO som paraplyorganisation er ingen hindring for en stillingtagen til den løbende kamp indenfor PLO om linien for befrielseskampen. Her må støtten klart gå til 'afvisningsfronten', med PFLP i spidsen, som afviser en 'ministat' på Vestbredden og i det hele taget alle imperialistisk påtvungne 'løsninger', som sikrer Israels fortsatte eksistens som zionistisk stat.

I de afrikanske folks opgør med de racistiske styre gælder det om at udvikle støtten, såvel politisk som materielt til den væbnede befrielseskamp, som afviser alle imperialistiske kompromis-løsninger: dvs Den Patriotiske Front i Zimbabwe, SWAPO i Namibia, og ANC og PAC i Sydafrika.

Et vigtigt led i solidaritetsarbejdet er at mobilisere til bred støtte omkring krav til regeringen om total boykot - diplomatisk/politisk, økono-

misk/militært og kulturelt - af de racistiske regimer, samt om, at regeringen lægger pres på de øvrige NATO- og EF-lande om at gøre det samme.

d) Kampen mod fascismen.

Den kapitalistiske krise har politisk blandt andet givet sig udslag i, at de imperialistiske borgerskaber søger at fremme fascistiseringen af de borgerlige demokratier, samt styrke eller oprette nye fascist-diktaturer, som f.eks. Chile og Iran. De åbenlyst fascistiske organisationer og partier får uhindret lov at styrke deres positioner (jvf. Vesttyskland, Italien, England m.fl.).

Hele denne udvikling gør det atter til en vigtig taktisk opgave at tage kampen op mod fascismen på internationalt plan. Agitatorisk og propagandistisk gennem afsløringer af fascistiseringstendenserne og af borgerskabets (højrefløj) samarbejde med og opmuntring af de åbenlyst fascistiske bevægelser, først og fremmest i vore europæiske nabolande. Videre at tage kampen op i så brede kredse som muligt imod den danske regerings binding til og deltagelse i skærpelsen af international lovgivning, som kan bruges imod politiske modstandere på venstrefløj (jvf. 'terrorist-konventionen'). Der må rejses krav til regeringen om at afstå fra og at hindre en sådan lovgivnings gennemførelse, og i stedet må det kræves, at de reaktionære og krigs-hetzende fascistorganisationer forbydes.

e) Solidaritet med de 'alliancefri lande's bevægelse.

De 'alliancefri lande's bevægelse', som består af ca. 80 undertrykte nationer i Afrika, Asien og Latinamerika er i de senere år blevet til en politisk kraft i verdensmålestok. De nationale borgerskaber i disse lande slutter sig sammen og kræver på den ene internationale konference efter den anden en ændring af de eksisterende økonomiske magtforhold i verden. Det er en bevægelse, som (omend indenfor verdenskapitalismens rammer) objektivt vender sig imod imperialismens og social-imperialismens udplyndringspolitik i de undertrykte nationer. Det er ikke en konsekvent modstand, for bevægelsen ledes af væklende nationale borgerskaber, men i hovedsagen er det en progressiv kraft, som idag udgør en vigtig bi-reserve i kampen for freden og socialismen. Der er tale om modsætninger indenfor den 'borgerlige lejr', som kan udnyttes til at isolere og svække de imperialistiske og krigsantistiftende kræfter - dvs især supermagterne.

Det hører derfor til de taktiske opgaver for de revolutionære at støtte de 'alliancefrie's bevægelse. Dels gennem agitatorisk og propagandistisk oplysningsarbejde omkring bevægelsens krav og mål. Dels ved at samle maksimal støtte om krav til den danske regering om i alle internationale sammenhænge, i FN, på 'Nord-Syd

konferencer' osv. at støtte de 'alliancefrie landes bevægelse' og dens krav om højere og stabile råvarepriser. Dette indebærer også, at regeringen må stilles overfor kravet om at fremføre denne linie i EF, i 'olieklubben', samt i de øvrige vestlige økonomiske samarbejdsorganisationer. Danmark er medlem af. Som alternativ til medlemskab af 'olieklubben', må det kræves, at regeringen opretter direkte, to-sidede handelsaftaler med olieelandene.

f) De udenlandske arbejdere i Danmark.

Borgerskabets anvendelse af udenlandske arbejdere i produktionen hidrører fra 60'ernes højkonjunktur-periode med mangel på (dansk) arbejdskraft. De udenlandske arbejdere er dobbelt undertrykte - ikke blot økonomisk/socialt, men også kulturelt og i form af ikke at være garanteret de samme rettigheder som danske arbejdere.

De udenlandske arbejdere henvises traditionelt til at tage det hårdeste og mest sundhedsfarlige arbejde. Arbejdsgivernes udnyttelse af borgerlige fordomme mod de udenlandske arbejderes kultur og traditioner er med til, sammen med disses ofte ret lave faglige kamp-bevidsthed, yderligere at splitte arbejderklassen. Hertil kommer, at de udenlandske arbejderes usikkerhed og risiko for ikke at få fornyet arbejdstilladelsen og dermed blive udvist af landet gør dem til lettere ofre for overgreb fra myndigheders, boligspekulanter osv. side. Sprog- og uddannelsesproblemer forstærker disse forhold.

For at overvinde splittelsen mellem udenlandske og danske arbejdere, og for at sikre de udenlandske elementære rettigheder, må der samles bredest mulig opbakning om krav som: Samme retssikkerhed for danske og udlændinge. Nej til politisk udvisning. Ophævelse af alle lovbestemmelser, der diskriminerer udenlandsk arbejdskraft, direkte eller indirekte. Øgede muligheder for sprog- og anden uddannelse.

g) National uafhængighed til Grønland og Færøerne.

En speciel forpligtelse påhviler os i kampen mod den danske imperialismes undertrykkelse af Grønland og Færøerne.

Udplyndringen af de grønlandske naturressourcer, affolkningen af udstederne, den diskriminerende lønpolitik, bestræbelserne på at ødelægge den grønlandske kultur og natur, er udslag af den danske kolonipolitik i Grønland. Hertil kommer de store sociale, kulturelle og økonomiske problemer, de mange grønlandere, specielt unge, udsættes for, når de søger til Danmark efter arbejde og/eller uddannelse, problemer, som yderligere forstærkes af krisen i Danmark.

De politiske kræfter i Grønland består stort set af tre bevægelser. *Atassut*, som repræsenterer højrefløjen, kompradorborgerskabet, som ønsker fortsat nær tilknytning og alliance (Rigsfællesskab) med Danmark. Kompromispartiet *Siumut*, som repræsenterer det nationale borgerskabs interesser, og som stiller sig tilfreds med den såkaldte »Hjemmestyreordning«. Endelig er der den endnu løst organiserede bevægelse *Aussivik*, som ikke vil lade sig nøje med »Hjemmestyre«, men kræver fuld løsrivelse fra Danmark og fuld national uafhængighed for Grønland. I denne bevægelse, som især har opbakning blandt den grønlandske ungdom, findes der bl.a. erklærede marxister-leninister.

Færøernes nationale selvstændighed undertrykkes ligeledes af det danske borgerskab. økonomisk bl.a. gennem den danske kontrol med Færøernes import og hele den færøske økonomis afhængighed af den danske finanskapital; politisk især gennem anvendelsen af Færøerne som militært støttepunkt for NATO.

KAM-1 støtter fuldt og helt det grønlandske og det færøske folks kamp for fuld løsrivelse fra Danmark og fuld national uafhængighed, og vi støtter kampen imod enhver diskrimination af specielt de grønlandske arbejdere i Danmark.

Dog går vi ikke ind for den 'løsrivelse' højrekræfterne foreskriver. Med argumentationen, at Grønland og Færøerne er »urentable«, vil de kappe alle bånd underforstået, at de imperialistiske virksomheder fortsat kan udplyndre koloniernes rigdomme.

P.g.a. de mange stærke, både økonomiske og kulturelle bånd, der knytter sig mellem den danske stat og Grønland og Færøerne, har den danske stat en særlig forpligtelse i at yde en betingelsesløs støtte og vejledning i den nationale selvstændigheds periodes opbygning.

2. Nationalt

a) Folketings-, amts- og kommunalvalg

Parlamentarismen blev skabt i borgerskabets kamp mod feudalismen. Parlamentet blev en del af den borgerlige statsmagt, og som sådan et redskab for kapitalens diktatur.

Arbejderklassens interesse er at afskaffe kapitalismens diktatur, selv i dens mest demokratiske form, og oprette et virkeligt demokrati for de arbejdende masser, dvs. proletariatets diktatur, som er baseret på massernes egne demokratiske organer: arbejdderrådene.

Ikke desto mindre er kommunisterne for den

demokratiske republik som den statsform, der er den bedste for proletariatet under kapitalismen, fordi den giver de bedste betingelser for udfoldelse af proletariatets klassekamp. Derfor forsvarer kommunister de demokratiske rettigheder, herunder den almindelige stemmeret, mod borgerskabets forsøg på at indskrænke dem.

Kommunister går også ind for deltagelse i de borgerlige parlamenter, idet parlamentet kan bruges som en talerstol, til fremlæggelse af forslag til aktionsenhed, til afsløring af borgerskabets og de reformistiske arbejderlederes politik. Derved kan kommunisters deltagelse i parlamentet blive en støtte til udviklingen af massernes aktion, en støtte til udviklingen og opbygningen af enhedsfronten mod kapitalens offensiv og den stadig stigende krigsfare.

Netop fordi masserne har tiltro til parlamentarismen er det tvingende nødvendigt for kommunister at deltage i de borgerlige parlamenter. Kun ved at være indenfor dem, kan vi føre den langvarige og hårdnakkede kamp for at afsløre og overvinde massernes illusioner om parlamentarismen.

Det faktum at vi endnu ikke er stærke nok til at stille op til valgene, betyder på ingen måde at vi boykoter disse. En boykot vil bryde med de marxistiske-leninistiske principper, da det er en isolationistisk linie.

En boykot kan kun tages i brug i *særlige* situationer, nemlig hvor det brede, almene, og hurtigt voksende *revolutionære opsving* muliggør en sejrrig boykot.

Vi tager ligeledes afstand fra den »maskerede« boykotlinje, som består i at »stemme blankt«, i ødelæggelse af stemmesedler osv. Det er ligeledes en anarkistisk opgivelse af de muligheder som parlamentarismen giver arbejderklassen for at påvirke styrkeforholdene mellem de politiske kræfter, udnytte modsætninger inden for borgerskabet.

I de tilfælde hvor vi ikke selv stiller op, opfordrer, vi ved folketings- amts- og kommunalvalg, til at stemme på et af de opstillede arbejderpartier, ud fra følgende kriterier:

- 1) Hvilket parti har det valgprogram, der bedst svarer til arbejderklassens politiske og økonomiske dagskrav.
- 2) Hvordan fremmer vi bedst mulighederne for etablering og udnyttelse af et arbejderflertal.

Ud fra disse principper fastslår forbundet i den aktuelle situation, hvilket parti vi vil opfordre til at stemme på. CK skal endvidere udarbejde et valgprogram, som må indeholde agitation om følgende spørgsmål:

- 1) Valgets hovedspørgsmål
- 2) Arbejderklassens mest brændende dagsaktuelle krav.

3) Kampen for arbejderflertallet

4) Arbejderklassens hovedfjende i valget, og dens forbundsfæller.

5) Massekampenes betydning for at opnå indrømmelser fra regeringen.

6) En opfordring til at stemme på et bestemt parti, med en begrundelse herfor, ud fra de før omtalte principper.

Endvidere må vi forklare i vor valg-propaganda om det aktuelle valgs økonomiske og politiske baggrund, om borgerskabets taktik til at bedrage masserne, om samtlige opstillede partiers klassekarakter, om kapitalismens krise og parlamentarismen som et redskab for kapitalens diktatur, om nødvendigheden af et revolutionært kommunistisk parti og proletariatets diktatur.

b) Den faglige kamp.

Indledning

Fagbevægelsen har sit udspring i arbejderens forsøg på i fællesskab at tilkæmpe sig bedre løn og arbejdsvilkår. Den enkelte arbejder står magtesløs i kampen overfor kapitalisten.

De første fagforeninger indskrænkede sig derfor til de daglige behov, til de umiddelbare kampmidler mod kapitalens stadige overgreb. Denne fagforeningsvirksomhed er ikke bare berettiget, den er også nødvendig.

Den faglige bevidsthed, der opstod ved kapitalismens gennembrud, er således ikke en revolutionær bevidsthed. Det bliver den først når arbejderne indser, at det ikke er nok at føre interessekamp inden for kapitalismens rammer, men at selve kapitalismen skal afskaffes.

I den snævre faglige bevidsthed ligger også roden til reformismen og økonomismen, dvs den opfattelse, at arbejderne skal stille sig tilfreds med at få så stor en del af 'samfundskagen' som muligt.

Fagbevægelsen skal imidlertid ikke alene beskæftige sig med den snævre og umiddelbare kamp, men også udnytte sin magt mod hele lønslavesystemet.

Det er fagbevægelsens opgave at arbejde for arbejderklassens fuldstændige frigørelse og de må støtte enhver social og politisk bevægelse, som er rettet mod dette mål.

For fuldstændig frigørelse af arbejderklassens undertrykkelse er arbejderklassens ideologiske, politiske og økonomiske kamp nødvendig.

Den danske fagbevægelse

Den danske fagbevægelse startede i slutningen af det 19. århundrede og voksede sig hurtigt stor og stærk i kampen mod borgerskabet. Men det danske borgerskab, og fagbevægelsens reformistiske ledere sluttede hurtigt borgfred. Fra fagbevægelsens start bekæmpede kapitalisterne arbejderens organisation, men allerede så tidligt som i 1899, anerkendte borgerskabet fagfore-

ningernes eksistens og deres ret til forhandling samtidig med at de anerkendte arbejdernes ret til at organisere sig.

Men septemberforliget var alligevel et klart nederlag for den danske fagbevægelse. Med dette forlig accepterede socialdemokratiske faglige ledere »arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet« og i Septemberforliget blev grundlaget for arbejdsretten lagt.

Septemberforliget svækkede fagbevægelsens kampkraft og det lykkedes i høj grad kapitalen at binde arbejderbevægelsen til kapitalismen gennem de borgerliggjorte arbejderledere.

Fra det tidspunkt er det ikke længere den dominerende linie i borgerskabet at bekæmpe og hindre fagforeningerne i at eksistere, borgerskabets linie er tværtimod at gøre alt hvad de magter for at knytte fagbevægelsen til sig.

Gennem fagbevægelsens reformistiske ledere, som bliver opkøbt og bestukket af borgerskabet, dannes et arbejderaristokrati og et fagligt bureaukrati der forfægtar klassesamarbejdslinien og som gennem årene har støkket fagbevægelsens kampmuligheder mere og mere.

I dag er den danske fagbevægelse bastet og bundet af love og forordninger, dels gennem de kollektive overenskomster, hovedaftale og dels gennem folketingets lovgivning på arbejdsmarkedet, med arbejdsløhedskasser, arbejdsformidling og forligsmandslov som de vigtigste.

Men det afgørende er ikke love og kollektive overenskomster, men den kendsgerning, at fagbevægelsen ledes af reformister, arbejderaristokrater og bureaukrater, der har sikret sig magt og privilegier i dette samfund ved at sælge ud af arbejderklassens krav og interesser overfor borgerskabet.

Dette sker bl.a. gennem utallige udvalg og kommissioner hvor fagbevægelsens ledere sidder sammen med repræsentanter fra arbejdsgiverne og fra statsmagten og planlægger den kommende politik på arbejdsmarkedet, den økonomiske politik, boligpolitik, skattepolitik osv.

Gennem disse udvalg og kommissioner knyttes fagpamperne til statsapparatet og deltager direkte i styringen af det kapitalistiske samfundssystem.

Klassesamarbejdet udbygges og uddybes gennem forskellige forslag om strukturrendringer, som mere og mere lægger magten hos fagbevægelsens top, samt økonomiske løsninger der tilgodeser kapitalens interesser, som ØD. Fagbevægelsen går klart mod højre.

Det nyeste led i denne korporative udvikling er de af LO foreslåede 3-partsforhandlinger, hvor LO, DA og staten i fællesskab skal sidde og tilrettelægge de kommende overenskomstforhandlinger.

Tre retninger i fagbevægelsen

Klassesamarbejdslinjen

Socialdemokratiet og LO står for den åbne klassesamarbejdslinie i fagbevægelsen. Den

danske arbejderklasse skal betragte sig som værende i samme båd som kapitalisterne, og i fællesskab skal arbejdere og kapitalister løse problemerne. Denne linie kendes af hele arbejderklassen, omend dens konsekvenser kun forstås af et mindretal.

Arbejderklassen skal acceptere at krisens byrder væltes over på deres skuldre, det gælder for overenskomsterne, hvor den socialdemokratiske regering griber ind og lovgiver på området, bestemmer løn og arbejdsforhold, det gælder fagbevægelsens accept af kriseforligenes byrder, accepten af ledende socialdemokraters slagting af strejkende arbejdere.

At denne klassesamarbejdslinie kan være dominerende i fagbevægelsen skyldes ikke alene en lille håndfuld ledende socialdemokratiske top-pamper. Det skyldes klassesamarbejdsliniens dybe rødder i den danske fagbevægelse. Forbundsformænd, fagforeningsformænd tillidsfolk og menige medlemmer er i langt den overvejende grad tilknyttet Socialdemokratiet, enten i form af medlemskab eller som faste vælgere. Og når selv menige arbejdere ikke bryder med denne klassesamarbejdslinie, som gennem de seneste år har kostet det ene sviende nederlag efter det andet hænger det først og fremmest sammen med manglen på et reelt alternativ.

Kredsen omkring Formandsinitiativet

En anden retning i fagbevægelsen er i dag samlet omkring FI. FI-linien praktiseres først og fremmest i fagsforeninger som Sømændenes forbund, typograferne, enkelte afdelinger indenfor Metal, Rør og Blik, Postarbejderne og Bryggeriarbejderne.

Denne linie domineres af DKP og det er DKP's faglige tillidsfolk, der udgør kernen i FI.

FI har i forbindelse med overgreb fra kapitalens side og overgreb gennemført af den socialdemokratiske regering taget initiativ og/eller deltaget i de protestbevægelser, der har været. Kendetegnende for FI's politik er, at de er et halehæng til den spontane bevægelse. I forbindelse med Hartling-regeringens indgreb, var der en bred spontan bevægelse mod indgrebene, og presset af den, kunne FI arrangere kæmpedemonstrationer, men FI gik ikke i spidsen, og de skærpede ikke kampen. De fulgte den spontane bevægelse for at vinde indpas og bevare deres fodfæste.

Men det er undtagelsen når de, med udgangspunkt i massernes reaktioner og ønsker går i spidsen for kampen på trods af love og regler, og det er ikke sket at denne retning virkelig har udnyttet arbejderklassens kolossale styrke til at gennemføre klassens dagskrav på trods af og imod de socialdemokratiske ledere i fagbevægelsen, partiet og regeringen. Linien er klart reformistisk og vil, i takt med en øget indflydelse og magt fralægge sig de radikale og militante synspunkter de idag bryster sig af og vinder sympati på.

De revolutionære

I de sidste år er der begyndt at markere sig en opposition til venstre for DKP og SF. En forskelligartet samling af arbejdere, der har vendt reformisterne i fagbevægelsen ryggen. Denne opposition udgøres i fagsbevægelsen af VS, KF, RSF, FS, KAP og KAM-1 samt forskellige andre organiseret i faglige grupper lokalt efter arbejdsplads eller i en fagforening, ligesom den rækker ind i de reformistiske arbejderpartier især i SF og DKP.

Denne bevægelse er imidlertid splittet i sin faglige arbejde såvel som i det politiske. Men der er dog visse fællestræk. For det første er det denne gruppe der aktivt støtter de mange strejker rundt om på arbejdspladserne, strejker organiseret gennem strejkekomiteer og på de strejkendes egne betingelser, det er disse kræfter der arbejder på at styrke strejkestøttearbejdet og endelig er det denne opposition der forsøger at bryde med klassesamarbejdslinjen, den faglige spændetroje og arbejdsmarkedsløvene. Kendtagnende for denne retning er, at de arbejder på at gøre fagbevægelsen til slagkraftig organisation, der på det økonomiske og politiske område kan kæmpe arbejderklassens dagskrav igennem, samtidig med at perspektivet for arbejderklassens frigørelse bliver fastholdt.

Omkring denne opgave er der stor uenighed og økonomismen og den manglende forståelse for enhedsfrontens politik er de væsentligste politiske afvigelser.

En faglig linie

På trods af manglende aktivitet i det faglige arbejde, fra det store flertal af arbejderne, betragter vi arbejdet i klubber og fagforeninger, som det vigtigste massearbejde for klassebevidste arbejdere. Det store flertal af arbejderklassen er organiseret i fagforeningerne, og medlemskab af en fagforening garanterer det mindstemål af faglige og økonomiske rettigheder, som fagbevægelsen har tilkæmpet sig gennem tiderne, ligesom det forbedrer mulighederne for den nødvendige enighed i kampen mod kapitalen, skruerækkere og løntrykkere.

Den danske fagbevægelse er en enhedsfagbevægelse, og det kæmper vi for at den vedbliver at være, ligesom vi kæmper for den højst mulige organisationsprocent.

Vores arbejde i fagbevægelsen tager sigte på:

- at drage de brede arbejdermasser med i det faglige arbejde, sikre deres deltagelse i alle væsentlige beslutninger, og udvikle tendensen blandt dem til at tage forsvaret for deres økonomiske og faglige interesser i egne hænder, og til at bryde med det fagretslike system.
- Isolere fagpamperne, vælge klassebevidste kammerater ind på pladserne i klub og fagforening, og anvende kasserne og apparatet til gavn for medlemmerne.

- Forbedre arbejderklassens kampmuligheder generelt, ved at styrke kampen for demokrati i fagbevægelsen, og kampen for at fjerne dens bindinger til statsmagten.
- Vinde arbejderklassen for kommunismen, gennem revolutionær propaganda og agitation, samt gennem vores eksempel i det faglige arbejde.

For at fremme denne linje, lægger vi følgende hovedretningslinjer for de forskellige områder af den faglige kamp:

Arbejdsretten. Vi kræver denne domstol fjernet, som siden sin oprettelse har dømt tusindvis af arbejdere, hver gang de har sat sig til modværge mod kapitalisternes overgreb. Vi vil arbejde for at skabe en bred politisk bevægelse, der kræver Arbejdsretten fjernet, samtidig med at vi i det daglige arbejde vil bekæmpe dens domme gennem udtalelser, demonstrationer, strejker, nægtelse af at betale bod.

Forligsmandsloven. Vi ønsker denne lov fjernet, som siden vedtagelsen i folketinget i 1934 har givet kapitalisterne og den siddende regering et våben i hånd, som de flittigt har benyttet. Loven sikrer at strejker kan udsættes, at sammenkædningsregler tages i anvendelse således at et nej til et mæglingsforslag er uhyre vanskeligt at stable på benene, og endelig at mæglingsforslag, udarbejdet af forligsmanden tit er anvendt af en regering til overenskomstindgreb under henvisning til at en »uvildig« instans har udarbejdet det. Dertil kommer, at til forkastelse af et mæglingsforslag ved urafstemning på arbejderside kræves, at ikke blot et flertal af de i afstemningen deltagende, men samtidig, at mindst 35% af samtlige stemmeberettigede har stemt mod forslaget.

Hovedaftalen. Vi ønsker denne aftale mellem LO og DA fjernet. Hovedaftalen sikrer først og fremmest fredspigten mellem overenskomsterne, altså en sikring af, at de overenskomster der er indgået skal fastholdes i en toårig periode, uanset hvilke politiske overgreb regeringen tvinger ned over arbejderklassen, har denne ingen lovlig ret til at strejke. Dernæst fastslår Hovedaftalen arbejdsgiverens ret til »lede og fordele arbejdet«.

Overenskomster. Som afløser for hovedaftalen stiller vi alene kollektive overenskomster. Disse overenskomster skal afsluttes for bundsvis og afstemningerne skal gennemføres med simpelt stemmeflertal og ved urafstemning.

Idag bruger LO, Arbejdsgiverne og regeringen i fællesskab de kollektive overenskomster til at sænke reallønnen. For at imødegå dette, må vi deltage i kampen for den bedst mulige overenskomst. Vi kræver af forbund og LO at de rejser *arbejdspladsernes* krav ved forhandlingerne, og vi afslører enhver faglig leder, der svigter krav, som han en gang har lovet at støtte, ligesom vi mobiliserer arbejderne til den størst mulige deltagelse i forhandlingerne, herunder for eks. i form af demonstrationer, for at lægge pres på de faglige ledere. Alt dette, er et nødvendigt led i mobiliseringen af arbejderklas-

sen, til fortsat kamp for de krav som faglige ledere svigter.

Arbejdsformidling. Vi ønsker al kontrol og anvisning ført tilbage til fagforeningerne og ikke administreret gennem statslige kontorer. Og dette sker under parolen, Først fyret, først tilbud om arbejde. Arbejdsformidlingen har, dengang den lå i fagforeningerne, været anvendt til at sikre bedre løn og arbejdsforhold, således skal fagforeningernes formidling igen være. Dernæst må det sikres, når formidlingen ligger i fagforeningerne, at der demokratisk vælges kammerater til disse poster der kan afsættes, hvis de ikke varetager medlemmernes interesser.

Tillidsmandssystemet. Vi vil arbejde for, at det alene bliver arbejderne der vælger og afsætter deres tillidsmænd, uafhængigt af arbejdsgiverens ønsker. Dernæst ønsker vi sikring af tillidsmanden mod afskedigelse.

Dyriftsregulering. Reguleringen af lønnen skal fastholdes på trods af kapitalisternes angreb på den. Samtidig skal den gøres bedre således at portionerne kommer til udbetaling straks efter at prisstigningerne har fundet sted og portionerne skal yde fuld dækning.

Lønssystemer. Vi vil bekæmpe enhver form for lønssystemer, akkordsystemer, »motivations«, »selvstyrende grupper« osv. der bygger på en højere udbytningsgrad af arbejderne, forsøger at splitte arbejderne.

ØD. ØD er et led i indkomstpoltikken og må bekæmpes, blandt andet ved at vinde så mange klubber og fagforeninger som muligt for kravet »Nej til ØD«. ØD er tvungen opsparring til gavn for kapitalisterne og fagpamperne, samt et af LO og SD's vigtigste midler til at tilsløre, at økonomisk demokrati for arbejderklassen, kan ikke opnås, så længe kapitalismen eksisterer.

Industriforbund. Princippet om én arbejdsplads, én fagforening støtter vi. Men i dannelsen af industriforbund skal det sikres medlemmerne en større demokratisk indflydelse.

Vi vender os derfor imod de planer som fagtoppen har lagt frem omkring industriforbund, idet de vil indskrænke demokratiet.

LO og SD. Vi vender os imod fagbevægelsens snævre tilhørsforhold til SD, og kræver at SD's to »fødte« medlemmer i LO's forretningsudvalg nedlægges, og at LO's økonomiske støtte til »Aktuel« ophører.

Arbejdsløshedsudvalg. De arbejdsløses kamp er en fælles kamp med hele arbejderklassen. Men de arbejdsløse har specielle faglige og politiske arbejdsområder, som de skal sikre sig at have en organisation til. Derfor skal alle fagforeninger med arbejdsløse oprette arbejdsløshedsudvalg bestående af de arbejdsløse kammerater. Disse arbejdsløshedsudvalg skal være selvstændige klubber. Fagforeningen skal sikre lokale forhold og økonomi for arbejdsløshedsudvalget.

I centrum for de arbejdsløses kamp står følgende krav: Anvisning og kontrol tilbage til fagforeningen, Først fyret, først tilbud om arbejde.

Sikkerhed og miljø. Dårlig sikkerhed på arbejdspladserne, brug af forskellige kemiske stoffer, hvis skadevirkninger ikke er undersøgt, støv, støj, røg, akkordræs m.m. er skyld i arbejdsulykker, erhvervs sygdomme og tidlig nedslidning af arbejderne. I kampen for et bedre arbejdsmiljø skal der først og fremmest faglig aktivitet til: f.eks. boykot af forskellige produkter, farlige arbejdsituationer osv. Men for at styrke denne aktivitet, må vi arbejde på, at forbund, fagforeninger og arbejdspladser tager kontakt med og styrker forbindelserne til de læger, forskere osv., der vil forske til gavn for arbejderklassen og på dens betingelser. Samarbejdet kan bl.a. gå på:

1. at forbundene ansætter nogle af disse som miljøkonsulenter.
2. at de enkelte fagforeninger nedsætter miljøudvalg, der består af folk fra arbejdspladserne, og som skal samarbejde med gruppen.
3. at arbejdspladserne får nogle af disse ud at se på forholdene, så de kan vejlede og støtte i kampen.

Strejkekamp

Den faglige kamp har mange udtryksformer. Dels er der den daglige kamp, som går ud på at lægge pres på arbejdsgiveren i forskellige situationer. Som eksempler herpå kan nævnes: Boycot af forskellige udvalg (Samarbejdsudvalg, sikkerhed og miljøudvalg mm.), boycot af sundhedsfarlige stoffer (som f.eks. epoxy), trusler om fagligt møde og fagligt møde i arbejdstiden. Dels er der de mere skærpede former som arbejdslangsom-aktioner, strejke og blokade.

I forbindelse med strejker opfordrer vi til dannelse af strejkekomiteer. Dette gælder også selv om et flertal eller en hel klub - eller afdelingsbestyrelse - går ind for strejken. Formålet er, at vælge en demokratisk ledelse blandt de strejkende, der kan organisere og koordinere strejken.

Strejkekomiteens opgave er, ud fra de beslutninger som de strejkende træffer, at føre disse beslutninger ud.

I enhver strejke skal vi arbejde for at flgting indgår:

Strejkekomiteen vælges på et fællesmøde for de pågældende arbejdere. Den skal udelukkende bestå af folk der går ind for strejken, samtidig med at det sikres, at strejkekomiteen afspejler arbejderne bredt, og at den dækker over alle de strejkende (deltagere fra forskellige afdelinger m.v.). Strejkekomiteen skal alene forhandle med arbejdsgiveren.

- strejken skal ikke indbringes for Arbejdsretten og det vedtages at man nægter at efterkomme dens henstillinger og domme, og nægter at betale dens bøder.

- at arbejdet genoptages ikke blot på grund af løfter.

- arbejdsgiveren må forpligte sig til ikke at foretage represalier mod nogen af de strejkende efter strejkens afslutning.

Endelig skal det sikres, at hovedparten af de strejkende aktiviseres i selve aktionen, herunder deres familier, bl.a. med støttearbejde herunder først og fremmest besøg på andre arbejdspladser.

Strejkekomiteen skal lede alt støttearbejde til strejken. Det gælder ikke blot det arbejde der foretages af de strejkende selv, men også det arbejde, der sker gennem støttekomiteer landet over.

I forholdet til fagforening og forbund, samt arbejderpartierne skal de strejkende forlange støtte fra deres faglige organisation. Det kan være økonomisk støtte, politisk og faglig støtte. Men de strejkende skal aldrig lade en fagforening eller forbund overtage strejkeledelsen.

Men det er vigtigt at forberede og planlægge en strejkekamp grundigt. Derfor er det en stor opgave at sikre at strejkeudvalget nedsættes før strejken starter, for at forberede strejken i detaljer, samt vælge det rette tidspunkt for strejken.

For mange strejker gælder, at det er særdeles vanskeligt at vurdere kræfterne. Hvor stærke er arbejdsgiverne og hvor langt kan de presses, og hvor stærke er de strejkende selv. Skal en strejke give resultater er evnen til at vurdere disse forhold særdeles vigtige. En strejke der ville blive til et nederlag kan vendes til en sejr, hvis man forstår at vurdere klassekræfterne og f.eks. afslutter strejken på det rette tidspunkt, på trods af at alle strejkens krav ikke er ført igennem.

Støttearbejdet skal til enhver tid foregå på de strejkendes eget grundlag, og de må sikres ledelsen af det. Støttearbejdet foregår på to hovedområder:

1) Inden for fagbevægelsen: Solidariteten fra andre arbejdspladser og fagforeninger er den vigtigste at opnå, da den også kan bestå i sympatistrejke, boykot af strejkeramt arbejde m.m. Lige så vigtig er mobiliseringen af fagets arbejdsløse i indsamlingsarbejde, som blokadevægter m.m.

Vi kræver altså af vores klub- eller afd. bestyrelse at de foretager indsamling og spreder kendskab til den overenskomststridige strejke blandt medlemmerne. Hvis dette afvises, arbejder vi for oprettelsen af en støttekomitee det pågældende sted.

Vi går ind for at fagforeninger støtter overenskomststridige strejker åbent, og arbejder for, at de mange fagforeninger der allerede idag - åbent eller skjult - støtter overenskomststridige strejker - samles i et slagkraftigt opør med arbejdsretten på dette felt.

2) Støttekomiteerne. Støttekomiteerne er opstået som følge af at hovedparten af fagbevægelsen ikke vil støtte overenskomststridige strejker. De tager sig af at rejse moralsk og økonomisk støtte i andre lag af den arbejdende befolkning, i boligområder og på uddannelsessteder. Der er således en naturlig arbejdsdeling mellem støttekomiteerne, og fagbevægelsen. Denne arbejdsdeling udelukker ikke et samarbejde, det er tværtimod nødvendigt for en virkelig slagkraftig solidaritet. Vi arbejder for at

støttekomitebevægelsen bliver så slagkraftig som muligt, og det kan være formålstjenligt at gøre støttekomiteen permanent, for så vidt der vælges et kontaktsvalg med en liste over aktiverne/medlemmerne.

Fagopposition

Hvis der skal opnås varig fremgang i den faglige kamp, er det nødvendigt, at de kræfter der vender sig mod klassesamarbejdet forener sig i størst mulig udstrækning.

KAm-1 vil arbejde for at samle den faglige opposition i de enkelte fagforeninger, på lokalt plan og på landsplan.

For mange arbejdspladser, og i langt de fleste fagforeninger er forholdene således, at der kun er et fåtal af fagligt aktive arbejdere. Det er i første række vores opgave at samle disse arbejdere, der politisk spænder fra socialdemokratiet til den revolutionære venstrefløj i et enhedsarbejde. Det kan spænde over aktionsenhed om enkeltssager til et mere permanent enhedsarbejde.

c) Fagligt ungdomsarbejde

Arbejderungdommen er udsat for de samme overgreb fra kapitalens side som den øvrige arbejderklasse, men har desuden en lang række specielle forhold at kæmpe imod.

Ungarbejderne bliver i mange tilfælde groft underbetalt, de får ikke fuld dyrtid, visse fagforbund holder udsalg med ungarbejderlønningerne ved overenskomsterne (f.eks. HK ved overenskomsten i 1977. Lærlingene er underlagt en lærlingelov, der giver mestrene hånds- og halsret over dem. EFG-lærlingene er ikke sikkert praktikplads og EFG-basisarslønnen er fjernet.

Lærlingene og ungarbejderne bliver ikke betragtet som en del af arbejderklassen, som en del af fagbevægelsen, med det resultat, at lærlinge og ungarbejdere ikke har selv de mest fundamentale rettigheder (aktionsret osv.), samtidig med at langt den overvejende del af fagbevægelsen ikke støtter lærlingenes og ungarbejdernes krav og slet ikke går til kamp for dem, men direkte eller indirekte modarbejder dem.

Arbejderungdommen kæmper for at forandre dette. Der er en voksende forståelse for at organisere sig i LLO, Lærlingenes- og Ungarbejdernes Landsorganisation, og af at føre kamp mod kapitalens overgreb og en kamp for at blive accepteret som en del af arbejderklassen. Denne kamp bliver ført på mange måder. Gennem demonstrationer, aktioner på arbejdspladserne og på tekniske skoler, aktioner rettet mod arbejdsgivere, der underbetaler ungarbejdere og gennem opfordringer til faglærte og u-faglærte på arbejdspladserne og til generalforsamlingerne for at vinde en støtte til arbejderungdommens krav. KAm-1 støtter denne kamp, da det er vigtigt at aktivisere arbejderungdommen, og da det på længere sigt kan medvirke til at der kommer en kamplinie i fagforeningerne.

Kampen mod ungdomsarbejdsløsheden

Mange unge er ikke sikret understøttelse, idet de ikke er organiseret i en A-kasse. Derfor må det kræves at unge arbejdsløse, der kommer direkte fra skolen, og derfor ikke er tilmeldt en A-kasse, bliver berettiget til understøttelse.

De specielle tilskud til arbejdsgiverne, som led i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden, tager vi skarpt afstand fra, fordi det er et forsøg på at lægge krisens byrde over på arbejderklassens skuldre, da det er den, der gennem skatten finansierer disse tilskud, og derigennem søger for billig arbejdskraft og større profitter til arbejdsgiverne. At tro at arbejdsgiverne vil ansætte mere arbejdskraft end nødvendigt på grund af tilskuddene er tåbeligt, da det vil nedsette deres profit.

Tilskuddene virker også som løntrykkeri, fordi arbejdsgiveren hellere vil ansætte unge arbejdsløse, som de kan få tilskud for, frem for andre arbejdere, hvor de skal betale den fulde overenskomstmæssige løn. Derudover er disse tilskud med til at spille unge og ældre arbejdere ud mod hinanden, hvilket kun er til fordel for arbejdsgiverne.

Som et led i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden kræver vi af amt og kommune, at virksomheder der påtager sig at opføre offentligt byggeri for at modtage licitation hertil skal beskæftige et vist antal lærlinge.

Vi opfordrer LO til at gå aktivt ind i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden ved bl.a. at oprette ungdomsarbejdsløshedsudvalg for de unge, der ikke kan blive optaget i andre arbejdsløshedsudvalg. Dette skal ske i samarbejde med de allerede eksisterende arbejdsløshedsudvalg.

VÆK MED ALLE TIDSBEGRÆNSNINGER I A-KASSE LOVEN
LÆNGST LEDIG - FØRST TILBUD OM ARBEJDE
FIJRN TILSKUDDENE TIL ARBEJDSGIVERNE - FULD UNDERSTØTTELSE TIL ALLE UNGE ARBEJDSLØSE

Faglige uddannelser

Den øgede industrialisering i perioden efter 2. verdenskrig ændrede kapitalens krav til den faglige uddannelse. Især var det de store virksomheder der var utilfredse med mesterlæren, idet denne uddannelse kun giver lærlingene et kendskab til et snævert fagligt område. De ønskede i stedet en mere alsidig uddannelse, som kunne uddanne en mere fleksibel arbejdskraft, der kan flyttes rundt i produktionen alt efter hvor der er mangel på arbejdskraft. Derfor opstod de erhvervsfaglige grunduddannelser, EFG, som en forsøgsuddannelse - man mente den på længere sigt helt skulle afløse mesterlæren. Fagbevægelsen og lærlingebevægelsen støttede fra starten denne nye uddannelse, idet den ville betyde en bedre faglig uddannelse af de unge.

De små næringsdrivende går dog stadig ofte ind for mesterlæren, da de er afhængige af, at de kan have en lærling gående som billig arbejdskraft i 4 år, hvorefter han kan fyres og en ny lærling ansættes. De støttes af de borgerlige partier, der har deres vælgerbasis i småborger-skabet, og derfor forringes EFG - en sådan forringelse fandt sted, da Folketinget i 1976 fjernede lønnen på basisåret.

Vi ser idag hvordan lærlingene søges anbragt i samme situation som de øvrige uddannelsessøgende. Lærlingeuddannelsen søges lagt ind som en udvidet del af almen skoleuddannelse osv. Socialdemokratiet har i hele deres uddannelsespolitik kæmpet for og lagt op til, at de faglige uddannelser skal underlægges det statslige uddannelsessystem.

Der er i LLO to linier i spørgsmålet om, hvem der skal styre de faglige uddannelser. DKU'erne mener, at det skal være staten og folkettinget, da de mener det er lettere at presse og holde staten fast end det er at presse arbejdsgiverne. Derfor ser de ikke lærlingenes kamp som en del af arbejderklassens kamp, men som en del af de uddannelsessøgende kamp.

Denne linie er vi uenig i. Det må være en af arbejderungdommens største opgaver at nedbryde de skel, der er i arbejderklassen mellem lærlinge og den øvrige arbejderklasse, for det er en forudsætning for at arbejderungdommens krav kan blive kæmpet igennem. Derfor mener vi, at det skal være gennem overenskomsterne at uddannelseskravene skal kæmpes igennem, så det bliver fagbevægelsen der kommer til at kontrollere lærlingeuddannelsen og ikke staten. Hvor god eller dårlig lærlingeuddannelsen bliver vil selvfølgelig til enhver tid afhænge af hvor stærkt arbejderklassen står overfor kapitalisterne, men vi mener ikke at lærlingeuddannelsen bliver bedre fordi det er staten, der står som »garant« for uddannelsen. Staten vil til alle tider i afgørende spørgsmål gå arbejdsgivernes ærinde. Derfor:

LÆRLINGEUDDANNELSERNE IND UNDER OVERENSKOMSTERNE

Vi mener ikke at mesterlæren skal afskaffes for basislønnen er blevet genindført på EFG, fordi det vil betyde at mange unge arbejdere ikke vil have økonomisk mulighed for at gennemføre en faglig uddannelse. Mesterlæren med løn fra første dag er den eneste mulighed for mange unge, og vi skal derfor også forlange forbedringer af denne uddannelse.

EFG har nogle fordele frem for mesterlæren. Der er mulighed for at vælge fag, efter at man har været gennem en hel branches fag, til forskel fra mesterlæren indeholder den en almen uddannelse (denne indtager dog idag en for stor plads i EFG, og bør i højere grad lægge vægt på fag der vedrører uddannelsen), der er mange flere kvinder der er startet på en faglig uddannelse efter EFG er startet, og der er gode muligheder for at starte et fagpolitisk arbejde på basisårsskolerne.

Bagdele ved EFG er idag desværre ikke få.

Der findes ikke løn på basisåret og ingen sikring af praktikpladser. De 1-årige uddannelses-aftaler, som oprindeligt havde til formål at sikre lærlingene en uddannelse på skiftende arbejdspladser, er i den nuværende arbejdsløshedssituation en ordning, som gør EFG-lærlingenes situation endnu mere usikker. Desuden har mestrene intet ansvar for EFG-lærlingenes uddannelse. Det har alene skolen, og det betyder at mestrene i endnu større grad end under mesterlæren, sjøfler uddannelsen.

Derfor kræver vi:
**GENINDFØRELSE AF BASISÅRSLØNNEN
 BETALT AF ARBEJDSGIVERNE
 UDVIDELSE AF MESTERLÆRLINGENES
 SKOLEPHOLD
 SIKRING AF LÆREPLADSER
 FASTLAGT TURNUSORDNING FOR ET
 HELT LÆREFORHOLD
 FAGLIG KONTROL MED LÆRLINGEUDDANNELSERNE (UDDANNELSESFORHOLD, LÆREPLADSER OSV)**

Lærlingearbejdet på basisåret

Det er på basisåret meget vigtigt at få skabt en faglig aktivitet, fordi man netop her har muligheden for i modsætning til mesterlæren, at opbygge en faglig bevidsthed hos de nye lærlinge. Derfor er det vigtigt at man lægger hovedvægten på at organisere sig i en faglig klub, LLO-klub, som bygger på lærlingenes selvstændige aktivitet, frem for et lærlingeråd/elevråd, der ikke har nogen forbindelse med fagbevægelsen, men hvis grundlag er at fungere som et samarbejdsorgan med skolens ledelse.

På basisåret er det vigtigt at skabe aktivitet omkring lærlingekrav - f.eks. basisårslønnen tilbage, betalt af arbejdsgiveren, sikring af lærepladser til alle. Internt på skolen skal man forsøge at få aktiviteter igang omkring kantine-, undervisnings- og sikkerhedsforhold.

Lærling - svend, samme kamp

Lærlingeloven skal væk, da den hindrer at lærlinge kan gå ud i aktioner for at få forbedrede forhold, og fordi den muliggør, at lærlinge i tilfælde af at svendene er i konflikt kan misbruges som skruibrækkere. I de enkelte tilfælde, hvor lærlingeloven har sikret lærlingene nogle rettigheder, skal disse rettigheder nedfældes i overenskomsten mellem fagforeningen og mestrene.

De særlige lærlingeoverenskomster skal afskaffes, så lærlingen kommer ind under de almindelige overenskomster, som vil betyde fagets mindsteløn til lærlinge, samme tillæg, dyrtid osv. Vi arbejder for at få en høj, fast mindsteløn inden for alle fag. Lærlingene er billig arbejdskraft og dermed er de med til at trykke svendenes lønninger.

Lærlingebevægelsen har gennem LLO i snart en halv snes år krævet løn til at leve af, som i realiteten betyder at en lærling ikke producerer det samme som en svend og derfor ikke skal have så meget i løn. Det kan ikke være arbejdernes opgave at bekymre sig om, hvor

meget den enkelte producerer, men det drejer sig om at sælge sin arbejdskraft så dyrt som muligt. Da lærlingene er en del af arbejderklassen og har de samme leveomkostninger kræver vi at lærlingeforholdene lægges ind under overenskomsterne for derigennem at sikre fagets mindsteløn på alle lærer.

Lærlingene får sjældent mere end den fastsatte mindsteløn. Vi må arbejde for at også lærlingelønnen kan hæves mellem overenskomsterne. Lærlingene må på lige fod med svendene deltage i de lokale lønforhandlinger og have de samme lønforhøjelser, som svendene opnår. Kampen for en højere løn er en fælles kamp. **FAGETS MINDSTELØN PÅ ALLE LÆRE-ÅR
 LÆRLING/SVEND - SAMME KRONE-STIGNING**

Socialdemokratiets forsøg på at knuse det faglige ungdomsarbejde

Socialdemokratiet har i forsøg på at knuse Faglig Ungdom og LLO's aktive arbejde startet sit eget tværfaglige ungdomsarbejde.

Dette såkaldte »ungdomsarbejde« er styret af et centralt udvalg under LO og på lokalt plan organiseret ved oprettelse af tværfaglige ungdomsudvalg under de respektive Fællesorganisationer. De unges indflydelse på dette »ungdomsarbejde« er lig nul, da de ikke har nogen reel indflydelse på beslutningerne, der alene træffes af LO-toppen. Vi ser denne »ungdomsorganisation« som en stor tom skal, der kun har til formål at passivisere arbejderungdommen og likvidere et aktivt ungdomsarbejde. Derfor mener vi det skal boykottes og bekæmpes, da det er udemokratisk, da det er et splittelsesarbejde, som kun er i arbejdsgivernes interesser og da vi kun ser det som et desperat socialdemokratisk forsøg på at puste liv i sit hensygnende ungdomsforbund, DSU. Af disse grunde har dette »ungdomsarbejde« da heller ikke nogen opbakning blandt arbejderungdommen.

Faglig Ungdom/LLO

Det aktive faglige ungdomsarbejde findes i Faglig Ungdom og LLO. I sin levetid har LLO været igangsætter og koordinator af mange af de kampe, arbejderungdommen har været ude i. LLO har været aktiv i kampen for at få en bedre faglig uddannelse, især indenfor EFG-området. LLO har dog ledt denne kamp for en bedre EFG-uddannelse ud på et vildspor, ved at man har rettet kravene til folketinget, istedet for at rejse dem til overenskomsterne m.m.

Hvis arbejderungdommen skal have bedre løn-, uddannelses- og arbejdsforhold er det ikke nok at arrangere demonstrationer og vedtage udtalelser henvendt til regering og folketing. Det afleder tværtimod kampen fra arbejdspladserne, hvis man giver indtryk af at det i sig selv er nok med en demonstration eller protestudtalelse til regering og folketing.

Vi mener LLO i høj grad arbejder på den

måde. LLO lægger ikke nogen klar linie frem for hvordan skellet mellem lærling og svend nedbrydes og LLO kæmper ikke konsekvent mod LO's tværfaglige ungdomsarbejde. Ofte er LLO's arbejdsstil udemokratisk da man beslutter indholdet i kampagner - f.eks. ungdommens aktionsuge - hen over hovedet på medlemmerne, da disse ikke har haft mulighed for at diskutere emnet. I disse spørgsmål er vi klart uenige med den førte politik i LLO, og derfor betragter vi det som vores opgave at være med til at forene den opposition til DKU'ernes klasse-samarbejdslinie, som allerede eksisterer. En opposition som kan lægge et pres på DKU-ledelsen for at få dem til at tage nogle rigtige initiativer, og som kan afsløre deres linie når de forråder kampen. På langt sigt er vort mål derigennem at vinde arbejderungdommen for den revolutionære kamp.

Basisarbejde

Forudsætningen for et aktivt lærlingearbejde er at man i højere grad sætter på at lave arbejdspladsarbejde, dvs. at man på de enkelte arbejdspladser forsøger at organisere lærlingene i klubber. Mulighederne for at oprette klubber vil selvfølgelig variere alt efter om det er en lille eller en stor arbejdsplads, ligesom de forskellige fags traditioner spiller ind.

Det klubben først og fremmest skal beskæftige sig med er konkrete arbejdsforhold. En af mulighederne for at sikre aktiviteterne indenfor lærlingeforeningen er oprettelsen af klubber. I både lærlingeklub og -forening er det vigtigt at strukturen er demokratisk. På generalforsamlingerne skal hovedlinjerne for arbejdet lægges, og mellem disse skal medlemsmøderne være beslutningsdygtige, så medlemmerne derved får så stor indflydelse som muligt. Medlemsmøderne skal dog ikke kunne tage beslutninger der går imod generalforsamlingen.

Aktiviteten og demokratiet kan også styrkes gennem afholdelse af åbne bestyrelsesmøder og oprettelse af arbejdsgrupper, til f.eks. at varetage opgaver som udgivelse af medlemsblad.

I kampen for at øge demokratiet indenfor lærlingebevægelsen er det vigtigt at vi kraftigt tager afstand fra de forsøg, der gøres fra fagforbunds side på at forhindre denne udvikling, som f.eks. Metal hvor man fjernede lærlingenes ret til selvstændigt at organisere sig

STYRK ARBEJDERUNGDOMMENS OG ARBEJDERKLASSENS KAMP

d) Resolution om boligen

Boligområdet er et af de steder, hvor den nuværende samfundsorden har afsløret sig tydeligt som asocial. Tydeligst i den gamle private boligmasse, hvor der er givet grønt lys for, at slytekapital kan hente hurtige milliongevinster gennem såkaldte »flupmoderniseringer« og ud-

stykning af ejerlejligheder. Men den asociale misere findes overalt. Dvs. overalt hvor det drejer sig om en tidssvarende og betalelig bolig for arbejderklassen og den arbejdende befolkning. Derimod har overklassen råd og forbindelser til at skaffe sig en privilegeret bolig. Det er også dem, der kan drage det fulde udbytte af ejerboligens skattefordel og spekulationsmuligheder.

Denne fordeling af et samfunds boliger, er ikke noget særkende for kapitalismen, selvom boligproblemet først er blevet et samfundsmæssigt problem i og med den store indvandring fra land til by under kapitalismen. Den ulige fordeling af boligerne er en simpel følge af uligheden mellem klasserne, og den afskaffes først sammen med disse. Derfor tager vi afstand fra den reformistiske snak om en løsning af boligproblemet under kapitalismen. Det kan kun socialismen klare. Noget andet er, at det afhænger af styrkeforholdet mellem klasserne, hvor social politikken er.

Boligen er en vare

Boligen er en vare. Det gælder hvad enten man køber en ejerbolig eller køber brugsretten til en lejlighed. Med hensyn til hvem der kan købe luksusudgaven af denne vare og hvem der må holde sig til den billige, ligner den alle andre varer. Men boligen er også en speciel vare, fordi den er en nødvendighed for alle på linje med mad og tøj. Overfor arbejderklassen er boligen et vigtigt led i arbejdskraftens reproduktion, dvs. den stadige genskabelse af arbejdernes brugsværdi som arbejdskraft. Man slapper jo bedst af i en god bolig, dvs. ens arbejdskraft genoprettes bedst i en god bolig.

Marxismens politiske økonomi påviser, at der i en vare er en modsigelse mellem *værdi* eller den mængde arbejde, der er nedlagt i varen, og *brugsværdi*. For boligen betyder det, at der er en modsigelse mellem at fremstille *billige* boliger og at fremstille *gode* boliger. Den enkelte boligkapitalist vil kortsigtet interessere sig mest for boligens *værdi*, dens konkurrenceevne, lave pris osv., mens kapitalistklassen som helhed mere langsigtet vil interessere sig for boligens *brugsværdi*, fordi den kan forhøje arbejdskraftens brugsværdi og dermed merværdien. Borgerkabets boligpolitik vil altid være et kompromis mellem disse kortsigtede og langsigtede interesser. Hvilken af de to tendenser, der har mulighed for at slå igennem, afhænger af konjunkturerne, rentens størrelse osv.

Under krisen i 30'erne, hvor der var fald i varepriserne og lav rente, blev der bygget kraftigt i Danmark, hvilket også betød en besparelse i arbejdsløshedsunderstøttelse.

Under den nuværende krise, som er kendetegnet ved store prisstigninger og høj rente, sættes der på hurtig profit. Det betyder, at der bygges *lidt* og *dyrt*, og at *ejerboligen* med tilhørende spekulation udgør en stigende andel af boligmassen.

Disse forhold sammen med faldet i realløn

de seneste år, er baggrunden for den usædvanligt skærpede boligkamp i disse år.

Boligmangelen

Der er mangel, både på boliger i det hele taget, og på boliger af tidssvarende standard, og uden brandfare og sundhedsrisiko. Således manglede der pr. 1.1.75 ca. 350.000 boliger, og i 1970 boede over 1 mio. mennesker i lejligheder som enten manglede centralvarme og/eller eget bad og/eller eget toilet. Dertil kommer de tomme lejligheder i højrentebyggeriet (dog stærkt aftagende i antal på det seneste) og tomme lejligheder i ejendomme, der skal udstykkes i ejerlejligheder. Kapitalistklassen skal nok være sig for at opfylde boligbehovet, da de så ville gå glip af høj fortjeneste og store spekulationsgevinster.

Realløn og boligafgift

Om en stor boligudgift skyldes den høje rente, grundspekulation eller for lavt sat starthuseje, kan være ligegyldigt for arbejderen. Spørgsmålet er om lønnen strækker til huslejen eller ej, og det er *kernen* i boligspørgsmålet for arbejderklassen. Derfor tager vi afstand fra borgerlige og småborgerlige strømninger, der lægger *hovedvægten* i boligspørgsmålet på at bekæmpe den høje rente, spekulation osv.

Prisen på det arbejdende folks livsforhold svinger i *det grundlæggende* omkring deres vareværdier. Og da proletarens købekraft er mindre end borgerens, gives der ham kun adgang til en ringere bolig, hvilket er lige så simpelt, som at direktøren drikker champagne når hans gartner drikker øl. Det betyder ikke, at vi vil henlægge boligkampen til arbejdspladsen. De stærkt stigende boligudgifter er med til at udhule reallønnen, og som sådan skal de kæmpes.

Vi er ikke blinde for, at der i boligsektoren også snydes med overpriser, kunstigt opskruede renter osv. Men det er kun den spot, der føjes til skade, når den rige skal handle med den fattige. Boligproblemet *kerner* er ikke snyderi og ulige handel, men derimod selve klassesamfundet, hvor arbejdskraften såvel som det arbejdende folks livsforhold er varer og investeringsobjekter.

Lejer og husvært

Den økonomiske klasskamp og den boligpolitiske kamp hænger altså direkte sammen. Men man kan ikke sætte lighedstegn mellem de to ting. Forholdet mellem kapitalist (arbejdskøber) og arbejder og mellem husejer og lejer er væsensforskelligt. Når lejeren betaler husleje, optræder *hon* som den formuende part, som køber. Om husejeren trækker lejen nok så meget op, så drejer det sig kun om overdragelsen af en *allerede skabt* værdi. Der skabes ingen merværdi, som arbejderen er tvunget til at lade kapitalisten tage. Vi har at gøre med en ganske almindelig varehandel, og det er ikke *ensbetydende* med at boligbrugeren blir snydt.

Selv om boligproblemerne som regel ram-

mer arbejderklassen hårdest, er den boligpolitiske kamp altså ikke nogen speciel arbejderkamp

Frit boligmarked og ejerlejligheder

Siden krigen har tendensen på det private udlejningsmarked gået på at ophæve huslejestriktionerne og tilstræbe »det frie boligmarked«. »Huslejespændingen« mellem gammelt og nyt byggeri skulle udjævnes, så det dyre nybyggeri kunne udlejes. Denne politik har betydet milliardbeløb til boligejerne, sidst med indførelsen af den omkostningsbestemte husleje i 1975.

En langt større gave til boligejerne var dog åbningen for udstykning af ejerlejligheder fra 1966, fuldført med miniboligforliget 1976. Dermed fik de gennemført mulighed for hurtig og høj fortjeneste, oftest efter såkaldt »fupmodernisering« af saneringsmodne ejendomme. Boligministeriet anslår, at der alene fra april 76 til april 77 blev udstykket 30.-35.000 ejerlejligheder med en gennemsnitlig fortjeneste på 125.000 kr. pr. styk. En uhørt kraftig spekulation i den almindelige boligmarked, understreget af de mange tomme lejligheder i ejendomme på vej til udstykning.

Lejernes eneste lovlige modsæk har været at rejse kapital til overtagelse af ejendommen på andelsbasis. Det er oftest en luftig mulighed for almindelige lejere, og derfor har demonstrationer, blokader mod fupmoderniseringer og besættelser af tomme lejligheder grebet om sig.

Denne kamp er blevet landsdækkende organiseret af Samarbejdsudvalget Mod Ejerlejligheder (SME). Parallelt med SME arbejder de såkaldte beboeraktioner i de store byers forskellige kvarterer. Disse tager også sanerings-, miljø- og brandsikringsproblemer op. Her findes en bred sammensætning af alle venstrefløjens partier og grupper. Især SME forsøger desuden at presse socialdemokratiet til at bruge »det andet flertal« til at få sat en stopper for ejerlejligheder. Trods dette »andet flertal« og trods henstillinger og krav fra fagbevægelsen (minus LO's top) og fra Lejernes LO er resultatet kun blevet nogle reelt betydningsløse stramninger af miniboligforliget. Augustforligspartierne, politi, domstole og kommunernes passivitet overfor ulovligheder, har arbejdet på ejernes side.

Stigningerne p.g.a. den omkostningsbestemte leje har kun resulteret i en strøm af protester til huslejenævn og boligret, støttet af Lejernes LO og folketingets venstrefløjspartier. Dog skal nævnes en huslejeboykot mod manglende vedligeholdelse, som blev vundet.

Parcelhusene

En stadigt stigende andel af nybyggeriet udgøres af parcelhuse. Parcelhusenes pris stiger kraftigt p.g.a. grundspekulation og kapitalisering af skattefordelen. Skattefordelen betyder, at den indirekte støtte til parcelhusejerne som

den er, er 6 gange større end støtten til det almennyttige byggeri. Denne støtte virker altså ikke blot på den måde, at den overfor en lejer med samme indkomst over en årrække giver en større disponibel indkomst, men også blandt parcelhusejerne selv på den måde, at fordelen bliver større, jo større huset er og jo større indtægten er. Dertil kommer, at det ikke er beskåret de lave indtægter at udvide deres forbrug ved genbelåning af værdistigningerne. Og beskatningen af lejeværdien kan kun virkelig mærkes på de lavere indkomster. Endelig går mange med små indtægter konkurs p.g.a. de høje startudgifter.

Fordele for overklassen og de bedrestillede, sammen med arbejdernes og andre små »prioritetsbestyreres« ejerillusioner, stærke økonomiske binding og opsplitning, gør parcelhusene (og andre ejerboliger) til de åbentlyst borgerlige partiers hjertesag. De nævnte forhold gør også, at man ikke har set nogen bevægelse mod de sociale forhold fra den halvdel af LO's medlemmer, som bor i parcelhus. Derimod forsvarer de konservativt dominerede grundejerforeninger parcelhusfordelene med næb og klør. Udefra kræver den socialdemokratiske dominerede lejer- og fagbevægelse ligestilling mellem ejer og lejer, og folketingets venstrefløjpartier indgreb mod og forebyggelse af spekulationen.

Ejer og lejer

Forskellen i disponibel indkomst, den økonomiske binding og parcelhusillusionen skaber grobund for borgerlig ideologi, og dermed splittelse i arbejderklassen og den arbejdende befolkning. Derfor går vi ind for ligestilling af ejer og lejer, uden at det går ud over de små ejere. Det må ske sammen med indgreb mod de sociale fordele og spekulationsmuligheder. Vi går ind for fremme af lejernes interesser og lejerboligens udbredelse.

Det almennyttige udlejningsbyggeri

Almennyttige boliger udgør en svagt faldende andel af nybyggeriet, samtidig med at de typisk har haft væsentligt mindre areal og antal værelser end ejerboligerne. Samtidig vil huslejen bevæge sig støt op fra over 2000 til 8000 kr. om måneden for mange nye byggerier i den kommende tiårs periode. Det der ligger bag, er først og fremmest den høje effektive rente på de obligationer, som byggeriet finansieres med. Dernæst stigende byggeomkostninger, hovedsagelig på baggrund af den monopoliserede byggemateriale-industri.

Det ældre almennyttige byggeri har et stort behov for moderniseringer og fornyelser. De dyre lan til det truer med at bringe deres husleje op omkring højrentebyggeriets. Dette understreger den forskelsbehandling som disse beboeres »særskat« til Boligselskabernes Landsbyggefond er.

Som eneste befolkningsgruppe har de måttet give et ekstra bidrag til billigørelse og støtte til højrentebyggerierne gennem Landsbyggefonden.

Der har været tilløb til boykot af særskatten, men kun en aktion er kommet på benene. Særskatten skal nu (fra 1982) istedet gå til by- og boligforbedringer i det ældre almennyttige byggeri, via Landsbyggefonden. Kravet må fortsat være, at særskatten skal blive i de enkelte afdelinger, hvor den alene kunne strække til betydelige fornyelser og forbedringer uden huslejestigninger. Afdelingerne skal ikke søge om deres egne penge.

Kontrasten mellem huslejestigninger og faldende realloøn står skarpest i det nye højrentebyggeri. Derfor udgik også den mest omfattende og i midler mest radikale huslejekamp herfra. Fra 1976 har 15.000 lejere over hele landet deltaget, og hovedformålet har været at få sat stop for huslejestigningerne gennem *huslejeboykot*. Resultatet er blevet midlerdige, men kraftige begrænsninger af huslejestigningerne finansieret ved bidrag fra kommune, Boligselskabernes Landsbyggefond og Realkreditforeningernes reservefond, såkaldte »trojkaløsninger«. Indirekte har huslejeboykotterne bevirket, at også truede byggerier, som ikke har aktioneret har fået støtte, samt fremkaldt mere radikale krav i den øvrige lejerbevægelse og dermed øget presset på det socialdemokratiske regeringsparti. Idag er boykotbevægelsen i højrentebyggeriet stort set standset og opsplittet af de forskellige trojkaløsninger. De kortfristede løsninger og et nyt boligforlig i 1980 mellem soc. dem. og de åbentlyst borgerlige partier vil skabe en ny og kraftig grobund for boykotbevægelsen.

Kollegianerne

Kollegierne har været og er stadig aktive deltagere i boykotbevægelsen. Allerede i 1974 gik flere kollegier i aktion p.g.a. misforholdet mellem den stadig forringede uddannelsesstøtte og de stigende lejer. Kollegierne har fået de drøjest hug i form af kraftige trusler om tvangsauktion og udstykning i ejerlejligheder, tvangsudsættelse af kollegianere, og senest med trusler om høje renter på huslejegæld fra hver enkelt, og krav om pengegaranti for rettidigt indbetalt husleje for at få en kollegieplads. Lykkes det magthaverne at statuere eksempler her, er der åbnet for knægtelse af beboerne i det almennyttige byggeri med samme midler. Bekæmpes huslejestigningerne i højrentebyggeriet ikke, vil Fremskridtspartiet, Venstre og Konservative få fremgang med deres demagogi om, at det bedre kan betale sig for beboerne i højrentebyggerierne med ejerlejligheder.

Lejernes organisering

Lejernes Landsorganisation, (Lejernes LO), er hovedorganisation for lejerforeningerne både i privat og almennyttigt byggeri. Lejernes LO har ofte ydet god praktisk og juridisk støtte til lejerne. Landsmødet 1978 vedtog at støtte aktionerende lejere med organisationens indsamlede erfaringer, og at oprette en »Boligtægernes solidaritetsfond« til støtte for lejernes kamp for en mere social boligpolitik og til kampen mod

boligspekulanternes overgreb mod lejerne. Men Lejernes LO er socialdemokratisk domineret, og ønsker at fastholde den socialdemokratiske linje med fordeling af elendigheden som Boligpolitisk Hvidbog står for. Lejernes LO kan således ikke betragtes som nogen pålidelig forbunds-felle.

Boligselskabernes Landsforening (BL) omfatter de almennyttige boligselskaber. Også BL er socialdemokratisk domineret. Beboerdelegerede fra de enkelte selskaber og afdelinger deltager i BL's kreds- og landskonferencer. Gennem disse konferencer og gennem de enkelte afdelingers bestyrelser, udøves det såkaldte *beboerdemokrati*. Reelt har afdelingsbestyrelserne ikke magt til at forkaste budgettet for afdelingen, ligesom beboerrepræsentanterne i selskabets bestyrelse som den øvrige bestyrelse kun *administrerer* selskabet efter loven - og altså på kapitalens betingelser. Derimod har de faste ledere i boligselskaberne poster og ben andre steder, f.eks. i Kooperativ Byggeindustri og Almennyttigt Saneringselskab. Hovedformålet med beboerdemokratiet er at fremme ideologien om *lejernes egne boligselskaber*.

Boligselskaberne er i det store hele socialdemokratiske bastioner på linje med det meste af fagbevægelsen. Som følge af, at boligselskaberne idag må kæmpe for at overleve og deres ledere dermed for deres poster, følger BL de aktive lejere et stykke på vej. BL tager lejernes krav op i beskåret form og udtrykker forståelse for boykotaktionerne, samtidig med at de tordner mod de aktionerende lejere og beskylder dem for at føre det almennyttige byggeri til tvangsauktion og udstykning til ejerlejligheder. Men vi støtter naturligvis BL når de kæmper for det almennyttige byggeris beståen og udbredelse som et modstykke til den uhammede spekulation i den private boligmasse.

Det faktum, at BL repræsenterer såvel lejerne som selve boligselskaberne, gør, at BL aldrig vil kunne blive en konsekvent kamporganisation for lejerne. Sammen med LO. Det Kooperative Fællesforbund og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har BL og Lejernes LO udgivet *Boligpolitisk Hvidbog*. Hvidbogens hovedtanke er en udligning af boligudgiften gennem en statsstyret låneordning, og altså en fordeling af elendigheden. Dette er blevet udmøntet i socialdemokratiets forslag om statsstyrede indeksslån, som giver lavere startleje, men højere lejer end ved den nuværende ordning senere hen. Men Hvidbogen rummer også en ganske udmærket dokumentation for de »skæve« forhold på boligmarkedet.

Omkring den stærkt skærpede boligkamp, blev der i 1976 dannet to organisationer med det erklærede formål at samle og styrke de aktive lejere. DKP oprettede *Boligaktion -76* (BA-76). Det er en bred organisation, som omfatter lejere i både privat og almennyttigt byggeri og dele af fagbevægelsen, hvor DKP er dominerende. Deres fortløbende har været en omfattende agitation for lejernes dagskrav (6 krav til en ny boligpolitik), men aktiviteterne har

været helt overvejende folketingsorienterede. En kampagne for landsdækkende boykot af huslejestigninger faldt på baggrund af det midlertidige huslejestop dec. 76.-marts 77. Idag er tendensen i DKP at forlade BA-76 til fordel for Lejernes LO og BL.

Lejeraktion omfatter kun højrentebyggerier, som er i aktion, forbereder eller har været i aktion, men er til gengæld udsprunget direkte fra lejerne i disse bebyggelser. Politisk dominerer VS og venstrefløjens smågrupper. Lejeraktion har haft stor betydning som formidler af støtte og erfaringer til de fleste aktionerende højrentebyggerier. Den store svaghed har været, at Lejeraktion ikke har været i stand til at formulere boligpolitiske krav udover grundparolen: »De laver lønsten, du laver huslejestop«. Videre at forbindelsen til fagbevægelsen har været minimal.

En linje for lejerbevægelsen

Mens den socialdemokratiske lejerbevægelse trives godt, dør BA-76 og Lejeraktion hen. BA-76 har ikke udgjort noget virkeligt alternativ til den socialdemokratiske lejerbevægelses langvarige og i sig selv resultatløse strøm af appeller og protester til folketinget. Lejeraktion har i et og alt levet på bølgens af huslejeboykoter. Udadtil har de indskrænket sig til at opfordre andre byggerier til at følge de aktionerendes eksempel. Ligeledes har Lejeraktion haft et sektærisk forhold til lejere der ikke lige fulgte deres linje.

Lejeraktion eksisterede reelt kun i perioden september 76 til sommeren 77.

BA-76 eksisterer ved dette programs vedtagelse kun i Århus. I de øvrige byer har DKP sikret sig, at BA-76 ikke længere eksisterer. Dette er sket bevidst til fordel for at arbejde i Lejernes LO og BL.

Halvhjertede forhandlinger fra både BA-76's og Lejeraktions side om sammenslutning blev resultatløse. En sammenslutning kunne umiddelbart se rigtig ud, men ville både have været mere end tvivlsom og umulig, eftersom Lejeraktion ikke kunne/ville formulere et boligpolitisk program, og eftersom de enhedsbestræbelser der fandtes i Lejeraktion kun var en variation af temaet: »Den forenede venstrefløj mod Socialdemokratiet«.

Det er KAM-1's opgave at arbejde aktivt for at rejse en *ny lejerorganisering, udsprunget direkte fra de kæmpende lejere* i de forskellige almennyttige byggerier og private ejendomme, med det formål at rejse en kamplinje og koordinere kampen på landsplan, og med et program sammensat af lejernes dagskrav. Formen må være bred som BA-76's, og der må lægges vægt på at drage så store dele af fagbevægelsen med som muligt. Denne lejerorganisering skal ikke være et modstykke til Lejernes LO eller BL. Tværtimod skal dens medlemmer også arbejde aktivt i disse organisationer. Organisationen vil opstå som en nødvendighed som følge

af den skærpede økonomiske krise og den socialdemokratiske dominerede lejerbevægelses manglende vilje og evne til at rejse en konsekvent kamp for lejernes interesser.

Alle lejere bør organisere sig i Lejernes LO, hente den støtte der er at få og arbejde for opslutning om lejernes kort- og langsigtede interesser. Lejere fra almennyttigt byggeri bør deltage aktivt i BL's beboerdemokrati og arbejde for at lejernes interesser blir sat før boligsekskabernes særinteresser.

Lokalt arbejde skal bygge på videst mulig selvorganisering af beboerne, samtidigt med at vi må arbejde for virkelig lejervenlige bestyrelser i lejerforeninger, Lejernes LO afdelinger og boligafdelinger og dermed også selv gå ind i disse bestyrelser. Vi skal altid kombinere agitation for lejernes dagskrav med aktivisering af beboerne omkring deres bolig og dens omgivelser.

De nævnte retningslinjer gælder også arbejdet i SME og beboeraktionerne.

Overalt må vi konkret ud fra dagskravene propagandere for socialismen som den eneste holdbare løsning på lejernes problemer.

Krav til en mindre asocial boligpolitik

Ei og et nybyggeri på mindst 40.000 boliger årligt, hovedsageligt almennyttigt som skal omfatte alle boligformer.

Sanering og byfornyelse på basis af de nuværende beboeres ønsker, og gennem almennyttige boligselskaber.

Stop for ejerlejligheder.

Huslejestop, og dermed ophævelse af loven om omkostningsbestemt leje.

Ejere af private udlejningsejendomme, der ikke vedligeholder og brandsikrer deres ejendomme, skal fratages retten til at administrere og udleje boliger.

Stærkt udvidet boligsikring efter sociale kriterier.

Billiggørelse af almennyttigt nybyggeri gennem omlægelse af statsstøtten fra rentestøtte til finansieringsstøtte.

Særskotten fra det ældre almennyttige byggeri, skal blive i de enkelte afdelinger til moderniseringer.

Aftrapning af rentefradragsretten i ejerboliger, uden at det går ud over lejere med små indkomster, og *afskaffelse af beskatning af lejerværdi*.

Inddragelse af spekulationsgevinster på ejerboligen til staten.

Alle disse krav behøver ikke at have nogen som helst værdi i sig selv. De betyder kun virkelige forbedringer, såfremt de kædes sammen med en fremgangsrig kamp på arbejdspladserne for fastholdelse og forbedring af *reallonnen*, og for en *skattereform* der medfører en stærkt øget beskatning af de rige.

En åbenlyst borgerlig regering vil nok kunne opfylde enkelte af de nævnte krav.

Skal de samlede krav derimod opfyldes, er det en forudsætning at der er dannet en rege-

ring, der hviler på arbejderpartierne og således kan presses til at gennemføre alle kravene.

Disse krav og andre reformkrav på boligområdet vil kun betyde en *indsnævring* i forskellen på den rige og den fattiges boligstandard. Vil man pege på en *løsning af boligspørgsmålet* må man også pege på en fjernelse af klasseskel i det hele taget, og dermed på socialismen.

Socialismens boligprogram

Omfattende offentligt boligbyggeri, byfornyelse og sanering, så den brede befolknings behov for en rummelig og sund bolig og frit valg af boligform sikres. Alle skal kunne bo passende nær på deres arbejde.

Borgerskabets luksusboliger, herregårde o.l. konfiskeres til sociale og kulturelle formål, og til midlertidig afhjælpning af bolig mangelen.

Alt boligbyggeri finansieres billigt af staten og enhver mulighed for spekulation i jord og boliger ophæves. Dermed forsvinder grundlaget for ejerboligformen, og man kun gå over til *nationalisering af hele boligmassen*.

Boligudgiften udjævnes, så den kommer til at veje lige meget i hver families budget. Der indføres øjeblikkeligt *huslejestop* og en *gradvis fjernelse af boligudgiften*, så boligen blir et samfundsanliggende på linje med sundhedsvæsenet.

Virkeligt beboerdemokrati gennem omorganisering af den nuværende opsplittede boligbevægelse til ejendoms-, kvarters-, bydels- og bykomiteer, som hver forvalter deres område.

Dette er omridset af et program, der endeligt sikrer at almindelige mennesker kommer til at bo godt og billigt.

e) Kvindespørgsmålet

Kerneindholdet i kvindeundertrykkelsen kan kort beskrives som dette, at kvinderne har ansvaret for den private reproduktion og at kvinderne fungerer som arbejdskraftreserve. Det betyder at kvinderne er dobbelt undertrykt, dels pga. deres placering i forhold til arbejdsmarkedet, dels pga. deres rolle i familien.

Kvindernes løse tilknytning til arbejdsmarkedet forstærkes af ideologien om, at kvinders opgave er at passe hjem og børn og at et evt. job, er supplement til mandens løn.

Den underordnede betydning kvinderne har i forhold til produktionen under kapitalismen slår også igennem som nedvurdering og foragt for kvinder. Det tydeligste udtryk er den seksuelle udnyttelse af kvindeskroppen som seksualobjekt og vare i prostitution og pornografi.

Kvinder opdrages stadig til at have hovedansvaret for familien, og det betyder f.eks. at der er færre kvinder end mænd der får en uddannelse.

Kvindeundertrykkelsen er ikke kun et spørgsmål om »grader af ulighed« i mænds og kvinders placering. Om at kvinder får mindre i løn, at der er flere arbejdsløse

kvinder osv. Der er tale om en kvalitativt anderledes situation for kvinderne, og om en massiv undertrykkelse der får indflydelse på alle dele af kvindernes stilling.

Kravet om ligestilling er ikke noget mål i sig selv, det langsigtede mål for kvindekampen er frigørelse. Det er på dette punkt den borgerlige og proletariske kvindebevægelse adskiller sig grundlæggende fra hinanden.

Derfor tager vi også afstand fra Rødstrømpebevægelsen, som taler om ligestilling indenfor det kapitalistiske systems rammer, og der ved kommer til at gøre manden til hovedfjenden, istedet for kapitalen.

Kravet om ligestilling har traditionelt været den borgerlige kvindebevægelses grundlæggende krav. Ligestilling er også for os et krav, men kun et delkrav. Og netop her skiller vejene, idet arbejderkvindernes grundlæggende krav må være frigørelse for udbytning og undertrykkelse. For arbejderkvindene løser det nemlig mange få problemer at blive ligestillet med de mandlige arbejdere, med deres udbytning og undertrykkelse, lige som hele deres familiemæssige situation ikke kan løses ad den vej. Hertil kræves socialistiske samfundsforhold, men kvindernes ligestilling vil styrke deres forudsætninger for at deltage i kampene for socialismen.

Socialisme er en *forudsætning* for kvindernes frigørelse, men erfaringer fra Kina og Albanien viser, at det også under socialismen er nødvendigt at føre kvindekamp.

Kvinder og arbejdsmarked

Det er ikke noget nyt fænomen, at kvinder har industriarbejde. Det er ikke opstået i treserne for at kvinderne, og dermed arbejderfamilien kunne få del i flere forbrugsgoder.

Kvindearbejdet blev voldsomt øget fra slutningen af det 17. årh. ved indførelse af manufakturten. Masseanvendelsen af kvinder i industrien skete dog først ved den industrielle revolution. Efterspørgslen efter al billig arbejdskraft voksede stærkt, den store maskinindustri som anvendte mekanisk drivkraft og streng arbejdsdeling gjorde det mere muligt at anvende ufaglært arbejdskraft. Uorganiserede kvinder blev trukket ind i arbejdsprocessen i massemålestok, da de med deres i forvejen dårlige stilling var villige til at sælge deres arbejdskraft for næsten hvad som helst. Kvindearbejdet blev under disse forhold et middel til at øve pres på den almindelige arbejdskraft. Mændene så kvinderne som konkurrenter og havde stærk øvilje mod at kvinderne arbejdede. I begyndelsen af dette århundrede mente de fleste europæiske arbejderorganisationer, at deres første opgave var at sikre de mandlige arbejdere en løn, som var stor nok til at forsørge familien, så kvinden kunne drages ud af produktionen og hjem til husarbejdet og pasningen af familien.

Kvindens funktion som arbejdskraftreserve: Kvinderne fungerer som arbejdskraftreserve for kapitalen, denne reserve som kapitalen behøver til at trække hjem i krisetider, og sende i

arbejde når der er højkonjunktur. Kapitalen bestemmer på denne måde hvor meget arbejde der skal lægges i hjemmet eller hvor meget arbejde der skal lægges i den samfundsmæssige produktion. Når kvinderne ønskes hjemme, bliver ikke kun antallet af arbejdspladser reduceret. Ideologien bliver underbygget af, at antallet af institutionspladser bliver nedskåret, og da mange familier bliver nødt til at tage børnene ud i en arbejdsløshedssituation pga. de høje takster, har mange kvinder fået karantæne, og mange har mistet deres arbejde efter endt barselsorlov, fordi der er års ventetid på institutionspladser. Vi må forlange at bistandsloven bliver opfyldt, som siger, at der skal være fuld institutionsdækning. Desuden må vi kræve at taksterne bliver sat ned og reguleret efter den øjeblikkelige indtægt og ikke som nu sidste års.

På længere sigt må vi kræve gratis børneinstitutioner.

Men samtidig spreder borgerskabet myter om, hvor godt det er for familien og børnene med moderen derhjemme. Hensigten med dette er, at forhindre kvinderne i at kæmpe for retten til arbejde, og skjule at der ikke er brug for dem på arbejdsmarkedet.

Mange kvinder arbejder på deltid og prøver på den måde at løse det problem, det er, at vi både skal være udearbejdende og samtidig skal kunne klare at passe familien. Men deltidsarbejde er ikke indført, fordi det tilsyneladende er bekvemt for kvinden, men fordi det er bekvemt for arbejdsgiverne, fordi to deltidsarbejdende kvinder er mere effektiv arbejdskraft end en heltidsansat.

De tilbyder kvinden deltidsarbejde, *når de har brug for dem*. Deltidsarbejde er en dårlig løsning, fordi det fastlåser kvinden i hendes undertrykte stilling: man kan ikke leve af en deltidsløn - derfor er kvinden som deltidsarbejdende stadigvæk afhængig af at have en mand, der kan forsørge hende.

Mange deltidsansatte føler sig ikke så tilknyttet til arbejdsmarkedet, og en stor procentdel er derfor ikke organiseret. De deltager derfor heller ikke i så høj grad i klubmøderne og på generalforsamlingerne.

Lærlinge/EFG

Her står kvindernes problem i høj grad omkring lige ret til lige arbejde. Hvad mesterlæreren angår er de jo helt afhængige af om mesteren synes arbejdet er passende for en pige eller ikke.

For EFG'ere gælder det, at nok kan de komme ind på skolerne, men når de skal have praktikplads opstår problemet igen. Alligevel har EFG bidraget til at blande piger og drenge mere og derfor må vi i kvindesammenhæng støtte kravet om mesterlærens afskaffelse.

Vi må desuden arbejde for at praktikpladsfordelingen sker gennem fagforeningerne, for at undgå afhængigheden af den enkelte arbejdsgivers indstilling til kvindelige lærlinge.

KAm-I's faglige politik

Når vi tidligere har diskuteret den faglige politik, har det generelt været ud fra de erfaringer vi havde med mandsarbejdspladser, og først og fremmest de store arbejdspladser og værfterne. Ud fra disse erfaringer er vejledningen utilstrækkelig for de kvinder i forbundet, der står på deciderede kvindearbejdspladser.

Der eksisterer nemlig i høj grad en forskel på disse arbejdspladser. En forskel i bevidsthedsniveauet mellem arbejderklassens kvinder og mænd. Her tænkes især på forskel i faglig bevidsthed og medfølgende aktivitet.

Grunden til at bevidstheden er lavere hos kvinder end hos mænd, skyldes den dobbelte undertrykkelse arbejderkvinderne er udsat for. For hvem har tid til at tænke i fagligt arbejde, eller i det hele taget politisk, når der efter en arbejdsdag skal købes ind, hentes børn, laves mad osv.? Kort sagt, der er ikke meget energi tilovers efter en arbejdsdag på mindst 12 timer.

Ligeledes er det i høj grad kvinder der får det monotone ensformige præstationsarbejde, som i de fleste tilfælde er på akkord. Kvinders akkorder er tit hårdere end mændenes, hvilket betyder en hurtigere nedslidning af kroppen, specielt med hensyn til ryg, muskler, knogler, arme, åreknuder og stress. Disse sygdomme bliver ikke anerkendt som erhversmæssige invaliderende, hvilket betyder, at kvinder både med hensyn til arbejdsskadeerstatning og invalidepension bliver dårligere stillet end mænd.

Med hensyn til invalidepension er det desuden vanskeligere for kvinder at opnå mere end laveste pension på grund af at kvinders erhvervstilknytning ikke bedømmes efter samme kriterier som mænds. Når kvinden er nedslidt, bliver hun som oftest udstødt af arbejdsmarkedet - hun kan jo meget let udskiftes med en ny.

Det er derfor af største nødvendighed, at vi får afskaffet akkord systemet, og istedet indføre en høj fast timeløn.

Udgangspunktet for forhandlinger omkring overgang til timeløn må i første omgang være gennemsnitsfortjenesten for den enkelte fabrik. Ligeledes må vi kræve alle personlige tillæg væk. Det skal ikke være sådan, at den enkelte arbejder forhandler løn med arbejdsgiveren, og på den måde kan hente sig nogle tillæg hjem, som andre ikke kan få.

Desuden må vi på arbejdspladserne blive enige om, at lønforhøjelser skal lægges på den faste lønandel. Det er vigtig at den variable lønandel er så lille som mulig, hvis vi i en lønkamp ønsker at opsigte akkorderne.

Mindstebetalingen må vi ligeledes gøre noget alvorligt ved. En forhøjelse af mindstebetalingen, vil især gavne kvinderne. Vi udgør sammen med udenlandske arbejdere lønmæssigt bunden af den samlede arbejderklasse. Vi kræver reel ligeløn, men hvordan skal vi som kvinder sørge for, at ligelønnen bliver reel. Tidligere erfaringer viser os, at vi ikke skal sidde med hænderne i skødet og vente på, at LO henter ligelønnen hjem. Hvis der skal ske noget må kvinderne i fagbevægelsen selv gå i aktion.

Selvfølge må vi stille ligelønskravet igen til overenskomsten, så kvinderne får det samme løn gennemsnit som mændene på den enkelte fabrik, men vi må også være aktive på vore arbejdspladser og i fagforeningerne.

På klubmøder og fagforeningsmøder må vi diskutere, hvad vi selv kan gøre for at ligelønnen bliver reel, hvilke aktiviteter vi kan sætte i gang på den enkelte arbejdsplads for at sikre ens løn for ufaglærte mænd og kvinder, og dermed fjerne et af de skel som arbejdsgiverne har skabt i arbejderklassen.

Hvad er vores opgaver?

Det må være vores opgave at fremme demokratiet i klubberne, presse tillidsfolk til at indkalde til møder, til at fremlægge aftaler inden de er underskrevet.

Vi skal selv tage poster - som tillidskvinder og i klubbestyrelser. I langt de fleste tilfælde, vil der på kvindearbejdspladser ikke være tale om et politisk valg. Vi vil blive valgt på faglig interesse og lidt større faglig viden end vores arbejdskammerater. Vi må i hvert enkelt tilfælde vurdere om den pågældende post styrker arbejderkvindernes kamp for bedre løn- og arbejdsforhold.

Med hensyn til arbejdsledselsarbejde, er det nødvendigt, at vi i vores fagforening er med til at oprette arbejdsledselsgrupper - informere om 26-ugers reglen, hovedaftalen, karantæne-regler, barselsorlov, og vore rettigheder i det hele taget. Ligeledes skal vi også agitere for nødvendigheden af at deltage i faglige aktiviteter - klubmøder og kurser. I blandede fagforeninger kan oprettelse af særlige kvindeudvalg være et redskab for aktivisering af kvinderne.

Nye regler for barselsorlov

I dag har alle kvinder ret til maximum 14 ugers barselsorlov. Hvis en kvinde er tvunget til at holde fri inden fødslen trækkes dette antal dage fra de 14 uger efter fødslen. Dette betyder, at mange kvinder idag ikke har 14 uger sammen med barnet. Især har det betydning for kvinder der har hårdt fysisk arbejde. Endvidere har manden hidtil ikke haft rettigheder i forbindelse med sit barns fødsel, medmindre han har købt sig fri fra arbejdsmarkedet, eller brugt sin ferie, hvilket de færreste familier har råd til. Det er vigtigt at mænd også får barselsorlov, dels for at aflaste moderen, dels af hensyn til forholdet til barnet.

Et fællesudvalg under ligestillingsrådet og børnekommissionen har netop skrevet en betænkning omkring ændring af den nuværende barselsorlov. Desuden ligger der konkrete krav til forbedring og ændring af den nuværende lov fra VS og SF.

De største uenigheder omkring en udvidet barselsorlov vil sikkert komme til at dreje sig om den økonomiske side af sagen. Fællesudvalget og SF går ind for at det offentlige betaler, men på linie med VS må vi afvise at der lægges flere byrder over på den arbejdende befolkning. Derfor er vi enige i VS's forslag om en central

barselsorlovsfond.

De krav vi stiller op, er aktuelle dagskrav som må føres frem allerede nu, på vores klubmøder og generalforsamlinger.

Krav:

Ret til 2 mdr. orlov før fødslen. Sygedage grundet graviditet må ikke modregnes i barselsorlov.

Ret til risikofrit arbejde under graviditet.

Ret til 9 mdr. barselsorlov til deling med højst 6 mdr. til en af parterne.

Fuld lønkomensation for både mænd og kvinder. Ved fuld lønkomensation forstås den enkeltes gennemsnitsløn.

Der oprettes en særlig barselsorlovsfond, der finansieres ved indskud betalt af arbejdsgiverne. Den samlede lønudgift danner grundlag for beregning af den enkelte arbejdsgivers indskud. Fuld løn og uddannelsessubstøtte til lærlinge og studerende under barselsorlov.

Tilbagevenden til samme jobfunktion som før orloven. Dette gælder også uddannelsessøgende og lærlinge.

Ret til opjævning af ferie i barselsorlovsperioden.

Kvindearbejdet i KAM-I

Der eksisterer idag ikke nogen slagkraftig masseorganisation for kvinder KAM-I kan slutte op om og gå aktivt ind i. De eksisterende kvindeorganisationer består for størstepartens vedkommende af unge intellektuelle kvinder og det er endnu ikke lykkedes for nogle af dem at få rod blandt arbejderklassens kvinder.

KAM-I har idag ikke kræfter til at gå ind i nogle af disse organisationer og forsøge at præge og agitere for en proletarisk kvindepolitik, vi har heller ikke tilstrækkelig med erfaring og skoling til at kunne gøre det.

Men hvor skal kræfterne så sættes, bliver det næste spørgsmål. Der hvor der idag er størst mulighed for at få arbejderkvinderne i tale er gennem fagforeningerne, hvor forbundets kvinder på faglige møder, generalforsamlinger osv. også må tage de særlige krav og problemer op, som vedfører specielt kvinderne.

Der skal vælges en ansvarlig i CK for kvindearbejdet i KAM-I. Kvindeudvalget gøres ansvarlig for, at der i hver afd. udpeges mindst 1 medlem med kvindespørgsmålet som hovedopgave. Ligeledes skal det pålægges CK at nedlægge en kvindegruppe, som dels skal være ansvarlig for at få noget kvindepolitisk stof i Arbejderbladet, dels skal udarbejde noget skolemateriale om kvindespørgsmålet, dels skal koordinere det lokale kvindearbejde og i det hele taget være ansvarlig for at forbundet får udviklet en kvindepolitik, som vi kan bruge og arbejde ud fra, der hvor vi er.

En vigtig opgave for kvindeudvalget bliver snarest at gå i gang med at sørge for, at der bliver lavet udkast til de områder, som denne resolution mangler. Vi må indgående analysere de eksisterende kvindeorganisationer og de

forskellige partiers kvinde- og familiepolitik, samt finde ud af hvem vi kan samarbejde med og om hvad. Desuden mangler vi at udarbejde de socialistiske grundkrav på kvindeområdet - dvs hvilke krav socialismen skal opfylde, for at sikre kvindens frigørelse.

De kvinder i forbundet, som er interesseret i at lave kvindepolitisk arbejde, må i samråd med CK og kvindegruppen finde ud af, hvor de skal sætte deres kræfter.

Kvindekampen rækker videre end til den faglige kamp, men vi må prioritere i forhold til de kræfter vi har, og sætte der hvor vi allerede har nogle erfaringer. På længere sigt må det være KAM-I's opgave at være med til at opbygge en slagkraftig masseorganisation som kan organisere kvinder bredt og som kan tage kampen samlet op mod kvindeundertrykkelsen.

f) Værnepligtspolitik

Professionaliseringen

For kun en halv snes år siden aftjente alle fysisk egnede unge mænd værnepligt. I dag er det kun ca. 40% af en årgang unge mænd. Denne udvikling er et led i effektiviseringen af NATO, en effektivisering, der i Danmark sker gennem en professionalisering: Mens både dæknings- og uddannelsesstyrkens menige soldater tidligere udgjordes af værnepligtige udgøres dækningsstyrken i dag helt af stampersonel. Aftjeningen af værnepligt består i dag i, at den menige soldat modtager en uddannelse i krigshåndværket for at han - efter hjemsendelse - kan indgå i mobiliseringsstyrken. I dag er der indkaldt ca. 9000 værnepligtige, og man påregner at skære det ned til kun 6500 værnepligtige ad gangen i uddannelsesstyrken.

Der er to grunde til denne udvikling: Dels gør den våbenteknologiske udvikling det nødvendigt med et menigt personel med en mere specialiseret uddannelse end det er muligt at give på ni måneder. Og dels er konstabelgruppen en mere pålidelig styrke i en tilspidset klassekampssituation.

Konstablerne

Hvem blir konstabler? Dækningsstyrken udgøres af unge, ofte helt unge mænd (og nogle få kvinder), hvoraf en stor gruppe ville have stået i fare for at ende i ungdomsarbejdsløshed. For denne gruppe udgør f.eks. en femårskontrakt med dens relative sociale og økonomiske sikring og dens mulighed for betalt videreuddannelse til civile funktioner, en tillokelse.

Imidlertid er det vigtigt at slå fast, at selv om konstablerne generelt er en langt mere pålidelig gruppe for militæret end de værnepligtige, så kan de danske konstabler ikke (som f.eks. de engelske) betegnes som halvfasistiske stødtropper optændt af militarisme. De er generelt politisk mere ubevidste end de værnepligtige, men selv om militærchefernes koldkrigs-

propaganda naturligvis virker bedre overfor denne gruppe, så er der f.eks. fra CS (konstablernes fagforening) som den eneste stamersonelgruppe i militæret givet udtryk for sympati for de værnepligtiges krav.

Hovedmodsigningen i militæret går mellem *de menige* på den ene side og officererne på den anden side. Den går ikke mellem stamersonellet (officerer, sergenter og konstabler) og de værnepligtige menige. Det betyder, at selv om vi fraråder enhver at blive konstabel, så fører vi ikke hetz mod dem, men lader vores antimilitarisme rette sig mod borgerskabet og dets officerer. Bl.a. ved at udbygge samarbejdet mellem de værnepligtige og konstablerne på de punkter hvor de har fælles interesser (f.eks. demokratiske rettigheder, arbejdsikkerhed og arbejdstid) søger vi at uddybe modsætningen mellem konstablerne og deres chefer.

Afskaffes værnepligten?

Nej, det tror vi ikke. For det første ligger der økonomiske fordele for militæret i at have en helt gratis mobiliseringsstyrke. For det andet rummer det en ideologisk gevinst at lade forsvaret være »åbent« overfor civilbefolkningen. Dels giver det militærcheferne lejlighed til at propagandere overfor en stor del af befolkningen, og dels er det en lejlighed til at lade en del af arbejderungdommen (70% af de indkaldte er faglærte eller ufaglærte arbejdere) underkaste et disciplineringskursus, der også er nyttigt på det civile arbejdsmarked.

På den anden side er det klart, at hvis disciplineringen slår mere eller mindre fejl - fordi soldaterbevægelsen har vind i sejlene - så vil det give høgene argumenter i hånden for et mere professionelt militær.

Da afskaffelsen af det borgerlige militær og dermed af værnepligten til den borgerlige stat Danmark ikke er dagsaktuel, så søger vi på dette punkt at svække militæret ved at gå imod professionaliseringen. Derfor kæmper vi for at bevare værnepligten lige så længe der er et militær.

Soldaterbevægelsen

De danske soldater har altid været trofaste Jens'er, der tog det onde med det gode. I de allerseneeste år har man imidlertid for første gang set, at de værnepligtige menige er gået til *organiseret* modstand mod den sociale, juridiske og økonomiske undertrykkelse, som afløsningen af værnepligten indebærer.

Baggrunden herfor er den tilnærmede til de civile, der lå i indførelsen af soldaterlønnen fra april 1976. Tværtimod at skabe ro og tilfredshed åbnede dette for, at soldaterne nu på *alle* punkter begyndte at kræve: Ligestilling med de civile. Det stærke argument herfor var, at kun 40% af en årgang indkaldtes.

I oktober 1976 boycottede 3000 værnepligtige Forsvarets Cafeterier i protest mod prisstigningerne. April 77 høring om værnepligtsforhold arrangeret af menige på de sjællandske kaserner. Maj 77 den store demonstration i Fre-

dericia for »Fuld soldaterløn - 40 timers arbejdsuge«. Denne demonstration blev skelsættende for soldaterbevægelsen som et eksempel på, at menige soldater af snart sagt enhver politisk afskygning kunne aktionere fælles for deres krav. Juli 77 manifestationsmøde for de sjællandske kaserner. August 77 landsdækkende organiserede demonstrationer i Randers, Holstebro, Slagelse og København. I 78 forsøger to regimentschefer at forhindre møder mellem de værnepligtige på deres tjenestesteder og Forretningsudvalget for værnepligtige menige. Begge forsøg mislykkes, og et forsøg på at få soldaterne dømt for ulovlig demonstration i uniform går også i vasken. April 78 indføres 3. trin af soldaterlønnen, og det lykkes en enig soldaterbevægelse at afværge et forsøg på at fratække et beløb for DSB-stamkortet. April og maj 78 demonstrerer værnepligtige fra Skive, Karup, Thisted, Herning, Holstebro, Randers og de sjællandske kaserner igen for soldaterkravene.

I sommeren og efteråret nedkæmpes Forsvarskommandoens forsøg på at begrænse Forretningsudvalgets kontakt til kasernerne. I oktober gennemføres der kantineboycots mod prisstigninger og kvalitetsforringelser af maden på 12 kaserner. Et enkelt sted deltager konstabler og konstabelever i boycotten. I maj 1978 vedtager de værnepligtige på deres landstalsmandsmøde et egentligt *program*, der skal sikre bevægelsens kontinuitet.

Heri luftes tanken om selvstændige soldaterfagforeninger. Heri vender man sig mod muligheden af at blive anvendt i arbejdskonflikter. Heri udtrykker man ønsket om kontakt med menige soldater i alle andre lande, hvilket *i sin konsekvens* betyder regulær fraternisering med »fjendens« menige soldater.

Kravene

Hovedkravene drejer sig dog naturligvis ikke om så kontroversielle emner, men derimod om en ligestilling med de 60% mænd, der ikke indkaldes. At gennemføre dette program vil på væsentlige punkter stride mod militærets interesser, og alene af den grund bør vi støtte soldaterbevægelsen. Dette gælder bl.a. kravet om arbejdstidsforkortelse fra de nuværende 50-60 timer i hæren til »40 timers arbejdsuge«, det gælder spørgsmålet om demokratiske rettigheder: »Nej til FEs registrering af aktive værnepligtige«, »Afskaffelse af den militære straffelov i fredstid«, osv. Endvidere kravet om »arbejds miljølovens indførelse i forsvaret i fredstid«.

Disse krav støttes da også af den samlede venstrefløj i Danmark, og en del af dem også af de borgerlige partier, der ikke var med i det sidste forsvarsforlig.

Derimod har der været diskussion om, hvorvidt man bør støtte kravet om »En løn som landsgennemsnittet for en ufaglært arbejder på det civile arbejdsmarked i alderen 18-24 år«. Mod de nuværende 5200 kr. Herimod har SF's forsvarsprogramudvalg indvendt »at højere løn

betyder større loyalitet mod den militære arbejdsgiver» (Socialistisk Dagblad 3. maj 78). KAM-I anser denne tese for at være en elendighedsteori: Man kan vende SFs argumentation på hovedet og spørge, om mindre løn har vist sig at betyde mindre loyalitet mod forsvaret? Det er ikke tilfældet. For det første skaber selve kampen for højere løn en modsætning til de forstokkede officerer, der er særdeles aktive modstandere af soldaternes krav. For det andet har det faktisk vist sig, at aktiviteterne i 1978 har været mindst lige så kraftige som i 77, hvor lønnen var 1000 kr. lavere - samt at der slet ingen organiseret kamp var blandt soldaterne før soldaterlønnsens indførelse. For det tredje bidrager en så lav løn som den nuværende til soldaternes undertrykte sociale position - og det er jo *ikke* sådan, at de mest forkuede og undertrykte lag i samfundet også er de mest bevidste. Den ledende kraft i arbejderbevægelsen er således ikke de lavestlønnede. Og indenfor militæret: Nogle af de ulest betalte menige NATO-soldater er de engelske konstabler, der samtidig er særdeles krigsliderlige. For det fjerde vil lønkravets gennemførelse betyde, at soldaterne får umiddelbart økonomisk interessefællesskab med de ufaglærte civile ungarbejdere, hvilket vil have agitatorisk værdi for den antimilitaristiske arbejderbevægelse. - *SF* siger, at det ikke vil støtte højere løn til soldater, overarbejdspenge til efterretningsagenter eller højere pensioner til generaler« (sst.). Denne holdning er u-dialektisk, den ser ingen modsætninger i militæret mellem menige og officerer.

Samarbejdsordningen

Den nuværende soldaterbevægelse er organiseret gennem det legale net af talsmænd, som militæret selv har oprettet. Hensigten med at indføre samarbejdsordningen med talsmandssystemet m.v. var den, at lede soldaternes modstand ind i ufarlige samarbejdskanaler. I stedet er talsmandssystemet blevet til en form for legal faglig organisering. Hvis den nuværende soldaterbevægelse fortsattes som den er begyndt kan man forudsæ, at militæret vil indskænke samarbejdsordningen og muligvis afskaffe foretningsudvalget for værnepligtige menige eller lægger det så alvorlige hindringer i vejen, at det blir uarbejdsdygtigt. For os er det ikke samarbejdsordningen, men soldaternes *selvstændige* kamp, der skal forsvares. Så længe det kan gøres legalt gennem samarbejdsordningen er det godt. Vi vil således også være villige til at tage mod valg som talsmænd, hvis vore kammerater er klar over, hvad vi står for værnepligtspolitisk. Skulle det ikke længere være muligt at arbejde gennem samarbejdsordningen må vi arbejde for egentlige soldaterlagforeninger, legale eller illegale og tanken herom er da også allerede blevet luftet i den nuværende bevægelse. I dette spørgsmål må vi arbejde for *at bevare bevægelsens enhed* og om nødvendigt føre den videre i andre organisationsformer. Vi bør ikke fremprovokere en forceret udvikling der kan splitte kampen, men lade militæret selv om at

nedbryde samarbejdsordningen, hvis det er det, det ønskes.

Kommunister bør blive soldater

KAM-I opfordrer sine mandlige medlemmer og andre socialister til at altjene deres værnepligt som soldater i Hæren, og anfører følgende grunde hertil: Herved kan vi mest effektivt bidrage til at uddybe modsætningen mellem menige og officerer ved gennem soldaterbevægelsen at bidrage til de meniges *selvstændige* organisering. Heller ikke i værnepligtstiden vil vi isolere os fra arbejderungdommen, men gå i spidsen for den. Vi får uundværlige erfaringer med det borgerlige militærs virkemåde, og sidst men ikke mindst modtager man en uddannelse i krigshåndværket som vi - i påkommende tilfælde - må kunne lige så godt som vores klassefjender.

I konsekvens heraf opfordrer vi socialister til at melde sig frivilligt, ikke at håbe på kassation eller frinummer, ikke at blive militærnægtere. Kassation eller frinummer er en bekvemmelighedsudvej, og militærnægtelse berøver arbejderbevægelsen muligheden for *også* indefra at svække det borgerlige voldsapparat.

Vi vender os imod den principløshed, der hersker i SF og andre dele af den organiserede venstrefløj, hvor man lader dette valg være op til den enkelte kammerat og samtidig vil fremstå som antimilitarister. Dybest set bunder denne holdningsløshed i manglende erkendelse af marxismens teori om den borgerlige statsmagt som et undertrykkelsesinstrument, der må nedbrydes og ødelægges før socialismen kan komme på tale.

For SFs vedkommende er holdningen dikteret af en småborgerlig pacifisme og »ikke-volds«-humanisme. Hvad angår DKP/DKU, så deltager de i nogen udstrækning i soldaterbevægelsen, ikke for at undergrave militæret, men for at »demokratisere« denne del af det borgerlige voldsapparat med henblik på deres »antimonopolistiske demokrati«. Grundholdningen er den, at statsmagten, herunder den militære voldsmagt, i sig selv er hævet over klasserne og kan vindes af arbejderklassen uden magtanvendelse. Resultaterne af revisionisternes appel til de »progressive« officerer kan allerede betragtes i Argentina, Chile og Portugal.

Men skønt vi således vender os generelt imod, at *socialister* skal betjene sig af muligheden for militærnægtelse, går vi alligevel ind for, at *retten til militærnægtelse* bevares. Det skal fortsat være muligt for borgerlige pacifister, religiøse o.a. ikke at bære våben, og militærnægtere bør ikke stilles ringere end andre værnepligtige hvad angår tjenestetid, økonomiske og sociale forhold.

V. KAM-I's NÆRMESTE OPGAVER I KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI

I det foregående har vi beskrevet vores teoretiske grundlag og principper, vores syn på klassekræfterne internationalt og nationalt, vores hovedlinje for massekampen og denne hovedlinjes udmøntning på nogle vigtige kampområder. I dette afsnit bestemmer vi vores nærmeste opgaver i kampen for dette program, herunder vores forhold til den revolutionære bevægelse i Danmark.

I: KAM-I og den revolutionære bevægelse

Arbejderklassens mest bevidste repræsentanter må samles i et parti, for at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen - dvs. at forvandle arbejderklassens spontane modstand mod kapitalisterne og regeringen til en bevidst kamp for proletarietets diktatur.

Den danske arbejderklasse har ikke et sådant parti. Derfor er det alle revolutionæres *taktiske hovedopgave* at forenes i opbygningen af dette parti. Redskabet hertil er en landsdækkende avis, da vi herigennem kan sikre kommunisternes enhed i ideologiske og taktiske spørgsmål og organisere de alsidige politiske afsløringer af kapitalismen. - en kollektiv propagandist, agitator og organisator.

Som kommunister har vi til enhver tid to opgaver: At lede masserne i kampen for socialismen og at organisere de mest bevidste arbejdere i et kommunistisk parti. Propagandaen er det vigtigste middel til at organisere de mest bevidste arbejdere, men man kan ikke vinde dem, uden samtidig at arbejde *agitorisk* blandt masserne, og uden at have en linie for ledelsen af deres kampe, en strategi og taktik. De mest bevidste arbejdere kendetegnes netop af, at de i større eller mindre omfang deltager i kampen mellem de stridende retninger i arbejderbevægelsen, i deres søgen efter den linie, der kan forene masserne til kamp mod kapitalen.

På denne kongres vedtager KAM-I både et marxistisk-leninistisk teoretisk grundlag, et program i grove træk for revolutionen i Danmark, og hovedlinjen for strategien og taktikken. Ingen anden organisation i Danmark har hidtil været i stand til dette. Nogle kommunistiske partier er blevet stiftet på mindre. Alligevel »proklamerer« vi ikke Partiet. Det ville ikke forbedre betingelserne for at fravriste DKP deres afgørende indflydelse over de militante arbejdere

Det ville tværtimod tilskøre, at den revolutionære bevægelse er dybt splittet, især fordi der ikke har været ført nogen systematisk kamp for det kommunistiske program i den revolutionære bevægelse, og at der endnu ikke findes et organisatorisk alternativ til DKP i arbejderens øjne. Den revolutionære bevægelse, som findes til venstre for SF og DKP består af en række politiske grupper og organisationer, samt af mange kammerater som endnu ikke er organiseret. Endelig omfatter den enkelte kammerater i de reformistiske arbejderpartier. Den adskiller sig på følgende punkter fra de reformistiske partier:

- Det erkendes, at vi i Danmark skal forberede arbejderklassen på en *socialistisk* revolution, og ikke på et »anti-monopolistisk demokrati«, og at den borgerlige stat ikke kan bruges til at indføre socialismen med.

- Der er enighed om at støtte massernes »nye« militante kampformer: Overenskomststridige strejker, huslejeboycot, diverse besættelser og blokader, strejkestøttekomiteer m.m., samt at understøtte de undertrykte folks væbnede befrielseskampe mod imperialismen.

Men der er tale om en *vaklende* revolutionær bevægelse, som er under stærk indflydelse af fjendtlige retninger: anarkisme, syndikalisme, trotskisme og reformisme, hvor ønsket om at udvikle en proletarisk politik altså kæmper mod borgerlige og småborgerlige forestillinger. Kun KAM-I forsøger systematisk at bekæmpe denne vaklen, ved at bygge politikken på marxismen-leninismen.

Vores opgave som marxister-leninister er at afdække de to klassemæssige retninger, der gennemstrømmer alle organisationerne i bevægelsen. En af metoderne er at iværksætte en systematisk meningsudveksling med alle organisationer og fraktioner om alle grundlæggende uoverensstemmelser. Debatten skal hovedsagelig tage udgangspunkt i det konkrete massearbejde.

Formålet med denne debat er at vise hvordan de revolutionære kan forene sig i en kamporganisation omkring en avis, og hvordan denne kamporganisation kan forene sig med den spontane massebevægelse. Så positivt, praktisk og konkret som muligt må vi vise, hvordan vi slipper af med økonomismen, halv- og helanarkismen, reformismen og de organisatoriske dilletteri, som idag dominerer den revolutionære bevægelse.

En sådan organiseret debat kan ikke etableres med DKP (og SF) så længe de kan henvise til en forvirret venstrefløj. Men det betyder ikke, at man ikke nøje skal følge og søge at udnytte de modsætninger der også skærpes i disse partier. Den revolutionære bevægelse rækker også ind blandt et mindretal i de reformistiske partier, især i DKP, og det er et vigtigt led i kampen for partiet at søge at drage disse mindretal med i diskussionen om den revolutionære masselinie, og det kommunistiske program. Men hertil kræves, at vi i bladet gør langt mere ud af at kritisere de reformistiske arbejderparti-

ers program og strategi og taktiske linje, i stedet for som nu stort set at indskrænke os til afsløringer fra den økonomiske kamp.

Højreopportunismen er hovedfjenden i arbejderbevægelsen, reformismen der prædiker forsoning mellem klasserne og som har den største indflydelse også i avantgarden. Denne fare vil trænge sig mere og mere på i vores egen udvikling i takt med udformningen af en konkret enhedsfrontpolitik. Men vi kan ikke slå højreopportunisterne - den revolutionære organisation kan ikke få form og fasthed, hvis der ikke samtidig føres en lige så systematisk og grundig kamp mod »venstre-radikalismen/anarkismen i dens forskellige afskygninger.

Vi ønsker samling i en kommunistisk organisation. Men alle arbejderbevægelsens erfaringer viser, at samler man sig i et parti på trods af grundlæggende uoverensstemmelser, så fører det blot til fornyet splittelse. Følgende betingelser må være til stede for samlingen:

- 1) at der allerede er opnået enhed i fælles kamp for arbejderklassens umiddelbare interesser, på grundlag af aktionsenhedens metode.
- 2) at marxismen-leninismen (se kap. I) anerkendes som det teoretiske grundlag.
- 3) at der er enhed om proletariats diktators opgaver i Danmark (i grove træk).
- 4) at der er enighed om hovedlinjerne for strategien og taktikken - nationalt og internationalt.
- 5) at der er enighed om de nærmeste organisatoriske opgaver: Udgivelsen af en landsdækkende politisk avis, en kollektivt propagandist, agitator og organisator. - At der er enighed om forankringen i storindustrien i form af fabriks-celler, som det organisatoriske grundlag. - At man anerkender arbejderklassens ledende rolle, også i organisationen. - At man anerkender demokratisk-centralisme som organisationsprincip, hvilket udelukker eksistensen af politiske fraktioner, med selvstændig politisk platform og egen agitation.

Kampen for enhed om disse ting kan ikke føre til at alle organisationer samles i et parti. Det kan tværtimod føre til at de alle spaltes i to retninger: en kommunistisk og en opportunistisk.

Vi tvinger ikke de revolutionære kammerater i de andre organisationer ind i en diskussion om den rigtige politik for vejen til socialismen, hvis vi ikke formår at optræde som politisk kraft i massebevægelsen (dvs. at vi enkeltvis udfører et stabilt og disciplineret stykke politisk arbejde) der kan aftvinge dem respekt. Denne respekt aftvinger vi dem kun hvis vi styrker AB politisk og redaktionelt, prioriterer massearbejdet strengt og styrker forbundet indadtil gennem en grundig skoling og en proletarisk arbejdsstil i alle spørgsmål.

I alle organisationer (også dem der for tiden har fremgang) griber ideologisk, politisk og organisatorisk splittelse omkring sig. Der hersker en krisetilstand, hvor en stadig mere iøjnefaldende selvmodsige råder: på den ene side stræber man oprigtigt efter at stå på socialismens og klassekampens side, på den anden side er man i dyb vildrede med, hvilken politisk

kamp de revolutionære skal anbefale den spontane massebevægelse at føre her og nu. I forlængelse heraf er man i vildrede med hvilket konkret revolutionært perspektiv de revolutionære skal sætte deres agitation i. Man er splittet mellem ønsket om at skabe et revolutionært arbejderparti på den ene side og rådvildhed på den anden side om, hvilke konkrete skridt man her og nu bør tage for at realisere dette parti, med de kræfter der allerede findes i bevægelsen. Endelig drages man i retning af marxismen, men indtager hyppigt standpunkter, der er uforenelige med den.

I kampen om disse spørgsmål vil opportunismen træde stadig mere klart frem i sin kamp mod marxismen-leninismen. Den er allerede i gang med et teoretisk forsvar for den herskende elendighed: I stedet for den politiske kamp sætter den den økonomiske kamp som de revolutionæres vigtigste opgave. I stedet for det revolutionære perspektiv sætter den reformisme og anarkisme. Og i stedet for systematiske skridt til at skabe en revolutionær kamporganisation, forsvarer den det nuværende diletteranti.

II: STYRK KAM-I

Krisens skærpeelse og de revolutionæres »halten bagefter« masserne i agitatorisk og organisatorisk henseende vil uundgåeligt øge interessen for en sådan systematisk meningsudveksling mellem alle revolutionære, om hvordan de kan vinde flertallet af arbejderklassen.

Skal en sådan meningsudveksling resultere i en samling omkring et kommunistisk parti, som bygger på den videnskabelige socialisme, er det nødvendigt med en styrkelse af KAM-I på alle områder: politisk, teoretisk og organisatorisk.

A: Politisk

- gennem propadanda, agitation og anvendelse af aktionsenhedens metode at føre samtlige vor kongres' beslutninger ud i livet, og derved give et stadig større bidrag til arbejderklassens kamp.

Vores beskedne kræfter gør, at vi strengt må prioritere vores massearbejde og vores forbundsarbejde, så det giver de størst mulige resultater med at vinde fodfæste i industriproletariatet og frem for alt oprette kommunistiske celler på alle mellemstore og store industriarbejdspladser. Herudfra prioriterer afdelingerne deres praktiske arbejde, og herudfra prioriterer vi arbejdet i de virkelige masseorganisationer og -bevægelser, og det vil først og fremmest siges *fagbevægelsen* (herunder lærerbebevægelsen og arbejdsløshedsarbejdet).

B: Teoretisk

1) Ved at udvikle strategien og taktikken på stadig nye områder, ved hele tiden at udvide området for den revolutionære agitation.

2) Betingelserne for en konkret politik på disse områder er imidlertid at forbundets greb om marxismen-leninismen i almindelighed og marxismens politiske økonomi i særdeleshed, oges ganske betydeligt, samt at hele forbundet drages ind i studier af de politiske kræfter og partier.

3) Ligeledes må kampen mod de fjendtlige retninger, der især står i vejen for partiopbygningen gøres til en medlemsopgave og ikke forbeholdes nogle få. Det gælder især den moderne revisionisme og anarkismen/syndikalismen i dens forskellige afskygninger.

C: Organisatorisk

Arbejderbladet AB er vort vigtigste redskab i partiopbygningen og må sættes i centrum i hele vort arbejde. Hver eneste medlem og organiseret sympatisør må betragte sig først og fremmest som medarbejder ved en revolutionær avis.

Den første opgave er at sikre udgivelsen og større spredning med bladets nuværende omfang og hyppighed. CK indleder snarest en diskussion af bladet i forbundet, ved i et oplæg at præcisere sin redaktionelle linje, de organisatoriske skridt til at føre den ud i livet, samt et forslag til hvad næste skridt i hyppighed og forøgelse af bladet skal være og den politiske og organisatoriske plan herfor.

CK iværksætter øjeblikkeligt skoling af faste medarbejdere og lokalredaktioner, i form af en to-leddet uddannelse: Dels en fælles skoling i fremskaffelse af stof og fremstilling af artikler, dels videregående skoling for lokalredaktioner (lokale afløringer) og faste medarbejders specielle stofområder

D: KAM-I's organisering

Vores *organisatoriske hovedopgave* er opbygningen af kommunistiske *fabriksceller* på de mellemstore og store industriarbejdspladser og -byer, samt i det hele taget at øge fodfæstet i fagbevægelsen. *Alt andet* skal underordnes løsningen af denne opgave og direkte eller indirekte tjene den, og afdelinger og arbejdsgrupper må prioritere deres virksomhed herud fra. Som nævnt betyder det ikke, at vi skal undlade at arbejde i andre massebevægelser. Tværtimod er det nødvendigt for at løse hovedopgaven, da der jo ikke er nogen »kinesisk mur« mellem industriarbejdere og andre lag og bevægelser i samfundet.

Den *generelle* linie for KAM-I's organisering er »dobbeltorganiseringen«. Det betyder, at man både er organiseret efter arbejdsplads/fag (celle/fraktion) og efter bopæl (afdeling/arbejdsgruppe/distrikt). Organiseringen efter arbejdsplads/fag indebærer også, at arbejdere og mellemlag inden for samme fag organiseres i kommunistiske *fraktioner* inden for den pågældende fagforening, både lokalt og på landsplan. De lokale fraktioners arbejde varetages af afdelinger, de landsdækkende fraktioner af CK.

Cellernes og fraktionernes opgave er at føre KAM-I's politik ud indenfor den pågældende

arbejdsplads/fagforening/forbund. Bopælsorganisationens (afdelingens, arbejdsgruppens, distriktets) hovedopgave er arbejdet omkring Arbejderbladet samt at gennemføre de interne politiske diskussioner.

Angående arbejdet blandt mellemlagene hører det til en af vores opgaver at udvikle arbejdet i disse lag for at vinde dem for forbundet med arbejderklassen, under dens ledelse. Samtidig er det en opgave at udvikle forbundets politik og ARBEJDERBLADET på eksempelvis skoleuddannelsesområdet, og social- og sundhedsområdet. Udviklingen af en sådan politik skal medvirke til at styrke arbejdet med at vinde fodfæste på industriarbejdspladserne og i fagbevægelsen.

E: Skoling

Hele forbundet fra øverst til nederst må kæmpe for at forene teori og praksis, og udvikle en omfattende og løbende skoling. Formålet med skoling er at styrke kampen for at føre kongressens vedtagelser ud i livet, og udvikle vores forståelse for klassekampens betingelser, med henblik på udviklingen af et mere fuldstændigt program for revolutionen i Danmark, af en mere fuldstændig strategi og taktik.

a) *Almen skoling*. CK afholder snarest landsdækkende forbundsskole for »mellemkadrene« - dvs. afdelings- og arbejdsgruppeledelse, ledelse af lokalredaktion, faste medarbejdere ved AB, samt studiekredsledere. Formålet er at forbedre forbundets greb om marxismen-leninismens almene teori og metode. Den løber over tre week-end'er i første halvår af -79, med en week-end til hver af marxismens tre bestanddele.

b) *Specialskoling*. Her er allerede nævnt uddannelsen af faste medarbejdere ved Arbejderbladet og dets lokalredaktioner. Herudover er CK i kongresperioden ansvarlig for opstilling af skolingsprogrammer og påbegyndelse af landsdækkende skoling på følgende områder:

- Ledelse af afdelinger.
- Uddannelse af studieledere (sympatisøransvarlige).
- Fagligt arbejde
- Boligarbejde
- Kvindearbejde.

Skoling gennemføres i form af landsdækkende konferencer for vore aktivister på de pågældende områder, og har til formål at styrke arbejdet der, samt bidrage til udviklingen af forbundets politik på pågældende område.

c) *Sympatisørarbejde*. Ledetråden må være at udvide og sikre organisationens proletariske sammensætning, samt garantere at hele organisationens arbejde fortsat kommer til gavn for arbejderklassen. Det er derfor vigtigt at sympatisørerne hurtigt bliver indført i den kommunistiske bevægelses problemer og opgaver.

Dette sker bl.a. igennem et indslusningsprogram, som nøje kommer ind på KAM-I's politik på alle områder. Indslusningsprogrammet består af tre former for skoling:

Emnestudier: Er et tilbud til folk der ønsker et nærmere kendskab til KAM-l's politik på de forskellige dagsaktuelle spørgsmål som boligproblemet, faglig politik osv. Skoling er ikke bindende, da deltagerne skal have mulighed for at kende vores politik, før de tilknytter sig nærmere. Ligeledes må skolingslederen have mulighed for at bedømme deltagerne ud fra et klart klasse-mæssigt synspunkt, så arbejdermajoriteten hele tiden garanteres i Forbundet. Dette er af største vigtighed netop i emneskoling, da denne ikke er bindende. Emnestudier skal hovedsagelig foregå ud fra AB.

Sympatisørskoling skal betragtes som en forlængelse af emneskoling, hvor deltagerne får et indblik i KAM-l's indre forhold. Den skal forløbe over to aftener og indeholde følgende: Forbundets historie og opbygning, Arbejderbladet, Arbejderforlaget, arbejdet i distrikt og afdeling, sikkerhedsspørgsmål, rettigheder og pligter.

Sympatisørskoling er bindende, og skal betragtes som en kort introduktion før sympatisørerne går videre til grundskoling.

Grundskoling skal være en skoling i kongresdokumenterne, med supplement af forskellig tillægs litteratur (aktuelle ting og fra klassikerne), til forståelse af baggrunden for vores kongresvedtagelser. CK er ansvarlig for fremstillingen af studievejledning til de sympatisøransvarlige. Herudover bør der være et sæt tillægs litteratur til kongresdokumenterne, som kan bruges som udgangspunkt for en dybere indføring i marxismen-leninismens almene teori og metode.

Ingen kan optages som fuldgældende medlemmer før de har gennemgået en grundskoling.

Arbejderbladet skal være det vigtigste supplement - både til faktaskoling og grundskoling.

F: Forbundets centrale organer og deres arbejde.

a) **Centralkomiteen.** Centralkomiteen vælges på kongressen. CK-medlemmerne repræsenterer hele forbundet og ikke en enkelt afdeling. CK-medlemmerne må lægge hovedvægten af deres arbejde på de landsdækkende problemer, på CK's arbejde, og deres lokale arbejde må prioriteres herefter. De skal stå til rådighed for alle afdelinger i deres interne og udadvendte arbejde. På CK's dagsorden skal der være følgende faste punkter:

- CK's PROTOKOL
- Politisk og organisatorisk rapport fra FU.
- Diskussion og beslutning af nærmeste opgaver.
- Rapport fra AB's redaktion, diskussion af dens arbejde og nærmeste opgaver.
- Rapport fra andre stående udvalg.
- Planlægning af næste CK-møde.

Udover Arbejderbladets redaktion nedsætter CK følgende udvalg:

- **Forretningsudvalg (FU)**, der er den daglige politiske ledelse. Dets opgave er i samarbejde med AB's redaktion at omsætte kongressens og CK's beslutninger i propaganda, agitation og landsdækkende forbundsaktiviteter. At bistå re-

daktionen og afdelingerne i afgørelsen af politiske og organisatoriske spørgsmål. Til FU knyttes en sekretær og en kasserer.

- **Kampens Vej/Debat.** CK nedsætter redaktionen af Kampens Vej/Debat, som er forbundets debatorgan, hvor vores kamp om politikken, teorien og organisationen føres. Der må øjeblikkelig sikres en fast og regelmæssig udgivelse, mindst hveranden måned. Vi afviser fortsat et internt debatblad. Der føres ikke nogen diskussioner i KAM-l, som ikke også har interesse for folk uden for forbundet. Den åbne debatform kan kun styrkes inden i forbundet, og styrke KAM-l's anseelse i sympatiserendes øjne.

- **Arbejderforlaget.** CK nedsætter endvidere redaktion af Arbejderforlaget, hvis opgave er at udgive forbundets materiale efter aftale med CK.

- **Diverse hjælpeudvalg.** Herudover nedsætter CK diverse udvalg, der skal støtte dets ledelse af forbundet og udviklingen af politikken. Det er: studieudvalg, fagligt udvalg, boligudvalg, og kvindeudvalg. Studieudvalgets opgave er at komme med forslag til CK om al forbundets studieaktivitet, og at forestå den daglige ledelse af studiearbejdet. De andre udvalgs opgave er at koordinere forbundets arbejde inden for pågældende kampområder, at komme med forslag til CK om udvikling af politikken og politiske initiativer inden for området.

Alle udvalgs opgave er at bidrage løbende til bladet inden for deres stofområde.

De enkelte udvalg står under CK's ledelse, men har kompetence til at udtale sig offentligt på egne vegne, forudsat at de som resten af Forbundet overholder den demokratiske centralismes principper.

CK's første opgave bliver at nedsætte de pågældende udvalg, og snarest at offentliggøre en detaljeret plan for løsningen af de i dette afsnit (»Styrk KAM-l«) nævnte politiske, teoretiske og organisatoriske opgaver, med tidsrammer, hvilke instanser/kammerater, der skal deltage, osv.

- **Røde Stjerne.** Mht. bevarelse/oprettelse af Røde Stjernebogbutikker må hver enkelt afdeling nøje vurdere deres kræfter og muligheder. For at kunne drive en Røde Stjerne-butik må en afdeling have den tilstrækkelige arbejdskraft (til pasning, indkøb m.v.), så arbejdet med butikken ikke beslaglægger uforholdsmæssigt mange af afdelingens kræfter (set i forhold til såvel det lokale som det landsdækkende arbejde). Desuden skal butikken økonomisk hvile i sig selv. Endelig må det vurderes, i hvor høj grad butikken er et politisk aktiv for afdelingen, set i forhold til afdelingens øvrige muligheder lokalt for at markere sig politisk.

G: En helt anden arbejdsstil

KAM-l er underlagt de samme modsætninger som resten af den revolutionære bevægelse. Vi kan kun udfylde en ledende rolle i partiopbygningen, hvis vi formår at udvikle en helt anden

arbejdsstil (hvilket vores politiske grundlag og classesammensætning skulle give os alle betingelser for). Denne anden arbejdsstil karakteriseres af følgende:

1) *Forening af Teori og praksis.*

Væk med »kampagneræset« og hovedkuls »masse«arbejde, så der bliver tid til:

- a) grundig opsummering af lokale og landsdækkende aktiviteter.
- b) videreudvikling af politikken (programarbejde).
- c) tilegnelse af arbejderbevægelsens erfaringer mhp. løsning af vores opgaver.

Ledetråden er: Teorien skal give svar på de i praksis stillede spørgsmål.

2) *Demokratisk centralisme*

Alt arbejde går ud på at føre kongressens vedtagelser ud i livet, nøje at overholde dem, og omhyggeligt diskutere evt. nødvendige brud på dem i hele forbundet og under ledelse af CK.

Derfor må det tilstræbes, at ledelsen på alle niveauer i forbundet sammensættes af repræsentanter for kongresflertallet, da kun de kan lede arbejdet. Hvis der i en afdeling ikke skulle findes repræsentanter for flertallet, må en sådan afdeling hjælpes specielt af CK (få fast følge af et CK-medlem eller på anden måde).

Kollektiv udvikling af politikken og teorien.

Dette sikres især gennem bladet og ved (hyppig) afholdelse af landsdækkende konferencer og ved nedsættelsen af diverse udvalg.

Det indebærer også, at hele forbundet skal diskutere den videre udvikling af f.eks. den faglige linje; det må ikke blive et spørgsmål kun for arbejdere.

Dialektikken ledelse/medlemmer. Ledelsen på alle niveauer må lære at lytte til medlemmernes problemer og kritik. Kommer der ingen kritik, må ledelsen *opsøge* den, hovedsagelig ved personlig kontakt. Medlemmer/afdelinger må *bruge* deres ledelse, konfrontere den med enhver politisk og teoretisk uenighed, præsentere den for ethvert væsentligt problem, som den ikke selv kan løse.

Følges ovennævnte retningslinier, vil vi også kunne slå ind på de rette arbejdsstil i inassebevægelserne. Dvs. undgå at falde i såvel den grøft, der hedder at 'gå og gemme sig' (fordi man er usikker/uenig i den politik, man skal føre frem), som i den grøft, der går ud på i et hæsblesende tempo at kaste sig ud i alt muligt på en gang (og følgelig opdage, at man ikke magter nogen af opgaverne).

3) *Proletarisk disciplin*

Vi må tage kampen op mod det organisatoriske diletterteri ved omhyggelig planlægning, ved nøje, punktlig overholdelse af direktiver, besvarelse af spørgsmål fra centrale organer, kontingentbetalinger. »Disciplinærmidler« kan og må som sidste udvej anvendes (degraderinger, udelukkelse fra møder, eksklusioner). De kriterier, vi opstiller for medlemsskab af KAM-l, er opregnet i forbundets love, pkt. 4b) og h), og de behøver ingen tilføjelser. Således stiller vi ingen krav om, at samtlige medlemmer sælger Arbejderbladet bestemte steder (på gaden). At propagandere og agitere overalt for forbundets politiske linje betyder bl.a., at alle naturligvis skal sælge Arbejderbladet, men bladsalget har forskellige former, og salget må tilpasses den enkeltes muligheder og betingelser.

Vi må afskaffe de 'tomme', vanemæssige møder. Møder afholdes for at *beslutte* ting, og for at mobilisere til politisk/teoretisk kamp.

Liberalisme i Forbundet må bekæmpes. Dvs. at sladder, ukonkrete bebrejdelser, eftergivnehed overfor egne og andre kammeraters fejl og modstand mod at bekæmpe forkerte meninger under dække af at ville bevare 'enheden' altid skal imødegås.

Men grundlaget for at opnå en sådan proletarisk disciplin og dermed den så hyppigt efterlyste gejst er:

1. Politisk mobilisering
2. Forening med arbejderne.

Vi må m.a.o. skabe en arbejds-gang i organisationen, hvor der bliver plads til almindelige arbejderfamilier!

FREMAD I OPBYGNINGEN AF ARBEJDERKLASSENS KOMMUNISTISKE PARTI

FREMAD MOD DEN SOCIALISTISKE REVOLUTION

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk